

Aristokratisk Alternativ

25 spenn

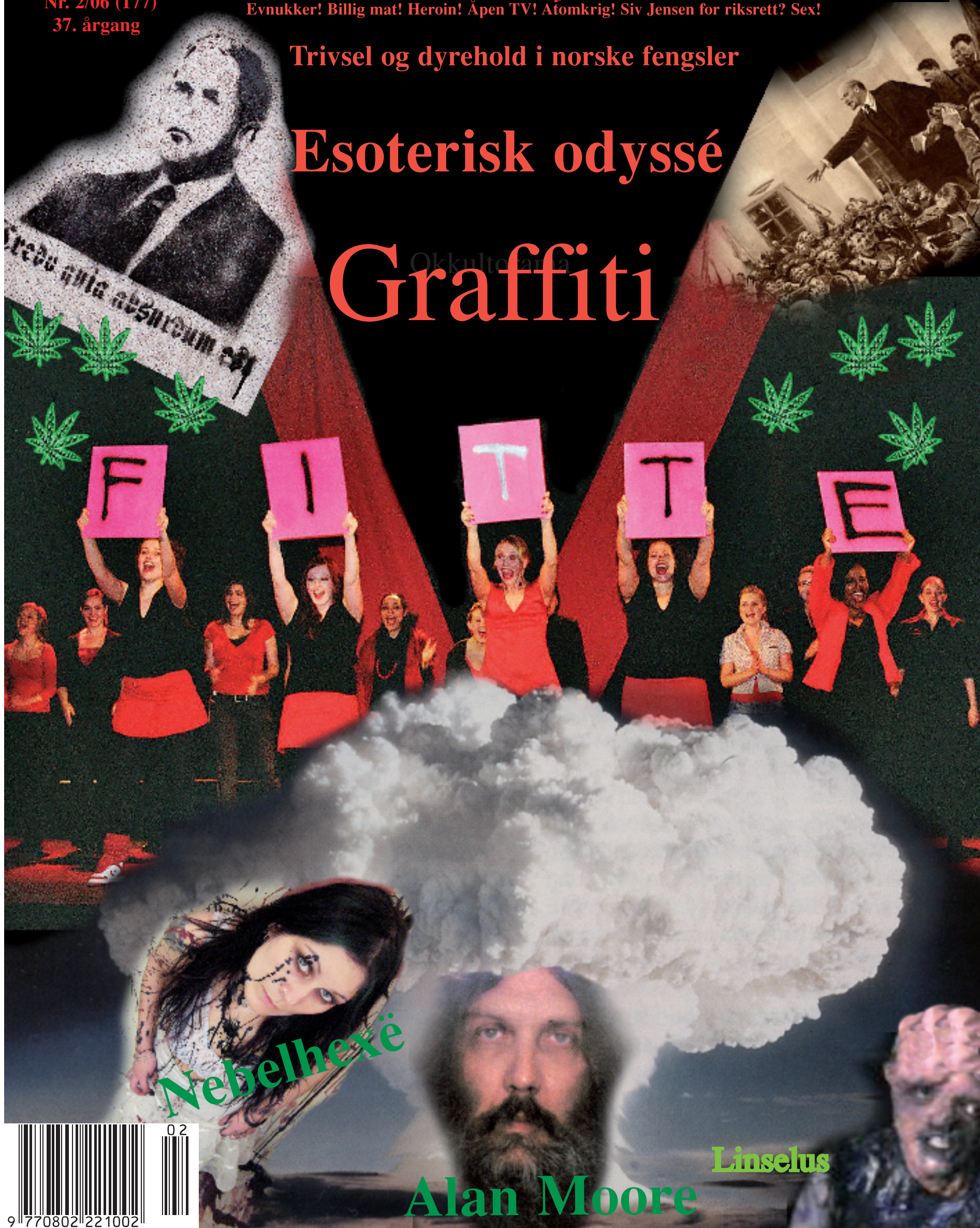
Nr. 2/06 (177)
37. årgang

Evnukker! Billig mat! Heroin! Åpen TV! Atomkrig! Siv Jensen for riksrett? Sex!

Trivsel og dyrehold i norske fengsler

Esoterisk odysseé

Okkultoraria
Graffiti

GATEAKTIVISME

For ikke så lang tid siden var det hipt å snakke om “opprøret etter Seattle” her i landet. Enorme intellektuelle krefter ble satt i sving rundt fenomenet, og motstand mot Verdensbanken og krigen i Irak samlet titusener i Oslos gater. Så døde det hele stille hen, i et hav av organisasjoner, støtteordninger og nye kontorer til gamle rebeller. Hørt den før? Det uttrykket denne perioden hadde, var gateaksjonens form, og det er interessant å se hvordan denne formen for politisk handling er en av de få som gir individet en ekte politisk stemme.

Gateaktivisme (GA) er et begrep som omfatter en enorm mengde forskjellige uttrykksformer. Den viktigste skillelinjen må trekkes mellom gateaktivisme og gatekunst, der forskjellen er at gateaktivismen prøver å formidle et politisk budskap, enten gjennom argumentasjon, assosiasjon eller direkte handling. Dette innebærer også at GA ikke er en kommersiell handling i den forstand at den søker å fremskaffe profitt for utøveren, slik jeg ser det. Her kommer det første problemet opp, for mange av tidligere tiders gateaktivister har i varierende grad latt seg kjøpe opp av systemet og frasagt seg sin autonome posisjon. Kroneksempellet her hjemme er Adbusters, som har startet en lønnet underavdeling av Det Kongelige Norske Kulturdepartement med sitt Jam-prosjekt, hvor tidligere utøvere har dradd fra skole til skole og undervist elever i politisk aktivisme. Ute i verden er silhuett-kunstneren Banksey et annet problematisk tilfelle, der han turnerer mellom å lage politiske bilder på gaten, og å stille ut bilder på gallerier. Hvor starter engasjementet, og hvilke grenser slike bindinger skaper for handlingsrom og initiativ er interessante diskusjoner.

Gateaktivisme behøver ikke nødvendigvis være en del av noen rørsle, det kan være langt særere en det. Undertegnede favoritt når det kommer til obskuritet er i så måte den eller de som står bak Toynbe Tile-prosjektet. Prosjektet går ut på å bake inn en plastikkfirkant i utvalgte veikryss, hvorav de fleste bærer teksten “Toynbee ideas in Kubricks 2001 resurrect dead on Jupiter”. Disse firkantene har blitt observert over store deler av USA, og har blitt rapportert også i Sydamerika. Mirian

Greenberg fra Pittsburgh rapporterer at teknikken ser ut til å være at linoleum med tekst legges i fersk asfalt, dekkes med asfaltlim flere ganger og dekkes av tjærepapir, slik at solen baker det hele inn. Det geniale med denne metoden er at platene blir stående i flere år, og gradvis slites ned med tiden. <Bilde> Såvidt reporterne fra fansiden <http://www.toynbee.net/> har klart å grave frem, har disse dukket opp så sent som tilbake til i 1999, og kan muligens spores til et skuspill om en radio-innringer som er manisk optatt av nettop historikeren Toynbee, Stanley Kubrick og en grandios plan om å sette NASA på jobben med å fryse ned alle døde og vekke dem til live på Jupiter. Oddsene for at det er en maniker på ferde er gode med andre ord, en produksjon på over 100 eks vitner om en brennende trang til å uttrykke seg, ihvertfall.

I motsatt ende av skalaen står fenomenet som Reclaim the Streets, Food not Bombs, Pink Bloc, White Bloc, Black Bloc og lignende gruppe-prosjekter som jo har fått all den oppmerksomhet de trengte de siste årene. Undertegnede har deltatt på aksjoner som har tatt i bruk de fleste av disse teknikkene, og et av problemene med disse uttrykksformene er at det politiske budskapet kan drukne i selve fenomenet. Gjennom institusjonalisering av en gruppe blir det lett til at selve formen blir viktigere enn budskapet, og at det folk ser er sirkus istedetfor en politisk handling. Reclaim the Street og Black Bloc er vel de som fungerer best av disse, på grunn av sin manglende vilje til kompromiss med øvrigheten. En-gangs aksjoner synest å virke mye mer hensiktsfullt reint politisk, og av de som ble gjennomført i Oslo i kjølvannet av Gøteborg var det mange vakre. En favoritt var julespillet som ble fremført i diverse kjøpesentre i Oslo i 2002, hvor Josef blir brutalt kastet ut av landet av uniformert politi mitt under krybbekosen. Englene synger i bakgrunnen. Ironien ble komplett da vektere prøvde å fjerne gruppen med makt fra Oslo City. En annen aksjon fra den samme tiden med mer aggressivt tilslag var Blod/Olje aksjonen

mot den nært forestående gulf-krigen samme året. <bilde 2> Tre grupper a tre maskerte personer kastet 10 liter olje og fem liter ekte involler mot henholdsvis Stortinget, Utenriksdepartementet og Regjeringskvartalet klokka 0900. Reaksjonstiden til sikkerhetsapparatet ble filmet. Det viser seg at det tar 10 minutter før noen reagerer i det hele tatt. Ingen av aktivistene ble tatt.

En av ideene bak gateaktivisme ligger i navnet, at det retter seg mot gater og veier. I en gjennom-kommersialisert tid er det offentlige rommen av de få stedene der kapitalmakten ikke har absolutt kontroll, og gata er derfor et av de siste frirom folk har igjen til å oppleve alternativ påvirkning. Et meget enkelt men effektivt prosjekt er ”The Impeachment Project” driftet av en fyr som kaller seg Freewayblogger (<http://freewayblogger.com>). Målsetningen er å få stilt George Bush jr. for riksrett. Gjennom å kontinuerlGateaktivisme (GA) er et begrep som omfatter en enorm mengde forskjellige uttrykksformer. Den viktigste skillelinjen må trekkes mellom gateaktivisme og gatekunst, der forskjellen er at gateaktivismen prøver å formidle et politisk budskap, enten gjennom argumentasjon, assosiasjon eller direkte handling. Dette innebærer også at GA ikke er en kommersiell handling i den forstand at den søker å fremskaffe profitt for utøveren, slik jeg ser det. Her kommer det første problemet opp, for mange av tidligere tiders gateaktivister har i varierende grad latt seg kjøpe opp av systemet og frasagt seg sin autonome posisjon. Kroneksempellet her hjemme er Adbusters, som har startet en lønnet underavdeling av Det Kongelige Norske Kulturdepartement med sitt Jam-prosjekt, hvor tidligere utøvere har dradd fra skole til skole og undervist elever i politisk aktivisme. Ute i verden er silhuett-kunstneren Banksey et annet problematisk tilfelle, der han turnerer mellom å lage politiske bilder på gaten, og å stille ut bilder på gallerier. Hvor starter engasjementet, og hvilke grenser slike bindinger skaper for handlingsrom og initiativ er interessante diskusjoner.

Gateaktivisme behøver ikke nødvendigvis være en del av noen rørsle, det kan være langt særere en det. Undertegnede favoritt når det kommer til obskuritet er i så måte den eller de som står bak Toynbe Tile-prosjektet. Prosjektet går ut på å bake inn en plastikkfirkant i utvalgte veikryss, hvut av sine sitteredskaper samtidig. Den enkleste formen for gateaktivisme som du kan gjøre sjæl, er plakater og klistremerke-aksjoner. Det koster en time eller to foran PCen, en ide om hva man vil si, noen ark i printeren og en gåtur i nabolaget. Vips, du er et politisk samfunnsansvarlig menneske! Undertegnede har hatt stor moro med å gå flippa turer med en bunke plakater under armen, en del av sporten er å finne interessante steder å henge produktet. Å tenke seg ansiktet til diverse kranførere som starter dagen med å lese at Kjell Magne Bondevik er en morder 30 meter over bakken er payback nok i seg selv. Det er ihvertfall en uhyre mer effektiv handling en å skrive et av tusen inlegg i Morgenbladet eller Klassekampen. Er det noe de radikale partipampene i AKP, SV, Attac og lignende sentraliserte hierarkiske strukturer frykter, er det nettop frie politiske initiativ fra enkeltindivider og ukontrollerbare grupper. “Det parlamentariske system” er basert nettopp på tanken om det store teltet der vi alle er innenfor og diskuterer saklig gjennom våre valgte representanter, og ukontrollerte handlinger indikerer at disse representantene ikke har den fulle kontroll. Konkrete handlinger fyller “dem” med frykt, og gir vanlige folk håp. Det er f.eks. verdt å merke seg at Blitz i etterkant av “angrepet” på Rådhuset hadde ca. 50% støtte i Oslos befolkning, i følge Aftenposten! Som vi har sett i etterspillet etter den “store bølgen av protest” er kapitalens strategi i oljelandet Norge å gjøre demonstranter “lydige” ved å drukne dem i penger og goder, samt å holde de intellektuelle mette og passive. La oss håpe at Gateavisas lesere vil gjøre denne strategien til et dobbeltsidig sverd, og fortsette med faktiske handlinger istedetfor kun luftige skriblerier.

M.K.

Gateavisa
Hjelmgate 3
0355 OSLO
Tlf.: 22 69 12 84

gateavisa@gateavisa.no
www.gateavisa.no

Redaksjonsmøte torsdager 18:00
Åpent for alle, VELKOMMEN!

Opplag: 5000
Trykk: Valdres Trykk

Redax dette nummer:
Bjarne Benjaminsen, Pål Flakk,
Harald Medbøe, Anita Nyholt, Atle
Waage

Takk til alle bidragsytere og gateselgere

Innsendte bidrag mottas med glede
- bortsett fra dikt, som brennes ved
en enkel seremoni hver fullmåne

Copyright er for feiginger, men oppgi
gjærne kilde!

Utgitt med støtte fra Norsk
Kulturråd

Midsider: Gatebilder fra Bucuresti

Nebelhexë, paganist og kunstner:

“Jeg forsøker å gi inspirasjon.”

I slutten av mai kommer den tysk-norske paganisten Andrea Haugen med sitt andre album under navnet *Nebelhexë*. Siden hun debuterte i 1994 med ambientkonseptet *Aghast*, har hun blant annet laget tre folkinspirerte album som *Hagalaz' Runedance*, gitt ut boken *The Ancient Fires of Midgard* om Nordens paganistiske tradisjoner og skrevet en rekke artikler, historier og kortfilmkonsepter.

I 2004 gjenopptok hun artistnavnet “Nebelhexë” og ga ut *Laguz - Within the Lake*, sitt mest personlige og gothinspirerte album så langt. I slutten av mai fortsetter hun utviklingen med *Essensual*. Undergrunnsfenomenet Andrea Haugen er vanskelig å sette i bås, men desto mer berikende å følge. Damens kunstneriske utvikling går nemlig hånd i hånd med den personlige og magiske. Og hun er bevisst på at lytteren skal få noe ut av produktene hennes.

Av Pål Flakk

Gateavisas reporter avtaler å møte Andrea Haugen rundt to på ettermiddagen utenfor hovedinngangen til kjøpesenteret på Aker brygge. Det er en kald og overskyet søndag i mars. Sju minutter over får jeg en SMS med beskjedden “Ja, nå e jeg her”. Undertegnede ringer opp for å finne ut hvor hun egentlig står, og får et overrasket, men ubekymret “jeg vet ikke” til svar, etterfulgt av en trillende latter.

Jeg får imidlertid fort øye på henne da jeg beveger meg ut i den døsige folkemengden. Med ravnsvart hår og flagrende sorte klær med symbolske utsmykninger, er hun et veldig markant blikkfang i mylderet. Vi leter blant de delvis stengte utestedene rundt senteret, og finner en egnet plass for intervjuet i andre etasje på *Beer Palace*.

Ifølge pressemeldingen er *Essensual* enda mer poppete enn *Laguz - Within the Lake*, som uansett virket veldig goth- og new wave-inspirert. Er du enig i at lydbildet gradvis er blitt mer tilgjengelig, og hva er i så fall årsaken til utviklingen?

Hmm, jeg vet ikke om jeg skal kalle det *tilgjengelig*. Tilgjengelig for hvem? Men joda, *Hagalaz* var jo veldig fokusert på folk- og middelaldermusikk, og det begrenser seg jo til en veldig spesielt interessert scene. Selv om jeg må si at *Hagalaz' Runedance* ble jo veldig populært på den alternative musikkscenen, og spesielt i metalmiljøer. Dessuten er *Hagalaz*-albumene blitt omtalt som noen av de bestselgende i sin stil.

Jo, som *Nebelhexë* lager jeg sikkert mer tilgjengelig musikk. Også mer tilgjengelig for meg, siden jeg begynte å føle meg ganske innskrenket med den musikkstilen jeg hadde med *Hagalaz*. Jeg synes jeg lagde noe veldig spesielt og originalt med *Hagalaz*, men det var på tide å gå videre med uttrykket mitt. Musikken jeg lager nå er mer personlig. Jeg liker å skape uten å binde meg fast til en bestemt genre. Som jeg har sagt mange ganger før, så er jeg tross alt veldig inspirert av 80-talls goth, new wave og electronica, og jeg liker fortsatt veldig godt å ha litt av de stilene tilstede.

Hvor stor oppmerksomhet fikk du fra goth- og synthmiljøer med *Hagalaz'*

Runedance, som er nærmere folkmusikken enn det *Laguz* var?

Siden jeg selv kommer fra dette miljøet, har det bestandig vært mitt hovedpublikum. Jeg hadde lojale fans der helt fra starten, men også i metalmiljøet. Jeg ble jo først kjent fra *Cradle of Filth* [hvor hun hadde en vokalopptreden på *The Principle of Evil made Flesh* i 1993 - red. anm], og så med mitt eget prosjekt, *Aghast*, som var mer dark ambient. Så da jeg kom med *Hagalaz* den gangen, som i stor grad var tribal og akustisk folk, ble det lagt merke til. Den gangen var det noe ganske nytt, så det ble ganske mye stas rundt det. Jeg tror det var mer i de siste årene at *Hagalaz* ble kjent i folk-, viking- og paganistiske miljøer.

Hvorfor tror du at paganisme og goth som moderne subkultur ofte tiltrekker hverandre, som for eksempel i din egen musikk eller i mangfoldet av salgsboder på *Wave Gothic Treffen* i Leipzig?

Jeg synes det er en helt logisk utvikling. Goth, det mørke, magi og heksekunst, det ukjente. Det er en forbindelse mellom goth og witchcraft. Akkurat som i dekadensbevegelsen [En fransk og etter hvert engelsk bevegelse fra slutten av 1800-tallet, eksemplifisert ved de franske bohémene og Oscar Wilde, som så skjønnhet i det samfunnet regnet for perverst og umoralsk, og eksperimenterte med mønstre og assosiasjoner rundt lyd og farge heller enn plott og mening - red. anm.]. Folk stilte spørsmål ved vedtatte sannheter, og dyrket mystikk og hedonisme isteden. Personlig synes jeg paganismen startet i dekadensbevegelsen, i deres tanker om surrealismen, det overnaturlige og opprøret mot seksuelle tabuer.

Musikere som behandler mørke aspekter ved naturen blir veldig ofte demonisert, for eksempel ved at de holdes ansvarlige for tendenser i samfunnet.

Ja. Jeg synes det er ganske vanlig at

musikere får en god del demonisering, selv om de ikke gjør noe annet enn å lage musikk. Det synes jeg egentlig er veldig spesielt. I USA har jo for eksempel Marilyn Manson fått ansvaret for mye rart, og jeg synes det

er veldig rart at folk flest ikke ser at Bush og hans politikere kanskje har mer ansvar enn en musiker. Men som sagt, musikere blir utsatt for veldig mye merkelige beskyldninger.

Jeg vet egentlig ikke hva det skyldes, men jeg synes det bestandig har vært sånn. Hvis man tenker på nevnte Oscar Wilde, for eksempel, så satt han jo i fengsel på grunn av det han hadde skrevet. Så jeg synes at kunstnere og musikere ofte har fått et veldig dårlig rykte, selv om de aldri har gjort noe annet enn å lage kunst.

Paganisme og religion

Du har ofte satt det kristne skillet mellom “godt” og “ondt” opp mot paganistisk tenkning, hvor man heller forsøker å anerkjenne og balansere mangfoldet av krefter som virker i naturen. På hvilken måte synes du den kristne dualismen er tilstede i folk flests tenkning i dag?

I det store og hele er samfunnet humanistisk, rasjonelt og ganske så fritt og naturlig, så det er bra. Stort sett synes jeg folk har skjønnet prinsippene med mangfold, balanse og rasjonell tenkning (Men fundamentalistiske kristne har selvfølgelig ikke skjønnet det ennå, virker det som). De fleste er nok heller ikke så dumme og ignorante lenger at de kaller oss paganister for onde eller annet tull.

Men jeg må nok si at den kristne tankegangen fortsatt er tilstede i hverdagen. Folk tenker ofte i svart/hvitt; “enten/eller”, og må plassere deg i en boks. Dette ser jeg jo i musikkscenen; Hvilken boks er jeg i? Folk blir forvirret når jeg sier at jeg ikke vil være i en boks. Folk utvikler seg ikke videre, men spør meg om noe som jeg sa for ti år siden og lurar på hvorfor jeg ikke mener det lenger. De skjønner ikke at jeg

utvikler meg hele tiden. Jeg blir ikke stående med tankene mine.

Så det er litt skremmende å se hvordan folk aldri klarer å tenke i sirkler, men kun ser dette eller det motsatte. De skiller fortsatt mellom forskjellige sider. Det kvinnelige blir veldig ofte ignorert, og det kunstneriske er fortsatt mindre verdsatt enn det såkalt logiske eller administrerende. Filmer handler fortsatt veldig mye om det gode mot det onde. Det *onde* er selvfølgelig bare persepsjon.

Hvordan vil du selv forklare begrepene *magi* og *paganisme* for en uten forkunnskaper?

Det dreier seg egentlig helt enkelt om personlig selvutvikling, ved å kommunisere med universets krefter som forbinder oss, og om å ære den store moder, naturen, som vi er en del av.

På hvilke måter merket du at du hadde magiske evner da du var ung?

Da jeg var liten, merket jeg at jeg hadde visjoner. Dessuten hadde jeg vesener i hodet (Ier), som var der og kommuniserte med meg. Jeg følte at de var totemene mine, og var ganske bevisst på det. Jeg hadde aldri noe ord på det da jeg var liten, for man snakker jo ikke om sånt. Jeg bare følte at jeg hadde vesener eller totemdyr rundt meg, men visste ikke hva det var.

Dessuten var jeg utrolig flink til å ønske meg noe og få akkurat det jeg ville. Som barn var det bare sånne småting jeg ønsket meg, men det var ganske vesentlig for meg at jeg fikk det til. Jeg sa bare “jeg ønsker meg ...”, og så var det der.

Det virker som om noen har mer av dette enn andre. Det kommer sikkert av at noen folk er mye mer følsomme og sårbare enn andre. Som i *The Sixth Sense*. Alle kaller denne lille gutten for en freak, men han er bare en veldig følsom, stakkars liten gutt som ser døde folk. Jeg synes bare at noen har en sterkere sensor enn andre, og jeg tror at det kanskje også er de folkene som tiltrekkes av å være kunstner, fordi de har en veldig sterk indre verden og føler seg tråkka på av den ytre.

Kan du si noe om når du ble bevisst og begynte å gjøre noe med evnene dine?

Jeg har alltid vært veldig opptatt av det mystiske og legender. Som ungdom var jeg veldig opptatt av vampyrer og hekser. Samtidig ble jeg veldig opphengt i goth- og new wave-scenen. Dermed ble jeg selvfølgelig veldig fascinert av den engelske musikkscenen, og kom meg etter hvert til London.

I London var jeg en del av gothicscenen, og noen ganger fungerte jeg som DJ. Det var en kjerne av band som jeg regnet for *ekte*, da, og etter hvert kom jeg mer inn i de som drev med *okkult musikk*. Blant dem hadde du en del band som ikke bare var musikere, men også hadde vært steder hvor de hadde sirkler og magiske grupper. Det er sånn jeg kom inn i det. Jeg møtte noen wicca-hekser, noen folk som drev med runer og noen avalon-folk, og så kom jeg inn i OTO [*Ordo*

Templi Orientis] og IOT [*Illuminates of Thanateros*]. I IOT var det en stor blanding av alle. Alle som var interessert i magi samlet seg der, og jeg syntes det var utrolig fint å komme seg inn i det, fordi det var så mange fra så mange forskjellige mytologier og interesser.

Hvorfor

religiøs. Med én gang du bruker uttrykket *religiøs*, så er det en *touch of restriction*, for da skal du med ett forholde deg til hva andre synes. Det er kanskje også derfor jeg de siste årene har fjernet meg mer fra den såkalte nordiske religionen, for jeg er egentlig *magisk-spirituell*. Det dreier seg mest om å frigjøre seg selv fra ting rundt

et mål og følger målet, og er bevisst deg selv og det som er rundt. Kort og godt at du prøver å ha suksess med deg selv. Jeg ser ganske mye i de små ting.

Såkalte kristne verdier går jo mye ut på at du skal hjelpe andre og ikke være egoistisk. For meg går paganisme ut på det stikk motsatte. Du må hjelpe deg selv først, og være skikkelig fornøyd med deg selv, og så kan du la din positive energi gå utover andre. For har du det bra selv, har du også mye mer energi til å hjelpe dem.

Jeg prøver å være bevisst verden rundt meg. Det er mye jeg reagerer på. For tiden er jeg veldig opptatt av de stakkars fuglene som blir begravet levende. Mennesker behandler dyr som avfall, og det reagerer jeg veldig på.

Synes du det er en reell fare for å miste karakteren eller graden av frihet når man utforsker de forskjellige kreftene i naturen; for eksempel ved at man blir overskylt med visse typer krefter og prisgitt

dem?

Nei, egentlig ikke ...

Jeg spør fordi jeg kjenner til en dame som besøkte en mystiker som utførte noen ritualer, og i etterkant klagde hun over å bli forfulgt av dårlige ånder.

Det kan og det kan ikke ha en sammenheng. En må prøve å beholde benene på jorden og ikke legge så mye i det.

Har du noen gang funnet likhetstrekk mellom deg selv og utøvere av patriarkalske religioner? For eksempel kan man tolke noen av Jesu utsagn, som “de som søker å finne livet, skal miste det, og de som søker å miste det, skal finne det”, som at man skal søke sin egen oppløsning og bli åndelig fornyet, heller enn å fikser på ham som person eller gitte forestillinger. Dette står jo i motsetning til kristendommen som institusjon, hvor man bare skal underlegge seg et sett med dogmer.

Jo, akkurat. Jesus har veldig mye kult å si, og jeg tror nok at hadde han levd i dag, så hadde han likt seg bedre i vårt selskap enn hos de institusjonskristne. Jeg tror han hadde vært helt sjokkert over deres ignoranse, trangsynthet og hykleriske oppførsel. Ikke minst hvordan de har skadet og til og med drept folk.

Det finnes visse likhetstrekk i alle religioner. Vi har jo egentlig samme opprinnelse. Det står mye forferdelig i Bibelen og noe ok. Sånn er det med mange tekster. Generelt kaller jeg meg som sagt *spirituell*, ikke *religiøs*. Ordet *religiøs* innskrenker, mens å være *spirituell* frigjør.

Kunst og livsstil

På nettsiden din har du referert til noen hefter du lagde på midten av nittitallet som het *Horde of Hagalaz*, som ikke er å oppdrive lenger. Kan du si hva de gikk ut på?

begynte du selv å praktisere seidr-magi, og kan du forklare hva som særpreger denne formen?

Magi dreier seg som sagt om selvutvikling, gjennom å kommunisere med naturen og universet. Da jeg jobbet med noen andre i magigrupper, så var det tydelig at hver og en hadde sin egen tilnærming som fungerte best for dem. Det er noen som trenger ritualer; som *må* ha en seremoni. Jeg bodde sammen med en fyr engang, og han var veldig sånn at for å få gjort noe magisk som fungerte for ham, så måtte han ha en stor sirkel og påkalle alle elementene på hver sin måte.

Jeg fungerer annerledes. Jeg trenger bare å komme *ned i meg selv*. Jeg er veldig flink til å drømme, og det er egentlig derfor jeg er flinkest til å la magien utvikle seg i drømmene mine. Så derfor også den nordiske heksekunsten *seidr*, som er en blanding mellom sjamanisme [en form for åndelig reise i transetilstand - red. anm.] og trolldom.

Seidr går i stor grad ut på å sende ut dine dyr, eller å sende dine energier eller totemdyr inn til andre for å påvirke dem. Det er derfor dette var den skumleste formen for magi i middelalderen, for det var så ukontrollert. Du kunne jo sende ut vonde drømmer til noen, såkalte *incubus*, *succubus*, som jeg synes er veldig interessant (Ier). Jeg synes det er veldig morsomt å gjøre noe sånt, som å sende erotiske drømmer til noen, hehe, eller i hvert fall prøve.

Er sjamanistiske reiser sammenlignbart med for eksempel psykedeliske (“sinnsmanifisterende”) opplevelser?

Mmm, *jeg* syns det. Jeg kan bare svare for meg selv, men det er også derfor jeg liker best å bruke uttrykket *spirituell* fremfor

som innskrenker en. Men du må bruke det som virker for deg selv, og det synes jeg er veldig individuelt.

Merket du denne restriksjonen blant utøvere av den nordiske religionen?

Ja. Når det gjelder den nordiske religionen, eller den gamle religionen, så blir folk lett veldig historiske. Man snakker om vikinger, går i gamle klær, hører på folkemusikk og sånn. Hallo, liksom, det dreier seg ikke om at vi skal være historisk korrekte og gå tilbake og leve som i gamle dager for å utøve religionen. Det handler om å ta visdommen deres inn i dagens verden. Jeg synes det er ganske mange moderne midler man kan bruke for å øke bevisstheten. Det kan være både film, musikk og techno-dans. Det er ganske mye som kan gi deg en magisk eller spirituell opplevelse.

I hvor stor grad er de magiske dimensjonene tilstede i hverdagen din?

For meg dreier det seg ikke om å gjøre store, magiske ritualer, eller å gjøre noe magisk, hver dag. Jeg synes det meste dreier seg om å være bevisst sin egen intuisjon og la *det* være en del av hverdagen.

Jeg opplever ofte at fans fra utlandet tror jeg bor uti skogen og bare er denne heksa som gjør sine ritualer. Det er jo nesten fornærmende. Tror de ikke at jeg har et liv som alle andre? Jeg kjører bil, har barn, og, hehe, styrer med ganske mye hverdagslig. Så det dreier seg ikke bare om å kose seg, og det synes jeg ikke at det skal, heller. Mye av det som i hvert fall jeg ser på som paganistiske verdier, er å stå midt i livet og *ta livet*. Det innebærer å være en del av det, og å være obs på å gjøre så godt du kan. Som at du har

Det var da jeg begynte å skrive. Jeg hadde veldig mange tanker, eller veldig mye som jeg måtte si. Heftene var egentlig en forløper til boken min, *The Ancient Fires of Midgard* fra 2000.

Horde of Hagalaz var veldig undergrunns, og der sa jeg veldig mye om de kristnes kvinnesyn og var veldig sint (ler). Jeg var ganske inspirert av Lillith, den første kona til Adam i jødedommen, som fikk så mye dritt fordi hun var en frigjort kvinne og derfor en demon. Jeg skrev også en del om gamle myter og om magi.

Det er mange som spør etter de heftene, men i og med at boka mi kom, har jeg ikke giddet å trykke dem på nytt. Nå kommer jo den boka igjen, og da har jeg redigert og endret ganske mye. Man forandrer seg hele tiden. Visse ting kan man redigere og lage på nytt, mens andre ting bør bli i den perioden de hører hjemme i.

Hvor mye oppmerksomhet har *The Ancient Fires of Midgard* fått?

Jo, den har fått ganske mye positiv oppmerksomhet. Jeg får ufattelig mye mailer og treffer folk på konserter som mener at jeg har inspirert dem så utrolig mye, og det synes jeg er veldig rørende og fint. Det er akkurat det jeg vil; nemlig å inspirere. Noe av grunnen til at jeg sluttet med *Hagalaz' Runedance* og begynte som Nebelhexe, var at noen så på det som en religiøs bevegelse med meg som guru. De spurte om jeg kunne hjelpe dem og lære dem opp, og begynte å kalle meg gudinne, hehe, noe jeg synes ble veldig feil. De trodde at jeg ikke hadde TV og

sånn.

Det jeg prøvde med boken min, var å vise at paganistisk visdom er relevant i vår tid. Derfor synes jeg det er litt merkelig når folk fortsatt har denne ideen om at det er noe fortidig. Men stort sett får jeg veldig positiv oppmerksomhet, og folk har skjønnet at jeg forsøker å gi inspirasjon. Og at folk er blitt inspirert av boken min, synes jeg er veldig koselig.

Men jeg må innrømme at jeg ikke liker å skrive fakta. Det å skrive noveller og liknende gir meg mye mer. Da kan jeg få fram følelser. Så jeg liker mye bedre den ideen med å lage musikk og poesi, og å lage bilder.

Hvordan organiserer du arbeidet ditt, i og med at du gjør så mye forskjellig?

Nei, godt spørsmål. Jeg har alltid en hel haug med papirlapper, sånn at jeg skal huske på alt (ler). Men generelt prøver jeg å hele tiden ha hovedfokus på musikken, sånn at jeg ikke mister den av syne.

Hvordan reagerer folk flest på at du er paganist?

Som om det er noe spennende, positivt og kult.

Hva slags råd vil du gi til dem som ønsker å sette seg inn i magi eller paganisme?

Seek within, and you'll find.

Intervjuet går deretter over i småprat om løst og fast. Jeg nevner at jeg synes

at spesielt newagere har en tendens til å bli sittende i sin egen sfære, uten egentlig å utvikle seg. Andrea samtykker, og trekker en parallell til selverklært store magikere hun har møtt, som egentlig blir stående på stedet hvil.

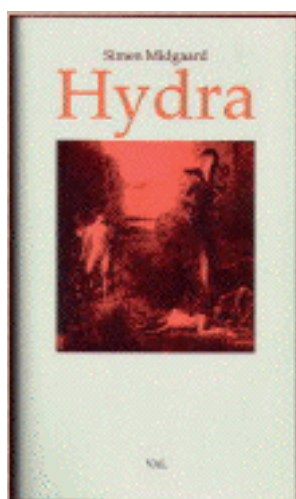
- En venn av meg sa noe veldig fint til meg engang. *You and me, Andrea, we're not talkers. We're doers* (ler).

Kort oppsummert synes jeg Andrea Haugens virke fortoner seg som en inspirerende reise heller enn et låst konsept. Mitt inntrykk er at hun møter virkeligheten som den fortoner seg, og således får integriteten til å dyrke sitt eget uttrykk heller enn å etterleve andres krav. Dette til inspirasjon for alle som føler at de sitter inne med noe som er mer eller mindre definert - men som er deres *eget*.

For mer informasjon, se: www.nebelhexe.com

Okkult spenningsroman fra Oslo!

Boken.

Forfatteren.

Bestilling skjer ved å sende en mail til til@valforlag.com med hvor boken skal sendes, og sette inn kroner 200 på kontonummer 6094 10 89855. Boken vil bli sendt i løpet av et døgn.

www.valforlag.com

Hydra

Simen Midgaard

Val forlag 2004

Maleren Georg Ohr har nettopp åpnet en utstilling med mytologiske og okkulte motiver når han blir oppsøkt av en kvinne, Maria, som bringer med seg et trusselbrev til ham fra sin invalide og herskesyke tante, Egeberta. Utstillingen har tilsynelatende vakt fruens harme, og Maria advarer ham mot henne, siden tante Egeberta planlegger en sammensvergelse mot ham. Noen timer etter at han har fått lese brevet er Georg innviklet i en rad med påtagelige sammentreff og drømmer, som vever ham inn i den gamle kvinnens fortid, der blandingen av sjamanisme, en merkelig droge og idéen om overmennesket endelig utkrystalliserer seg i nåtid gjennom tantens vanhellige allianse med svartmetallbandet Nidgandr. «Hydra» er en handlingsdrevet og sanselig fortelling, der metafysikken forenes med thrilleren.

Gufs fra samtiden

***Kunst er en opphøyet, og til
fanatisme oppfordrende, misjon.
Adolf Hitler.***

Av Jan-Ove Tuv, kitschmaler

I desember 2002 befant jeg meg i Bulgarias hovedstad Sofia for å tilbringe julen med bulgarske venner. Lettere forkjølet ble jeg med på en tur gjennom byen. Vi passerte julemarkedet ved Nevskykatedralen, der man kunne kjøpe statuetter av Lenin med armen hevet til en hilsen Hitler senere kopierte, slik han også kopierte kommunistenes manipulering av kulturlivet. Deretter gikk vi til en av byens største parker. I de fleste parker av denne størrelsen finner man gjerne skulpturer og monumenter, og denne beredte meg et første møte med det tidligere Sovjetunionens offisielle kunst – sosialistrealismen.

Et svært monument nådde sitt klimaks i to gigantiske figurer av "arbeideren og bondekvinnen". Da vi kom nærmere fikk jeg se nøyere på to relieffer med legemsstore figurer. Det ene fremstilte med all tydelighet den rette offervilje, og de kjempende soldatene var dyktig modellert med et dramatisk uttrykk. En såret soldat ba energisk sine kamerater: "La meg ligge! Kjempe videre!". Relieffet til høyre viste sosialistrealismens andre yttergrense, en soldat som har gjort sin plikt i krigen omringes av familien. Hans kone, den unge mor, ser gledesstrålende på ham med et barn på armen. Et eldre barn står mellom de to voksne og fullbyrder den naturlig sluttede sirkel.

Senere har jeg sett mange reproduksjoner av sovjetisk og nasjonalsosialistisk kunst. Man kan ikke unngå å bli slått av sovjetiske malere og skulptørers påfallende mer sanselige oppfatning av mennesket. Jeg har derfor undret meg over kommentarer som antyder noe "nazistisk" ved følelsesladet figurasjon. Rent empirisk forholder det seg nemlig annerledes. Av de virkelig gode Sovjetbildene utstråler eksemplvis

den kvinnelige hovedpersonen i Tayana Yablonskayas "Brød" en deilig og pliktfri tilstedeværelse. Uttrykket i hennes glade og fyldige kropp strider på alle måter mot nazistkunstens smalhoftede, stive kvinner – og mot samtidskunsten for den sakens skyld. Til tross for den naturalistiske stil, er bildet gammelmesterlig komponert. Også Vladimir Serovs "Lenin proklamerer Sovjetmakt" viser en erfaren billedkomponist. Som Yablonskaya skaper han enhet i bildet, figurene er mer

vel har ikke en eneste figurativ maler har blitt utsatt for "kommunist" som skjellsord. Vi får se malerier av Stalin med barn på armen og et smil om munnen. Hitler, derimot, er alltid fjern og distansert; han påtvinger oss den estetiske interesseløshet.

I min forrige artikkel i Gateavisa påpekte jeg at den nazistiske og moderne kunst forenes i det at idéen er viktigere enn utførelsen. Følgelig er begge kunststilene

hentet fra en senhellenistisk skulptur. Sammenlignet med slike filmhistoriske kitschhøydepunkt, blir den unge *Quex* forpliktelse overfor nazistkameratene og deres ideologi humørløs pliktoppfyllelse.

De nasjonale og internasjonale sosialisters paviljonger ved verdensutstillingen i Paris i 1937 illustrerer poenget godt. Mens kommunistene valgte en eskalerende arkitektur kronet av to heroiske og fremadskridende mennesker, valgte nazistene et statisk tårn med en stilisert ørn på toppen. Betegnende nok valgte nazistene ikke bare et dyr for å symbolisere Riket, de *stiliserte* det også. De fjernet seg altså dobbelt opp fra enkeltmennesket.

Hvis det altså er følelsesfylde man vil unngå, er det kommunistkunsten man må advare mot; nazistestetikken er for gjennomreflektert av den kantiansk-puritanske pliktetik.

Vi vet jo at Hitler var imot nostalgiske romantikere innen kunsten. Frederic Spotts'

Alexander Deineka, *Forsvaret av Sebastopol*

enn abstrakte elementer, de er levende og livsbejende mennesker. Alexander Deinekas "Forsvaret av Sebastopol" er likeledes stramt komponert for å forsterke maleriets dramatiske uttrykk. Felles for disse bildene er at figurene i dem, sammenlignet med nasjonalsosialismens offisielle kunst, faktisk ser ut til å opptre som frie individer. De beveger seg utvungen, ser på hverandre og utfolder seg. Den sosialistiske realismen nærmer seg nivået til de gamle mestre nettopp gjennom dens utvugne og sanselige anvendelse av kroppen for å uttrykke menneskets følelser.

Da nærmer vi oss definisjonen av kitsch som en innbruddstyp i det menneskelige følelsesliv og en "blodsuger" på tidligere kulturer - Sovjetmalerne øste av fortidens motivrepertoir. Men allike-

former for konseptkunst. Hertil føyer seg nå kommunistkunsten, tross unntakene jeg har nevnt. Selv om sovjetkunstnerne hadde store kvaliteter å trekke veksler på, kunne en maler ifølge Gleb Prokhorovs bok *Art under Socialist Realism* lett bli irettesatt med ordene "better not to make good paintings, that's what we need". Når det er sagt, er Sovjetestetikken fortsatt mer sentimental og melodramatisk.

Filmer som *Hitlerjunge Quex* og *Historien om en russisk soldat* er ytterligere vitnesbyrd over sovjetestetikkens mer kitschy natur. Den sistnevnte filmen er en odysse i enkeltmenneskets prøvelser, og blir et sentimentalt monument over dets verdighet. En enbenet soldat tror ikke hans kone vil kunne elske ham lenger. Men så løper hun mot ham gjennom menneskemengden, og han omfavner henne med et uttrykk som

Hitler and the Power of Aesthetics omtaler hans "hypermoderne" autobahnbroer og påpeker hans nærmest fanatiske insistering på at bensinstasjonene som betjente den ikke skulle se ut som kitschy Tyrolerhytter. De måtte være moderne – som autobahnen selv.

Jeg prøver selvfølgelig ikke å si at det følelsesladete uttrykk skal mistenkeliggjøres som "kommunistisk" i stedet for "nazistisk". Om man kunne si noe slikt, kunne man også beregne en manns politiske tilbøyeligheter ut i fra størrelsen på barten hans. Og man kommer som kjent ikke sakens kjerne nærmere ved å bytte ut ett skjellsord med et annet. Når man allikevel har et behov for å stemple det menneskelige følelsesliv politisk, finnes det flere grunner til heller å gjøre det ved henvisning til kommunismen. Lenin var f. eks. i kunstspørsmål

Vladimir Serov, *Lenin proklamerer Sovjetmakt.*

”meget gammeldags” ifølge kunsthistoriker Gunnar Danbolt (P2, 30. mars). Sosialistrealismen ble da heller ikke oppfunnet av Forfatterkongressen av 1934, men har sin opprinnelse i Lenin selv så tidlig som 1905.

Samtid og sannhet.

Mennesker tror gjerne at maktforhold forandrer seg bare fordi autoriteter får andre titler eller politiske partier forbyr. Men går man dypere inn i tidligere tiders overgrep, kan et menneske med evne til å sammenligne gjenkjenne mye.

Under feiringen av 13-årsdagen for den russiske Oktoberrevolusjonen ble det f. eks. arrangert store opptog. Det var ikke lenge siden de nye makthaverne hadde sluttet å tolerere eksperimentell kunst, og en av deltagerne hadde fremstilt en arbeider abstrakt. Dette ble da også bemerket i partiets avis *Pravda*, som trykket et dikt med den betegnende tittel *Uten nåde*. Med klassisk sovjetisk fingerspissfølelse ble den offisielle dom lagt i munnen på politbyråmedlemmet Voroschilov, som undret om dette var ”dumhet eller dristighet”.

Allikevel har ikke dette farvet det universitetsutdannede menneskes oppfatning av ”reaksjonære” ideer i samme grad som Hitler har. Og hvem vet, kanskje hadde den klassiske figurasjon vært i en heldigere stilling om diktatoren hadde evnet å uttrykke seg mer dannet. Jeg skulle f. eks. ønske at han ikke hadde reagert på moderne kunstneres ”uriktige” gjengivelse av virkeligheten. Slikt er uansett ingen grunn for å true med legeundersøkelser og sterilisering.

Det finnes nemlig mye man kan glede seg over ved moderniteten (f. eks. dens evne til å irettesette oss). Da en bok om den figurative skulptøren Per Ung kom ut i 2004 gjorde Bjørn Lis tekst lite annet enn å påpeke at Hitler gikk glipp av en stor propagandamaskin i modernismen, og at den har gjort mer i antihumanismens tjeneste enn nazistene noensinne fikk til. Dette førte til at Dagbladets Harald Flor svarte med artikkelen ”Avskyelig antimodernisme”. Under påfølgende debatt deltok Shabana Rehman og spurte hvorfor vi ikke lenger

berøres av kunst. I sin faste spalte etterlyste hun det sentimentale og gripende. Debatten fikk en brå slutt med kunsthistoriker Ina Blom. Hun gjorde det klart at ville Rehman beholde jobben sin, fikk hun tenke seg litt om før hun skrev neste gang.

Disse tre eksemplene kan selvfølgelig virke å stå hverandre noe fjernt, men det er likevel interessant å se dem i lys av Martin Damus` referater fra sovjetrepublikkens kulturpolitikk. En kunstner ble forventet å erkjenne sannheten og lovmessigheten i den historiske utvikling, dvs. han måtte akseptere ”det allmenne i tiden” (tidsånden). Gjorde han ikke det, var han av en annen mening enn partiet og per definisjon en ”klassesfiende”. Eventuelt ble han definert som et ”... moralsk

hvis prinsipper jeg redegjorde for i forrige artikkel, og som kort kan beskrives som en reformasjon av den prøyssiske pietismen. Idéen førte til en gradvis forkastelse av etablerte kvalitetskriterier som enhetlig komposisjon, solid anatomi og sanselig farvebruk. Når håndverksmessig dyktighet blir avskaffet er det ikke lenger viktig ”what you know, but who you know.”

Under tiden før den franske revolusjon betydde ”kvalitet” håndverksmessig dyktighet, men nå refererer ordet snarere til en godvilje overfor samtidens ideologi. Resultatet kan illustreres ved det en østerriksk malerkollega opplevde i Wien i 1995. Bildene hans var allikevel ikke blitt opphengt ved Kunstakademiets eksamensutstilling. Da han protesterte ble han av et professorskollegium ganske enkelt bedt om å ”deklare” seg. Underteksten kunne ikke misforstås: ”Forklar hvor De står politisk”. Pikeportrettet og det svenske landskapet gjorde at de mistenkte ham for ikke å være på venstresiden. Fraværet av teknikker som tydelig kunne bære vitne om hvilken tid de var oppstått av viste jo at det var noe galt med ”gjenspeilingsapparatet” hans.

Kan t slår utvetydig fast at originalitet er geniets fremste egenskap, men likevel spiller dette en forbausende liten rolle i dagens kunst. Hegels diktat om å tilhøre samtiden er det viktigste. Som ordet ”gjenspeilingsapparat” antyder, skal kunstneren agere filmpro-

spektør gjennom hvilken samtidens film avspilles. Da må apparatet være riktig innstilt, og reminisenser fra tidligere tider oppleves som forstyrrende hår eller fettflekker. Vi vet alle hvor irriterende slikt er når vi skal se film.

En person som i motsetning til min kollega hadde lang erfaring med dette prinsippet var den ansvarlige skulptør for det tidligere nevnte sovjetmonumentet. Da det kommunistiske regime var falt, tilpasset han seg det vestlige i stedet og begynte å abstrahere figurene sine. Denne type overganger hos skapende mennesker forklares gjerne som ”frigjøring” og ”selvutvikling”, mens andre kaller det å snu kappen etter vinden. Slik sett kunne man mistenke at nasjonalsosialistenes feirede skulptør Arno Breker levde sitt liv kun for å illustrere mitt poeng. I utgangspunktet var han nemlig en slags modernist, men med Hitlers maktovertagelse ble han banal klassisist. Etter nasjonalsosialistenes nederlag i 1945 ble han så sosialistrealist før han endte som modernist. Men dette er gamle historier. En kinesisk tidligere sosialistrealistisk maler stilte i 2000 ut graffitiaktige bilder i New York. Han var strålende glad, endelig kunne han jobbe ”fritt”. Slikt må gjøre en multikulturalist varm om hjertet: Tenk han ble fri – til å gjøre akkurat det samme som oss! Den engelske kunstner og Turnerprisvinner Anthony Gormley formulerte i lignende

ord sin utvikling mot den samme frihet. I kunstbladet *Modern Painters* betrodde han at han en gang hadde trodd at målet var å nå de gamle mestres uanstrengte kroppsuttrykk, ”but when I took art history at Oxford I got all that out of my system”.

Modernitetens grunnlag.

Kommunismen, nazismen og kunsten, alle har de sin rot i Hegels fremskrittstro og lojalitet overfor den kollektive tidsånden. De baserer seg også på Kants pliktetikk og tro på allmennviljen. Men det er fysisk umulig å være et individ og samtidig ”følge med i tiden”. Allikevel kan det moderne menneske tro på disse ideer uten problemer. I Kants ånd blir egoisme og selvhevdelse avvist som mørkeblått eller brunt tankegods. Besynderlig når man tenker på nasjonalsosialistenes slagord ”Befal fører, vi adlyder!” Om det tyske folk hadde vært egoister og ikke pietister, hadde Hitler vært sjanseløs. Disse systemene faller sammen uten det selvopprende individ. Derfor blir altruismen hyllet av Adolf Hitler i *Min Kamp*. Han sier det er offerviljen som gjør ”arieren” til den suverene kulturskaper, ettersom denne ”...gir avkall på å representere sin personlige mening, oppgir sine egne interesser og ofrer begge deler til beste for et flertall mennesker”. Egoisme avviser han som ”jødisk”.

Etter den franske revolusjonen ble den allmektige gud satt tilside for borgerånden og tidsånden. Disse begrepene har senere blitt anvendt for å forklare hvilken vei ”klassen”, ”rasen” eller ”kunsten” må gå. Som om individets egen innsikt ikke holder for å begrunne dets valg. Dermed må den individuelle vilje vike, og talentet står svakt.

Merkelig nok aner ikke moderne mennesker at de representerer verdier de trodde tilhørte fortiden. Men nå vet de det.

Forstår de dem, kan de også forlate dem.

Tatyana Yablonskaya, *Brød.*

forkomment subjekt eller et tilfelle for den psykiatriske klinikk”. Enkelt fortalt handlet det om å gjengi det ”riktige” bilde av virkeligheten, alias samtiden.

Klarte han ikke det, fantes det en egen diagnose for denne tilstanden: Det måtte være noe galt med ”gjenspeilingsapparatet” hans. Da kunne selvfølgelig partiet tre støttende til.

Den ideale fordring.

Annerledes forholdt det seg under den katolske renessansen. På denne tiden kunne man unnskyldte et bildes avvik fra teologien, bare det var levende og imponerende. Talentet hadde en større frihet, og de virkelig begavede fikk store dispensasjoner. Siden opplevde Europa den franske revolusjon og dens forsøk på gjeninnføring av år 0. Mer enn å være en simpel metafor, representerer opplysningstiden det moderne menneskets adskillelse fra det gamle dygds mennesket. Denne adskillelsen har gitt det moderne mennesket et helt annet verdensbilde og verdivurderinger. Vi lever i år 216, ikke 2006.

Fra opplysningstiden stammer ideen om at man kan forbedre menneskeheten kollektivt. Man kunne forbedre produksjonsmidlene, så hvorfor ikke hjernene også? Fra nå av står døren åpen for Gregers Werles menneskefråtsende ”ideale fordring”. Fra denne tiden stammer også den moderne ideen ”kunst”,

Boris Iofan (arkitekt) og Vera Mukhina (skulptør): *Sovjetunionens paviljong ved Verdensutstillingen i Paris 1937.*

Sonderlings betraktninger

– om det å danne en sekt

Som gladnihilister som ikke tror på noe som helst, har vi de beste forutsetninger for å få en dramatisk bedret økonomi ved å lage en sekt. Den følgende oppskrift er til fri avbenyttelse.

Når en skal lage en sekt, er det en del momenter som må være med. Lev alltid opp til medlemmenes forventninger. Skriv et selvfølgelig nonsens som de kan kjenne seg igjen i. Siden sekten er noe opphøyet og lærer det alle vet, opplever de at de tar del i noe spesielt. Det kommer ut på ett om du velger reinkarnasjon eller et liv etter døden. I din sekt vil de uansett komme til målet så lenge de aksepterer det de allerede vet, forutsatt at de betaler nok for det. Livssyklusen til de utvalgte avsluttes uansett med dette siste liv. Jeg anbefaler ikke den gamle resepten med synd, skyld og nåde, da dette ikke selger i det sosialdemokratiske Norge. Moralsk atferd er hva medlemmene til enhver tid måtte mene er gode gjerninger. Donasjoner fra menigheten scorer imidlertid alltid høyt.

Skulle de ønske å tre ut er det viktig å ha opprettet en ideell organisasjon som driver med deprogrammering av dem som har vært innom sekter. Det tidligere medlemmet blir glad for at det har tatt et riktig valg, og du fortsetter å ta pengene deres.

Det du kan hente fra reinkarnasjon, er at de har levd tidligere liv. Det

er ikke grenser for hva du kan dra inn av penger der. Du bør også utvikle en form for astrologi som de ikke får lære, men som utføres av innvidde astrologer. Alle spådommer må være så tåkete at eventuelle feil kan bortforklares.

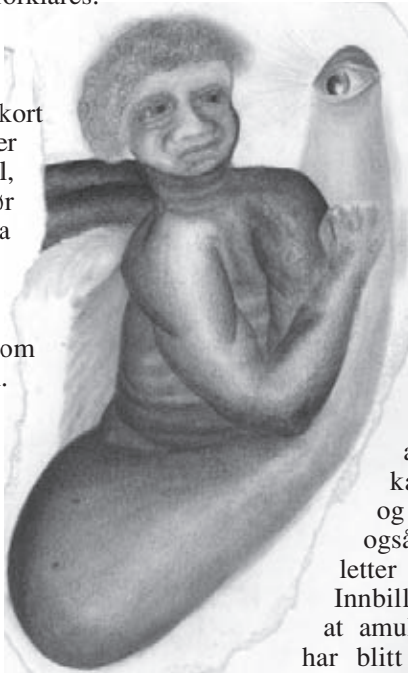
Kostnadsfaktoren er også der lav. De legger inn informasjonen selv via internett, betaler med kredittkort og et computerprogram regner ut det hele. Men for all del, la det gå minst tre uker før du sender horoskopet, og da som vanlig brev. I dette brevet skriver du at et medlem med et slikt bevissthetsnivå kan bli invitert til innsikter som kommer få medlemmer til del. Og dette må de ikke under noen omstendighet fortelle til noe annet medlem før de får beskjed om det.

Det er viktig i din ekspanderende organisasjon at du har en indre sirkel som fungerer som informanter og angivere. Disse forteller du har den viktigste oppgaven: Det å være innvidd betyr at de blir innviet i de mekanismer som får medlemmene til å tro, og det er den smertefulle erkjennelse ved å være innvidd. De innvidde påtar seg

lidelsens og tvilens krone (eller en annen passende metafor). De innvidde må settes opp mot hverandre. Lag en atmosfære av konstant sjalusi. Hvis du velger guru-modellen, er det viktig at de bare får treffe deg en skjelden gang. Det skal være en ære. Jeg vil ikke anbefale guru-modellen da det medfører masse arbeid. Velg bare denne hvis du liker å reise mye, stå på en scene og ha masse ligg parat.

Men er du rik nok får du jo det uansett. Velg heller å være den hemmelige øverste. Du lever jo uansett utenfor tid og rom, og du manifesterer deg ganske enkelt gjennom e-post fra Maldivene. Verre er det ikke.

Det er viktig med mange fanartikler. Innklusive alle mulige publikasjoner, videoer og DVD-er. Noe som også selger bra er amuletter og hellig undertøy. Innbill sektmedlemmene at amulettene og kjedene har blitt velsignet spesielt for den enkelte gjennom lange meditasjoner av spesielt innvidde medlemmer. Gjør forsendelsen personlig. Lag noen magiske tegn på rispapir med et vokssegl med en snor hvor det henger en

magisk sten. Dette får du produsert i den tredje verden av villige barnearbeidere. Avgjørende er at ikke alt produseres på ett sted. Du må for all del ikke bli avslørt. Monteringsarbeidet av fanartiklene bør gjøres maskinelt av innvidde medlemmer.

En annen utmerket inntektskilde etter hvert er templer (les: konferansesentre i spartanske hoteller med stive rompriser). Her skal ikke du investere noe som helst. Tenk franchising à la MacDonalds. De tar hele risikoen og du overskuddet; nydelig!

Til slutt kommer det som er jobbigt. Det er nemlig litt arbeid i dette her. Du må sette deg grundig inn i ymse religioner, og lage et tåkete ekstrakt av dette. Du er i begynnelsen nødvendigvis avhengig av å gjøre dette selv. Skriv ned det du kan finne av selvfølgeligheter. Her kan du hente mye fra "godt sagt-bøker" og generell livsvisdom. Med disse "hellege tavlene" som utgangspunkt, begynner du å skrive kommentarer som er like utydelige. Når du har bygd opp en indre sirkel av hengivende medlemmer, er det bare å diktere dine visjoner til dem. Deretter består din oppgave i å se at saldoen øker. Lykke til!

Nedskrevet av Dagfinn Koch (den Utvalgte)

P.S: Disse rådene kan også brukes hvis du heller vil starte en ideell organisasjon.
D.S

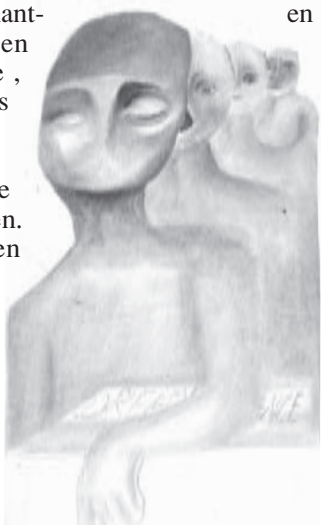
Legalisering av hamp

Miljø og menneskeverd – men også politikk og kapital.

Det finnes bokstavelig talt mer enn 10,000 grunner til hvorfor denne planten burde være lovlig. Dette sier jeg fordi hamp har minst så mange bruksområder. Brukt riktig vil den være en velsignelse for det globale miljø. Hamp kan være en nøkkelingrediens for levedyktig utvikling. Man må ikke glemme eller forkaste disse aspektene ved legaliseringskampen, eller ved kampen for miljøet.

Grunnleggeren av Ford Automobile, Henry Ford, utviklet i sin tid metoder som gjorde hamp om til miljøvennlig drivstoff. Alle dieselbiler kan den dag i dag gå bedre og forurense mye mindre hvis det benyttes planteolje i stedet for vanlig diesel. Hampeplanten kan omdannes til papir som kan resirkuleres seks ganger i stedet for to. Man kan produsere fire ganger så mye papir per dekar jord som med vanlig trevirke. Høsting kan skje hvert år, år etter år, på samme jordsmonn. I jordbruket slipper man å legge et matjorde brakk. Man kan dyrke hamp der i ett år, og så vil jorden bli til god matjord igjen. Hamp kan gjøres om til nedbrytbar plastikk sterkere enn glassfiber.

Foruten industriell dyrking, kan planten vokse i egen stue, eller direkte i skogen. Her vil den leve

ymbiose med sine omgivelser, og aldri ta over et skogsmonn.

Jeg skal ikke ramse opp de andre 9,996 bruksområdene, men vil allikevel fremheve den medisinske virkningen av planten. Den kan forebygge og lindre en rekke sykdommer, som gråstær og revmatismelidelser. Marihuana som lege- eller nytelsesmiddel kan brukes uten kjente fysiske skadevirkninger på organismen. Marihuana har vist seg å styrke lungene, og brukes som middel mot blant annet astma. Det er den lovlige tobakken som tar liv. Det er udiskutabelt meget uetisk å nekte noen den best mulige medisin til sin sykdom eller lidelse.

Som nytelsesmiddel skal marihuana, som alt annet, ikke misbrukes, eller brukes av alle. Det er også her en skjør linje mellom bruk og misbruk. Noen vil aldri tåle denne sjamanistiske drogen, men det er ikke uten grunn at andre nyter den.

Jeg kunne fortsatt å argumentere til solen står opp i morgen med forhindring av jorderosjon og reinskoghogst, men oppfordrer alle som tar standpunkt i denne debatten til å oppsøke historiske fakta og forskningsresultater. Dette bør gjøres før man danner seg et altomfattende bilde av hamp. Dette er en ressurs som vi ikke må overse eller undervurdere hvis vi vil oppnå levedyktig utvikling og forbedre miljøet.

Forbannelsen over planten ble lagt der av kapitalistiske krefter og deres interesser. Planten var lovlig langt ut i det nittende århundre. Hampeindustrien var stor, og mulighetene fremover var enda større. Samtidig som planten er en stor ressurs, er den for andre en økonomisk trussel. Andre industrier, som cellulose-, farmasi- og petroleumsindustrien, kjempepet (og gjør sannsynligvis det ennå) en

innbitt kamp mot hamp. I Amerika ble det i 1937 vedtatt en lov som gjorde denne planten ulovlig. Dette var etter sigende fordi den var et narkotikum. Går man denne prosessen etter i sømmene, vil man se at det hele var en gigantisk sverteoperasjon. Det er disse svertekampanjene som i stor grad former dagens syn på denne planten. For detaljert info om denne historiske sammensvergelsen, kan du klikke deg inn på : www.jackherer.com/chapter04.html

Det er grunn til dyp bekymring for dagens rusproblematikk i Norge. Nåværende situasjon har vært under jevnlig utvikling de siste 30–40 årene. Vår statiske narkopolitikk har ikke klart å snu på dette. Noen vil hevde at den rett og slett har virket mot sin hensikt. Tilgangen har bare økt. Jo strengere straffer, jo høyere pris. Dermed får vi et attraktivt marked for dem som vil investere i dette. Det er ikke småbrukerne man bør jakte på, det er kapitalistene bak industrien. Dette er både "hvitsnipper" og "mafia". Måten man kan snu denne utviklingen på, er å legalisere eget bruk og egen dyrking av hamp. Dette vil skåne "enkeltbrukeren", og ta rotta på hele "industrien".

Vi har, gjennom gjentagelse, visket ut skillene mellom hamp og narkotiske stoffer. Ved å sette disse i samme bås, har vi gjort veien videre veldig kort, og nesten som en selvfølge. Ordtak som "innfallsport" og "man vil etter hvert prøve noe sterkere", har "gjetet" tusener ut i "narkohelvete".

Ved å skape et klart skille mellom marihuana og narkotiske stoffer, vil det bli et drastisk fall i brukere av tyngre stoffer. I andre land der hamp er lovlig, er det milevis mellom hamp og heroin. Selv om det bare bor rundt 4 millioner mennesker i Norge, er det mange flere over-

doser her enn i for eksempel Nederland. Vi må se at vår narkopolitikk er feilslått, og det behøves en annen tilnærming enn strengere straffer og skremselspropaganda. Etter mitt syn er det regjeringens "plikt" å gjøre forandringer når en politikk viser seg å være feilslått.

Det hele er nesten til å bli paranoid av. Er det kanskje *ennå* slik at de store industriene sitter med økonomiske interesser og "pusher" ødeleggende farmasøytiskevarer, miljøskadelig papir og plast? Er det fordi Norge, og andre oljeland, ville ha gått på "ræva" om bensin ville bli byttet ut med "økodiesel" bestående av planteolje? Er det igjen kapitalismen som holder hjulene tilbake? Jeg bare spør meg selv, og det burde alle andre også gjøre.

Vi må se forbi dagens skremselspropaganda. Denne som har ført oss ut i uføret, både menneskelig og miljømessig. Vi har forsøkt en politikk lenge nok. Når vi tydelig ser at denne er feilslått, er det vår plikt å orientere oss på nytt. Vi har en mulighet til å snu en destruktiv utvikling. Alt vi trenger å gjøre er noen skippertak, og så lever vi i en ny og bedre verden.

Ja til legalisering av skaperverket. Ja til utnyttning av store naturressurser. Ja til et godt miljø.

Nei til kriminalisering av småbrukere. Nei til næring for mafia og krig. Ja til levedyktig utvikling!

Med kjærlighet

Tom C. Møller
tommoller77@hotmail.com

VELKOMMEN TIL GEIR LEVIS SEX- OG SAMLIVSSPALTE

HORE PÅ SPORET

Vår høyt aktede og ærede sex-og samlivsterapeut Geir Levi Nilsen har mottatt en hel haug med henvendelser av mennesker som har fått sine ønsker avslått hos Tore Strømøy i «Tore På Sporet». Derfor lanserer nå Geir Levi Nilsen sin egen underspalte til dette programmet kalt «Hore På Sporet» om folk som etter-søker sine tidligere elskere og den slags. Først ut er:

DANSKEBÅTEN

Den 27 juli 1974 tok jeg og en venninne danskebåten til København. Utpå kvel-den satt vi i baren og ble sjekket opp av to menn. Vi dro sammen med dem ned i lugaren deres og det ble en forrykende natt med mye heftig knulling. Elskerens min, Thorvald presenterte han seg som, ga meg den ene multippelorgasmen etter den andre hele natten. Jeg har aldri glemt denne hete erotiske opplevelsen. Neste morgen da jeg og min venninne våknet hadde de begge forlatt lugaren sin og gått på land i København. Jeg har ettersøkt Thorvald i mange år nå, jeg kan ikke glemme den svære kuken hans og de underverkene den gjorde i fitta mi. Åh kjære Geir Levi, kan du hjelpe meg å spore opp superpuleren Thorvald? Hulk! Hilsen Danskebåtoffer.

SVAR:

Vi har kontaktet alle reiseselska-per som hadde Danskebåt-turer den gang, men vi har ikke fått tak i noen navneliste over passasjerer, dessverre. De fleste selskaper opplyser at om det hadde eksistert slike lister så ville de ha vært slettet for lenge siden. Kapteinen som jobbet på danskebåten den gangen, har siden drukket seg i hjel. Ta kontakt med den norske ambassaden og norske UD: En mann med så svært utstyr må være kjent i slike kretser.

A NIGHT ON THE TOWN

I am an american girl who's studying social science in Norway right now, my latest term this semester. From summer on I'll be looking for a job here in Norway. Last weekend I went out on the town with some friends. I met a man, between 40-50, who took me home to his house at the west end. He had an editors-hip in one of the leading Norwegian publishing companies and said he would fix me a job as a literary consultant. After one night of hot sex we parted. I've heard nothing from him afterwards. I tried calling him but I've only met his wife on the phone every time I've called. Could you help me find him? Best Love, Monica L.

ANSWER

Try the three largest publishing companies in Norway: 1. Gylden Snabel 2. Daskehaug 3. Kukkelen. Or try the great philosopher & female vice President of the University of Oslo who made her way into the Norwegian publishing world the same way as you in the beginning of the 1990's.

GØY PÅ LANDET

Hei! Jeg er en 60-års gammel mann med et høyst uvanlig ønske. Jeg vokste opp på en gård på landsbygda hvor det var langt fra folk og lite med moro, så ofte måtte vi bruke det vi hadde for hand. Kåt tenåring som jeg da var hadde jeg problemer med å skaffe meg kvinnfolk så ofte brukte jeg å gå i fjøset og knulle griser. En av disse grisene fødte etterpå en ganske så merkelig griseunge, halvt menneske, halvt gris. Vi jagde dette vesenet bort fra gården som et

Frankensteins monster. Kan du hjelpe meg

herfor å finne ut hva som skjedde med vedkommende?

SVAR

Du trenger ikke bekymre deg. Vi har lokalisert vedkommende: Valgerd Svarstad Haugland heter hun i dag og er ledende medlem av Kr.F. sammen med massevis av andre griser og ulver.

Vår kjære sexolog og religionshistoriker Geir Levi Nilsen har også i anledning av fortidsgranskning gått inn i sexologienshistoriske aspekter og lett frem gamle kulturminner, her i et gammelt ordtaks form:

Gammelt Nord-norsk ordtak om pedofili: «Så lenge det e hår på hamburgern så e det bare å komme med hamburger-brødet. Og ketchupen, deinn følg naturlig med på kjøpet!»

Samtidig med dette har vår kjære sexolog og religionshistoriker greid å grave frem bortglemte dokumenter fra OL på Lillehammer i 1994. Et av disse dokumentene, signert Samaranch, inneholder følgende forslag (her oversatt fra engelsk til norsk): «Forslag til ny OL-gren! OL i koneplaging! Seks kon-eplagere stiller på startstreken. Når startskuddet går, må alle deltakerne dra opp kvittering fra Senteret for Mishandlede og Voldtatte Kvinner fra bukselommen. Den som drar opp den største og dyreste kvitteringen (utgifter til bandasjer, krykker,etc.) på raskest tid har vunnet.»

Vår eminente sex- og samlivsekspert Geir Levi Nilsen har også vært seminarleder i Norge og i utlandet angående en ny seksuell forstyrrelse som har begynt å bre seg i Vesten. Den har ennå ikke kommet til Norge, men det er vel bare et tidsspørsmål. Dette fenomenet er oppstått i USA og har bredt seg i den siste tida til England og Nederland. Fenomenet er så ferskt at det ennå ikke har fått et norsk navn. Vi snakker her om....Drive-by Sperming!

Yes folkens, drive-by sperming har blitt et seriøst problem i den siste tid. Det går ut på at unge menn kjører i bil til et nabolag i en forstad. Mens sjåføren kjører omkring onanerer passasjerene ut av bilen og over i hagene til folk eller ennå verre, rett på folk. Bisart som det kan høres har vi innhentet uttalelser fra en del fagfolk på dette området og det spørsmålet vi har spurt alle sammen er følgende: Hva er drive-by sperming?

Den etablerte jødiske sexologen og psykiateren Moses De Opportunisticus svarte: «Dette kan kun dreie seg om psykopati. Nærmere bestemt seksualpsykopati. Det er medfødt. Umulig å kurere. Bare sett dem i fengsel.» Retorine Frenchy ved Krisesenteret For Offerproduksjon Og Trygdeorientering svarte: «Dette kan k u n dreie seg om en ting:

seksuelle overgrep! Disse unge mennene har blitt utsatt for seksuelle overgrep av sine patriarkalske fedre! Deres drive-by sperming er undertrykt aggresjon fra deres ødelagte barndom! Kastrer alle menn!» Stortingsrepresentant Per Pusling fra SVs kvinne-gruppe svarte (med høy pipestemme): «Jeg har ikke tid til å snakke med Gateavisa nå. Tidsklemma klemmer. Jeg må hente barna i bar-

nehagen for så å lage middag fordi kona må jobbe overtid med sin nye mannlige sekretær. Beklager.» En representant fra Kvinnegruppa Hot Air som ønsket å være anonym sa (med plastpose over hodet): «Vi har nå etablert en omskoleringsleir på skjult sted langt inne i Finnskogen. Leiren er hermetisk stengt med piggråd og vollgraver. Den er meningen at alle seksuelle avvikere, som bare er menn, skal interneres der etter den marxistiske revolusjonen. Det er alt vi kan si om saken foreløpig.»

Dette til tross, det har lyktes Gateavisa å komme i kontakt med en drive-by spermer fra USA. Den unge mannen er bosatt i LA og har vært drive-by spermer i flere

år. Vi intervjuet ham pr. e-mail angående disse tingene:

GA: Hva er drive-by sperming?

DBS (drive-by spermer forkortet): Det er en spirituell gjenkjennelse av kollektive urinstinkter. Det er en måte å komme i kontakt med nedarvede genetiske disposisjoner, en fullstendigjøring av kraft og styrke.

GA: Hvordan begynte det?

DBS: Jeg og mine venner begynte med dette i tenårene. Da hadde vi bare tråsykler og syklet omkring med buksa nede mens vi sykklende ronka i fra oss på forbi-passerende. Senere kjøpte vi oss moped og kalte oss for Jackoff Juniors. Etter en stund kjøpte en kompis av oss en kabriolet og dermed var det gjort. Nå kunne vi kjøre omkring i flere nabolag omkring i LA og ronke over gjerdene, ronke på vindusrutene til folk og av og til sperme folk mens de lå og solte seg på plenen deres. Selvfølgelig ble politiet tilkalt men vi var over alle hauger før de kom til the sperm of the crime.

GA: Er ikke dette risikabelt?

DBS: Jovisst. En drive-by spermer er ikke bare hvem som helst. Alle er ute etter oss, politiet, psykiatrien og pornoindustrien. Skal du være en drive-by spermer må du tilhøre et miljø som går god for deg. Hvis du ikke kan ronke så er ikke dette noe for deg. Du må også kunne ronke under særdeles stressende omstendigheter. Derfor må vi se deg an før du blir med i gjengen. Vi har opptaksprøver. En kandidat må når som helst vise at han kan få ereksjon med dertil provosert ejakulasjon. Derfor har vi en opptaksprøve som heter Jumping Jackoff hvor opptakskandidaten plutselig må trå til når han minst venter det. Vi hadde en fyr som vi kommanderte pr. SMS til å begynne å ronke. Tilfeldigvis var han da tilstede under en begravelse noe som førte til at han spermet et helt gravfølge. Han besto selvfølgelig opptaksprøven med glans.

GA: Hvordan kan du forklare at drive-by sperming har blitt så utbredt?

DBS: Det er den siste skanse av maskulinitet som er igjen. Kvinner kan ikke kjøre omkring med et hardt spett i buksa og skyte sperm på folk. Drive-by sperming har blitt en ny machokultus. Dette er kun for oss gutta.

GA: Hvor lenge kan du holde på som drive-by spermer?

DBS: Så lenge kuken kan gå. En drive-by spermers største fiende er selvfølgelig impotens. Han frykter det mer enn politiet, psykiatrien og pornoindustrien tilsammen.

GA: Hvordan er forholdet til andre drive-by spermere?

DBS: Ettersom drive-by sperming har blitt mer populært har det selvfølgelig blitt en del rivalisering her i LA. Vi bruker å ha jevnlig sammenstøt med andre grupper av DBS'ere. Da overfaller vi dem og spermer dem ned. Det kan gå hardt for seg. En kompis av meg ble såpass nedspemet under et sammenstøt at han måtte på sykehus og spyles.

GA: Er du redd for at drive-by sperming skal bli kommersialisert?

DBS: Oliver Stone var nedenom her om dagen og ville lage en skikkelig macho-film basert på drive-by sperming. Han sa at han ville kalle filmen «Full Metal Jackoff». Men vi får se...

STOP PRESS! : Ifølge Politiets Sikkerhetstjeneste er den første drive-by spermeren i Norge tatt av politiet. Vedkommende hadde i flere måneder onanert opp i en tønne og samlet litervis av sperm. Ifølge Politiets Sikkerhetstjeneste er mannen en pedofil nazisatanist som med helikopter planla å slippe en sædbombe over Barne- Og Familiedepartementet.

USØMMELIG

Ærede herr samlivsredaktør. Jeg synes deres spalte er ukristelig! De oppfordrer til seksuell omgang før ekteskap, homoseksualitet og andre abnormiteter. Slikt er en skam mot statsreligionen! I Guds ord står det srevet at man ikke skal spille sin sæd til jorden, og De sier at onani er trygg, økonomisk sex. Onan var en synder!

De sier også at kvinner er dyr. Jeg er selv en kvinne som hengir meg til Jesus, og en kvinne som har mottatt Herrens velsignelse er såvisst ikke noe dyr!

Ærbødigst: Søster G.T. – Det blide Sørland. (Bibeltet)

SVAR

Ateisme, materialisme, sekularisme, stalinisme, skeptisisme, religionskritikk - la disse vakre ting være en rettesnor for alle, også deg mitt svette ribbein. Hva som angår en av mine store ideologiske ledestjerner på det sexologiske planet, den ærede Onan, så er han en av de få fornuftige av disse sinnsforvirrede ørken-gærningene som man treffer i det Gamle Testamentet. Hva som angår kvinner så tillater jeg meg å skrive om Skapelsesberetningen: slangen i paradiset og Eva er én og samme person, som representerer dualiteten hos kvinnen: når slangen og Eva prater sammen så er dette en metafor: det er paradiskvinnens indre samtale med seg selv. Som Nietzsche sa om kvinner: dyrekloen i silkehansken. Måtte bare alle menn oppleve denne visdom!

Illustrasjon: Kristine Marie Frekk.

Magi i vinden

MAGIC IS A FOOT

**Magiker, tegneserieforfatter og multikunstner
Alan Moore intervjuet av Jay Babcock,
hentet fra Arthur Magazine mai 2003.**

"Gen'ral's gathered in their masses/
just like witches at black masses/evil
minds that plot destruction/sorcerer
of death's construction/in the fields
the bodies burning/as the war mac-
hine keeps turning/death and hatred to
mankind/poisoning their brainwashed
minds"

Black Sabbath, "War Pigs" (1970)

Magi er i vinden. Det spiller ingen rolle hvorvidt du tenker på magi som en potent metafor, som en forestilling om virkeligheten som bør tas bokstavelig, eller som bebrillede taperes og new age husmødres vilde selvbedrag. Det spiller ingen rolle. Magi er her, akkurat nå, som en kulturell kraft, som en bestanddel av vår daglige retorikk, og kanskje, hvis du heller i den retningen, som noe som i sannhet kan oppfattes, på samme måte som kjærlighet og lidelse er virkelige, men ukvantiserbare – opplevd av alle men ikke tatt med i beregningen av den strenge materialismens dogme, som de fleste av oss første-verdensborgere sier vi tror på. Magi er her, fra Harry Potter til Buffy og Sabrina til Ringenes Herre og Star Wars til, selvsagt, Black Sabbath og de demoniske krigssvina som har tatt opphold (nok en gang) i Pentagon og Det Hvite Hus.

Det er hekkesesongen. Og den vestlige verdens kanskje mest profilerte, mest åpent praktiserende heks – eller magus, eller magiker, eller sjaman – er den engelske tegneserieforfatteren Alan Moore. Kanskje husker du Moore for hans tegneserie Vekterne midt på 80-tallet, et forskrekkelig grimt, utsøkt konstruert mordmysterium han lagde sammen med tegner Dave Gibbons, som blant annet tok for seg superhelter, Nixon-Reagan-Amerika, "målet helliger middelet"-argumentet og tid-rommets beskaftenhet. 12-nummer-serien var en kommersiell og kritisk suksess, vant flere priser, reintroduserte Smiley Face til det visuelle leksikon (den klokkeviserformete blodsplatten ble omhyggelig vasket av i det sene 80-talls/tidlige 90-talls ravemiljøet) og gjorde den høye, Rasputin-hårete Moore til en semi-popstjerne i et par år. Grøssende av kjendisstatusen som ble trukket ned over ham, trakk Moore seg tilbake fra offentlige opptredener. Han forlot også mainstream-tegneserier en stund, og forfulgte kreative prosjekter som hadde lite å gjøre med fantasy-grøss og kappeklede voksne – de samme sjangrene som han så vellykket hadde dekonstruert. Noen av disse prosjektene, som den ambisiøse Big

I ei tid da byråkrati og pengemaskiner arbeider desperat på overtid med å tilpasse den menneskelige eksistens til markedsanalyser og målbare størrelser, kan magikerens ord tilby et skjevt øye og andre farger. Magi og okkultisme forklart av en som kjenner fenomenene innenfra... Er det galskap? Genialt idioti? Frelse i et frøkorn? Er det sterk kost, folkens? Alt dette og mere til? Les og bli informert! Intervjuet er gjengitt i sin helhet i dette og kommende nummer av GA med tillatelse fra Arthur Magazine. Babcocks innledning er noe forkortet. Til norsk ved Bjarne Benjaminsen, hemmelig agent udi de okkulte sfærer

Numbers, falt fra hverandre; andre var sovende suksesser som det tok år å lage, som From Hell (Moore og tegner Eddie Campbells episke Ripperology), Voice of the Fire (Moore's overveldende første roman) og The League of Extraordinary Gentlemen (et smart viktoransk pulp heltekarneval i tegneserieform, utsøkt tegnet av Kevin O'Neill); og enda andre var gode sjangertegneserieforsøk på å betale husleia og gjeninnføre visse fortellerstandarder til en sjanger (superheltsier) i nedgang. [En av Moores mest briljante serier er det tidlige verket og anarkistklassikeren V for Vendetta. Filmatiseringen av denne kan bli årets høydepunkt på kino...O.a.] Tegneserier er hvor magien allerede kommer inn. Tegneseriemediet er en av de få kanalene innen underholdningsindustrien som er åpen for folk som åpent erkjenner at de liker slikt som anses for rart, skremmende og muligens farlig. Alejandro Jodorowski, mest kjent for de tungt okkulte filmene El Topo og Holy Mountain [La Montaña Sagrada], har lykkelig laget tegneserier i Frankrike i årtier. Den engelsktalende tegneserieindustrien har samtidig alltid vært åpen for slike folk; faktisk har Steve Moore (ikke en slektning) og Grant Morrison bedrevet magi lenge før Alan Moores herjinger i magisk utøvelse sent i 1993. tegneserier, synes det som, tiltrekker seg – eller avler frem - magikere, og magisk tenkning. Kanskje er det pga. at formen – representasjonelle linjer på en overflate - er direkte knyttet til den første visuelle kunsten: Maleriene på steiner og hulevegger i hva som sannsynligvis var sjamanistiske, eller ritualistiske omgivelser. Magiske omgivelser. Forstått på denne måten, synes tegneserieforfatteres

og –tegneres interesse for magi/sjamanisme nesten naturlig.

For Alan Moore er disse sakene ikke bare stoff for teori eller historie eller av reservert antropologisk interesse. Det er hans virkelighet. Det informerer hans daglige liv. Og det informerer hans kunstneriske ytelse, som i de siste år har inkludert en imponerende strøm av tegneserier (hans Promethea-serie, genialt tegnet av JH Williams III, er utvilsomt den beste), prosaessay, "beat seanse"-snakkeopptak og kollaborative magiske forestillinger - en av dem, en overveldende multimedia-hyllest til William Blake, var jeg heldig nok til å bevitne i Londons Queen Elizabeth Hall i februar 2000. Jeg fikk ikke møtt Alan Moore ved fremførelsen, men jeg klarte å intervju ham over telefonen senere samme år. Vi snakket i to og en halv time. Eller snarere, Alan snakket og jeg kom med leilighetsvise innspill eller spørsmål. Alan Moore snakker ikke i fulle setninger, han snakker ikke i fulle avsnitt. Han snakker i hele, ferdigformede essay: Overbevisende miniforedrag med logisk struktur, spøk, korte digresjoner og sterke konklusjoner. Å redusere og kondensere disse enormt underholdende og opplysende samtalerne for et typisk populærmagasin viste seg ikke bare strukturelt umulig,

men dessuten ikke engang ønskelig. Så, her følger et par tusen ord fra herr Moore, samlet fra den første maratonsamtalen i juni 2000 og en annen i november 2001. Ikke vær redd - disse samtalene er ikke utdaterte. De var forut for sin tid. Deres tid er nå.

For Black Sabbath fortalt oss bare halve historien. Det er andre, og i stor grad glemte, mål for magien.

Hvordan utviklet din interesse for å bli magiker seg? Hvordan har det å være magiker påvirket din tilnærming til arbeidet ditt?

Brian Eno har bemerket at mange kunstnere, forfattere, musikere har en slags nærmest overtroisk frykt for å forstå hvordan det de lever av virker. Det er som om du var en bilfører og var redd for å se under panseret av frykt for at motoren skulle bli borte. Jeg tror at mange folk har et talent for å skrive sanger eller noe

Hjemme hos herr Magus

og de tenker, Vel det er nok best jeg ikke undersøker dette altfor nøye eller så kan det bli som å sykle – om du stopper opp og tenker over hva du gjør, faller du av.

Nåvel, jeg holder ikke med det der i det hele tatt. Jeg tror at ja, den kreative prosessen er fantastisk og mystisk, men det faktum at den er mystisk gjør den ikke til noe du ikke kan vite noe om. Tilværelsen er temmelig usikker for alle, men min tilværelse har blitt betraktelig mindre usikker ved at jeg på en eller annen måte forstår hvordan prosessene jeg er avhengig av faktisk virker. Vel, OK, min forståelse, eller den forståelsen jeg har sanket ved hjelp av magi, kan kanskje være fullstendig feilaktig for alt jeg vet. Men så lenge resultatene er gode, så lenge det arbeidet jeg kommer opp med enten opprettholder mitt tidligere kvalitetsnivå eller, hvilket jeg tror er tilfelle med et par av de magiske ytelsene, faktisk overgår de grensene, har jeg ingen grunn til å klage.

Du arbeider først og fremst med tegneserier, hvilket er interessant, ettersom så mange magikere - maguser? -magii? fra forrige århundre har vært involvert i de visuelle kunstformene. Austin Osman Spare, Harry Smith, Kenneth Anger, Maya Deren arbeidet alle innen kunst og film. Til og med Alisteir Crowley malte og tegnet.

Ja, Crowley beklaget faktisk at han ikke var en bedre visuell kunstner. Jeg dro på en av utstillingene hans og vel, noen av bildene virker rett og slett fordi de har en så underlig fargesans, men...det må sies at det som først og fremst interesserte var at de var av Crowley. Men ja, det er hele den gjengen, egentlig: Kenneth Anger, Maya Deren, Stan Brackhage, Harry Smith. Og hvis du begynner å se bortenfor kretsen av selvproklamerte magikere, da blir det vanskeligere og vanskeligere å finne en kunstner som ikke var inspirert enten av en okkult organisasjon eller en okkult tankeretning eller av en eller annen personlig visjon.

De fleste av surrealistene var langt inne i det okkulte. Marcel Duchamp var dypt involvert i alkymi. Hans verk *Bruden kledd naken av sine ungarer, tilogmed* relaterer til alkymistiske formularer. Han refererte til det som et alkymistisk verk. Dali var en hel mange ting, inkludert en kvasi-fascist og åpenbart en skatologisk gærning, men han var også dypt involvert i det okkulte. Han skapte en Tarot-kortstokk. Mange av surrealistene fikk inspirasjon fra den alkymistiske billedverdenen, eller fra Tarotbilder, fordi okkulte bilder kanskje er en forgjenger for mange av de tingene surrealistene involverte seg selv i.

Men du trenger ikke å lete så langt av gårde som surrealistene, faktisk. Med alle de fine rektangulære boksene skulle man tro Mondrian ville være rasjonell og matematisk og så langt vekk fra det okkulte som man kan bli. Men Mondrian var en teosof. Alle de boksene og de fargene var ment å representere teosofiske sammenhenger! Annie Besant, teosofen, utga ei bok rundt forrige århundreskifte hvor hun presenterte ideen, som den gang var ny, om at du kunne representere noen av disse abstrakte energiene som teosofien refererte til ved hjelp av abstrakte former og farger. Nå, det var en hel del folk i kunstmiljøet som holdt seg oppdatert på ideene fra det okkulte og fra teosofien, de leste straks dette og tenkte, gosh dette lar seg faktisk gjøre? Og slik ble moderne abstrakt kunst født.

En av de mest fremstående okkulte ideene fra begynnelsen av forrige århundre, som også er interessant fordi det var en vitenskapelig ide, var forestillingen om en fjerde dimensjon. Dette ble veldig stort innen vitenskapen rundt slutten av det 19. århundre og begynnelsen av det 20., på grunn av eksentriske viktorianske matematikere som Edwin Abbot Abbot –så god at de navnga ham dobbelt – som skrev boka *Flatland*, og C. Howard Hinton (som var sønnen til en nær venn av William Gull, han får en slags minirolle i *From Hell*), som utga boka *What is the Fourth Dimension?* Så 'den fjerde dimensjon' var litt av et motebegrep rundt forrige århundreskifte. Du fikk dette merkelige møtet mellom vitenskapsfolk og spiritualister fordi de alle forsto at mange av nøkkelfenomenene i spiritualismen kunne bli

fullstendig forklart hvis du rett og slett bare appellerte til en fjerde dimensjon. Ideen om en fjerde dimensjon kunne forklare hvordan du kunne se inn i en lukket boks under en seanse, eller se inn i en forseglet konvolutt. Vel ved å anvende termen den fjerde dimensjon, så kunne du forklare det.

Så du fikk dette surrealistiske møtet mellom vitenskap og spiritualisme på den tida, og det hadde også en fantastisk virkning på kunsten. Picasso: Han tilbrakte sin ungdom ganske så fordypet i hasjij og okkultisme. Picassos bildeverden, hvor du har folk med begge øyne på samme side av fjeset, er faktisk et forsøk på å nærme seg en firedimensjonal betraktning av en person: Hvis du så på noen fra et firedimensjonalt perspektiv, ville du være i stand til å se både siden og forsiden samtidig. Det samme gjelder for Duchamps *Naken Kvinne Går Ned En Trapp* hvor du har et slags multippelt bilde, som om skikkelsen blir projisert gjennom tid mens den går ned trappa.

Jo lengre tilbake i tid du går, jo mer nedsunket i det okkulte blir kunstnerne. Jeg innrømmer overfor deg at jeg ser dette fra et stadig mer sinnssykt perspektiv, men noen ganger virker det for meg som om det ikke har vært så mye som ikke har sitt opphav i magi. Se på alle musikerne, Gustav Holst, som komponerte *Planetene* – han arbeidet ut fra kabbalistiske prinsipper, og var ganske besatt av kabbala. Alexander Scriabin: En annen mann besatt av kabbala. Edward Elgar: Han hadde sin egen personlige visjon som ledet ham, omtrent som Blake hadde. Mozart ble sagt å tilhøre frimureriske okkulte organisasjoner. Opera var i seg selv fullstendig en alkymistisk oppfinnelse. Alkymistene bestemte seg for at de ville skape en ny kunstform som kunne inkludere alle de andre kunstformene: Den skulle inkludere sang, musikk, kostymer, kunst, skuespill, dans. Den skulle være den ultimate kunstformen, og den skulle bli brukt til å uttrykke alkymistiske ideer. Monteverdi var en alkymist. Du trenger bare å se tilbake på de tidlige operaene, og se hvor mange av dem som handler om alkymistiske temaer. Ringen, Tryllefløyten. Alt dette materialet, det løper ofte åpne eller skjulte alkymistiske ting gjennom alt sammen.

Og så har vi dr. John Dee, Elizabeths hoffastronom. En alkymist. Som forsøkte å kommunisere med engler. Han fikk et rykte på seg for å være en djeveldyrker bare gjennom å drive med...jeg antar det var et slags 14. århundres Industrial Light & Magic, egentlig. Han kom opp med et klassisk teaterstykke, som krevde en flyvende kjempebille, og han klarte faktisk å oppdrive en

flyvende kjempebille! (ler) Jeg tror det gjorde mer for å få ham stemplet som djeveldyrker enn noen av hans senere eksperimenter med engler. Ingen kunne forstå alt dette med de enokiske tabellene han drev med- de brydde seg egentlig ikke om det –men han klarte å skyte en mann opp i lufta! (ler) så han må jo bare stå i ledtog med djevelen eller noe...

Gitt det rene antallet mennesker fra alle de feltene som synes å ha en magisk agenda, er det enda merkeligere at magi generelt sett er så uglesett av dagens seriøse tenkere. Jeg tror at de fleste som vil se på seg selv som seriøse tenkere i dag tenderer å anta at enhver som driver med magi må være en slags ullhodet new age mystisk type som tror på hvert eneste horoskop de leser i avisa. De vil være fullstendig avvisende overfor å innrømme Magi noen som helst intellektuell kredibilitet.

Det er rart – det ser ut som om vi har en verden hvor det meste av kulturen vår er tungt informert av magi men hvor vi nesten må fastholde at det ikke fins noe slikt som magi, og at du må være gal om du driver med det. Det er noe for barn av californiere og andre new age galninger.

Det synes å være synet og likevel: når du først skraper i overflata på noen få områder, oppdager du at magi er overalt.

Du har litt av et argument der for en hemmelig kunsthistorie...

Sannsynligvis får jeg hevet meg rundt til å skrive den snart: Onkel Al's Store Magiske Bok eller noe slikt...

Vel, det er ganske mange kabbala/selvhjelpsbøker der ute for tida. Madonna bruker Kabbalas Livstre i hennes konsertturne-logo...

Jeg kan forestille meg at hvis det er en sump av bøker der ute, er det sannsynligvis fordi noen tenkte "Hmmm, Kabbala: Madonna har nevnt det. Det må være hipt. Jeg har denne oppskriftsboka liggende, jeg lurar på om dersom jeg fikser litt på den og kalte den for den kabbalistiske oppskriftsboka." eller "jeg har denne selvhjelpsideen, hvis jeg bare regrupperte den til de forskjellige Sefirot, så kunne jeg kanskje selge den."

Det er antagelig slik. Jeg får se hva som er igjen når støvet legger seg. Dette er sannsynligvis bare et lynnedslag i den vestlige verdens stekepanne. Gi det seks måneder til og så vil alle drive med urskriksterapi. Eller lykkekvister.

Jeg kan ikke tenke meg mange vestlige samtidskunstnere, eller –musikere, eller –filmskaper, eller –poeter eller hva-som-helst –som er særlig knyttet til esoteriske ideer og praksis på et dypt nivå. Hvorfor er kunstnere i dag adskilte fra noe som synes å ha spilt en så stor rolle i fortida?

Jeg går ut fra at mennesker i de moderne dager, generelt, føler seg adskilt fra så godt som alt. Jeg tror at for mange av min generasjon var det å gå gjennom 50-årene og 60-årene og 70-årene nok til å gjøre overbeviste ateister av de fleste. Jeg vet at jeg bestemt var en ateist for en lang periode av livet mitt, først og fremst som en reaksjon mot organisert religion. Utskeielsene til organisert religion har på en måte fremmedgjort fryktelig mange ungdommer i løpet av de siste 20-30 årene. Jeg tror at for mange mennesker, er deres holdning til åndelighet, eller magi, faktisk en slags feilplassert holdning til den religionen de har fått tvunget ned strupene sine som barn. "Åja, jeg husker åndelighet, det var hva nonnene forsøkte å denge oss med i den katolske skolen," eller hva-faen.

Så, ja, folk har en motvilje mot å slippe et spirituelt element inn i livene sine. På samme tid, hvis du ikke har det elementet i livet ditt, er det et slags tomrom som vil bli fylt av noe. Det er et slag vakuum der, som kanskje kan bli sett som en smertende usikkerhet. Foreldrene mine, eller besteforeldrene mine, som gikk gjennom et par verdenskriger og noen ganske mørke tider, jeg tror at likevel var det mer sikkerhet i livene deres. Opptil 1960, forsto folk på en måte hvor alt passet inn. Det var en fullstendig feil type forståelse, det var basert på slike ting som det

Magikeren tegnet av Joe Coulthart

engelske klassesystemet, men jeg tror at folk hadde den ideen at du hadde kongefamilien og regjeringen og de styrte landet. Gud styrte universet. Alt var på sin plass, og alt var greit. Men, innen 60-tallet, eller kanskje tidligere, etter andre verdenskrig, etter Auschwitz, etter Hiroshima, må det ha vært vanskelig. Gud hadde fått en del deng. Det må ha vært en del vanskeligere å tro på en allmektig, god, nådig skaper etter noe av det som skjedde på 40-tallet. Og selvfølgelig, med kirken og staten har vi hatt så mange korrupte prester, korrupte ledere, så ingen har egentlig noen tro på de folkene som leder oss, ikke lenger. Og nå er det ingen Gud der.

Nå, William Blake hadde ingen tro på de folkene som ledet ham, men han hadde sin egen personlige visjon av Gud: Det er hva som fikk ham til å gå gjennom de 70 lange kalde årene. Jeg tror det er fryktelig mange folk i dag som ikke har det der. De har blitt så fremmedgjort fra det, så de må bære rundt på dette slags hullet, og fylle det med hva de kan. Enten det er noe relativt ufarlig som å se massevis av fotballkamper på TV, eller samle på tegneserier, eller noe farlig som en uvane med å drikke eller alle de andre tingene som folk fyller hulle i livene sine med.

Jeg vil si at på en måte har kunstnere – alle kunstnere: forfattere, musikere, visuelle kunstnere – blitt skilt fra sitt opphav. Jeg tror at i løpet av de siste par århundrene, har Kunst blitt sett mer og mer på som ren underholdning, uten noe annet formål enn å ta knekken på et par timer i det endeløse ensformige kontinuum som er våre liv. Og det er ikke hva Kunst handler om, for min del. Kunst er noe som har en langt mer vital funksjon. Igjen husker jeg Eno si at du bare trenger å se på den høye prioriteten kunst har i menneskets evolusjon, for å forstå at den må være der av en grunn. Jeg mener, når vi kommer ned fra trærne, finner vi noe å spise, vi finner et varmt sted å drite, og så går vi ut og tegner et bilde på en vegg som forklarer hvordan vi fant det vi spiste, stedet vi sover, det varme stedet å drite. Kunsten handler om vår fjerde overlevelsesprioritet. Og man kan bare anta at den derfor må være viktig.

Denne viktigheten var klart forstått i våre tidlige kulturer. Jeg mener, en av de eldste magiske tradisjonene er skaldenes magiske tradisjon – i hvert fall her, i Britannia. En skald kunne, rett og slett ved å bruke ord, gjøre langt verre ting enn en magiker kunne. Ja, en magiker kunne kanskje kaste en forbannelse på deg hvis du fornærmet dem.(sic) Og hva skal det gjøre? Det får noen av hønene dine til å legge merkelige egg, gjør melka sur, gir deg et barn med klumpfot. Disse tingene kan man leve med. Men hvis en skald kom til å legge en satire over deg, og hvis det var en god nok satire, da kunne han ødelegge deg i dine egne øyne! Hvis det var en treffsikker nok satire, hvis den hadde BRODD nok, kunne den ødelegge deg i øynene til vennene dine, familien din, dine samtidige. Faktisk, hvis det var en god nok satire, kunne den gjerne huskes i hundrevis av år etter at du var død. Folk kunne fortsatt le av deg, og av slektningene dine, i hundreder av år etter at du var død. Du kunne ha blitt en skam for hele blodlinja di.

Nå det var en fryktelig makt uten tvil, ikke sant? Og derfor ble makta til kunstnere og musikere respektert. Men, som jeg sier, i løpet av de siste par århundrene, har Kunst mer og mer blitt sett som Underholdning. Når du kommer til den nåværende bølgen av britiske kunstnere, ser du omtrent at den eneste forestillingen de har av suksess synes å være en finansiell en. Har dette kunstverket lykkes? Vel, Charles Saatchi har betalt en halv million for det så jeg går ut fra at det har det. Dette er så fjernt fra William Blakes intensitet, overbevisningen til folk som Blake eller noen av hans nesten-samtidige som Turner, slike folk. De malte fordi de måtte. De hadde en visjon. Og det faktum at Blake aldri hadde noen

pengesuksess i løpet av livet avskrekket ham åpenbart ikke det minste, stoppet ham ikke fra å bli en av de mest lysende visjonære figurer som England noensinne har produsert.---

Jeg tror at kunstnerne har blitt solgt nedover elva. Du trenger bare å bli behandlet som om du er forbruksunderholdning for enn så lenge før du begynner å tro det selv. Du begynner å føle at du er lykkelig fordi du har en jobb. At, greit, du er en kunstner, du må liksom gjøre noen reklamer fordi det er det eneste du kan tjene på i disse tider, men hei, du er heldig som har en jobb. Og til en viss grad tror jeg at den opprinnelege flammen som det var meningen skulle brenne inni et genuint kunstverk eller bok eller musikkstykke blir slokket et sted på veien av den slags avtale som du har inngått. Det er en slags Faustisk pakt, egentlig. Du gjør en avtale med handelsverdenen: Du skaffer et tak over hodet mitt, betaler leia mi, får barna mine gjennom universitetet, og så vil jeg holde munnen min lukket og fortsette med å tegne bilder til forsida av esker med frokostblanding eller hva-det-nå-er. Det handler alt sammen om underholdning, og jeg tror ikke Kunst handler om underholdning.

Hva er fordelen med å erkjenne at det man gjør som kunstner, eller rett og slett som menneske, på en eller annen måte er magisk?

Magi har gitt meg en forståelse av min egen kreative prosess som jeg ikke hadde før. Det har gitt meg nye måter å få tilgang til mine kreative prosesser.

For eksempel: Alle fremføringene mine, inkludert den om Blake, var overgrodd med magiske ritualer. Det ville være et initierende magisk ritual hvor vi ville vente på guddommelig inspirasjon eller hva-det-nå-er til å fortelle oss hva vi skulle gjøre. Og så, etter å ha mottatt hva vi tok for å være våre instruksjoner, utførte vi dem i detalj. Og jeg er veldig fornøyd med resultatene dette har gitt. Det er ting jeg ikke ville ha skapt om jeg ikke hadde nærmet meg verket på denne spesielle måten. Jeg sa til min musikalske partner for en stund siden at hvis vi fortsatte å oppnå denne slags materiale, betyr det ikke noe om gudene er der eller ikke.

Jeg kan ikke påstå at dette kommer til å virke for andre. Jeg aner ikke hvorvidt noen andre ville nyte godt av det. Hvis du skal utsette deg for magiens verden, trenger du åpenbart å ta et steg bortenfor den rasjonelle verdens normale parametre. Selve magiens natur henger sammen med det irrasjonelle. Du må gå ut av den konvensjonelle fornuftens sfære, i det aller minste. For

mange mennesker betyr dette å stige ut av konvensjonell tilregnelighet og inn i konvensjonell galskap. For meg, vil jeg si at jeg skaper mer nå enn jeg har gjort noensinne før, selv når jeg var en glinsende gasell gapende over min fantasis avgrunn i 20-åra mine. Jeg tror at i disse dager får jeg ut forferdelig mange flere verker, og jeg er også veldig fornøyd med kvaliteten. Jeg har gjort noen saker i de siste årene som jeg ikke ville ha vært i stand til å innbille meg før.

Virkelig? Men du gjorde Vekterne før du ble magiker; From Hell...

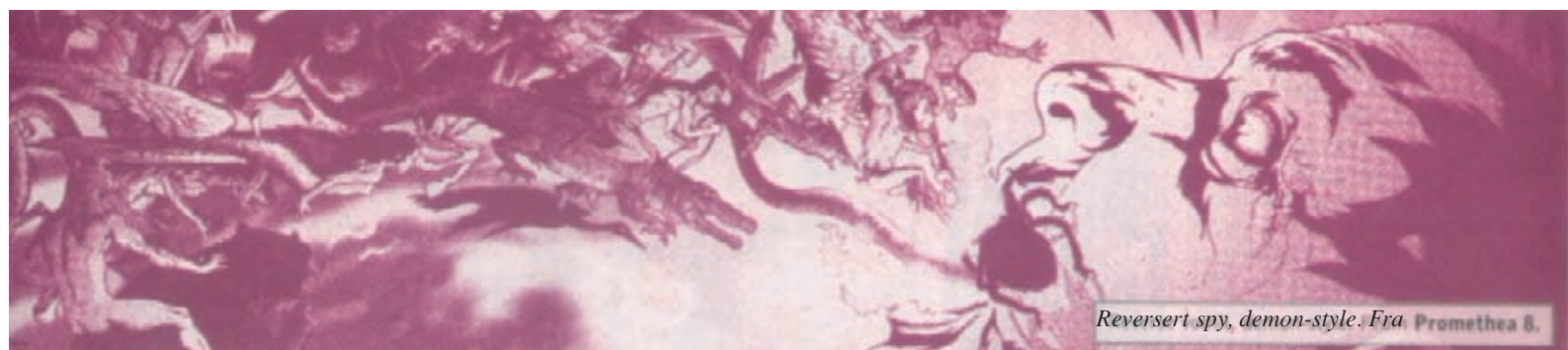
Etter å ha gjort Vekterne... og From Hell i særdeleshett... følte jeg at jeg kanskje var i ferd med å komme til en grense for hva jeg videre kunne forstå om å skrive rasjonelt, at hvis jeg skulle gå dypere inn i skrivinga, følte jeg at jeg måtte ta et steg bortenfor det rasjonelle, og magi var det eneste området som tilbød gulvplanker etter det steget. Magi syntes også å tilby en ny måte å se ting på, et nytt sett redskaper for å fortsette. Jeg vet at jeg ikke kunne fortsette å gjøre Vekterne på ny og

på ny liksom jeg ikke kunne fortsette å gjøre From Hell igjen og igjen. Jeg vet også at på den tida kunne jeg ikke ha utrettet noe som helst ala, la oss si, Promethea 12. Promethea 12 er et sinnskrevende stykke konstruksjonsarbeid. Og jeg ville ikke ha vært kar om det. Det er ikke det at jeg aldri gjorde noe bra før jeg oppdaget magi, men det å oppdage magi, eller ihvertfall å fornemme det, har gitt meg en større anelse om hvordan jeg skapte de gode sakene. Hvilke mekanismer som virket. Og det har også gitt meg en verdensanskuelse som er kompleks og elegant nok til å faktisk arkivere den utrolige mengden informasjon som jeg og hvem som helst som lever i det 21. århundre tar til oss som en selvfølgelighet i løpet av våre hverdagsliv.

I dag er mengden av informasjon som vi bombarderes med av en slags tyfonproporsjoner: Vi befinner oss i en informasjonsstorm. Jeg tror folk flest har en tendens til å skalke lukene og stenge sinnene sine til en viss grad. Du må enten stenge av, som jeg tror er det alternativet mange folk velger, eller du må komme opp med et slags system som er sofistikert og elegant nok til å faktisk gi deg en sjanse til å assimilere all denne informasjonen, til å få den til å passe inn i det store bildet.

Dette er noen av de umiddelbare fordelene med magi. Også liker jeg virkelig interiørdekoren. [klukker] Huset mitt ser riktig flott ut. Det er et glassmaleri midt i rommet som har Kabbalaen i seg. Det er et sett av John Dees tabeller, vakkert malt på veggene. Det er en Austin Osman Spare på en vegg, det er et sett av Gyldne Demring tryllestaver. Hvert øyeblikk av mitt liv er nå omgitt av disse bildene.

La meg få litt perspektiv her. Før '93 eller '94 anså

du deg selv som en ateist. Men du visste ganske mye om det okkulte allerede, å dømme etter noen av historiene og karakterene dine...

Vel, ja, men som en forfatter må jeg være interessert i alt. Så ja, jeg var i hvert fall like kunnskapsrik om det okkulte som enhver fantasy-tegneserieforfatter må være, men det var bare en av de tingene jeg var interessert i. Og det var noe som var teoretisk. Min interesse for det okkulte var: Jeg er interessert i hva folk tror. Det var måten jeg så det på. Jeg kunne ikke si hvorvidt hva de folka tror har noen basis eller gyldighet. Hva som var interessant for meg var at folk trodde disse sakene. Fra januar 1994, med ett, ble det plutselig litt mindre av et fjernt akademisk emne for meg. [ler] Jeg fant meg selv midt i av hva som syntes å være en fullt utsprunget magisk opplevelse som jeg ikke kunne gjøre rede for.

Hva mener du?

Når du oppdager at du har tilbrakt i hvert fall deler av en kveld med å snakke til en entitet som forteller deg at den er en spesifikk gotisk demon som først ble nevnt i apokryfe tekster, er det begrenset hvordan du kan reagere. Det mest nærliggende er at du hadde en slags hallusinasjon, eller at du hadde et slags mentalt sammenbrudd, noe slikt. Som er helt greit, om det ikke hadde vært andre folk der sammen med deg som hadde liknende opplevelser samtidig, eller noe liknende. Så, når du sier, Åleit dette var en slags virkelig opplevelse, da må du tenke videre Vel, var det noe som var fullstendig innvendig? Var dette en eller annen del av meg selv som jeg har gitt et navn og et ansikt, eller projisert på en eller annen måte? Det er mulig. Eller, var dette hva det sa det var? Var det en eller annen fullstendig ekstern entitet som faktisk var hva den påsto å være da den snakket til meg? Det er mulig. Jeg vil helst prøve å ikke utelukke noen av alternativene. Det som faktisk føles mest tilfredsstillende er ideen om at det faktisk kan være begge deler. Det kan være både inni deg og utenfor deg. Det gir ingen logisk mening men det tilfredsstiller meg mest følelsesmessig. Det føles sannest.

Disse er gnostiske erfaringer: Du har enten hatt dem eller du har ikke hatt dem. For eksempel: Den første opplevelsen jeg hadde, og dette er veldig vanskelig å beskrive, men det føltes for meg som om jeg og en veldig nær venn av meg, begge ble tatt med ut på tur av denne spesifikke entiteten. Entiteten syntes for meg, og min venn, å være denne romerske slangeguden fra det andre århundre som heter Glykon. Eller riktigere, den romerske slangeguden fra det andre århundre som heter Glykon er en av formene som denne energien noen ganger er kjent som. For slangen er et symbol som løper gjennom nesten hvert eneste magiske system, hver eneste religion. I yoga-systemene har du Kundalini-ormen. I skapelsesberetningene til Amazonas-indianerne har du talløse ormer som tar del i skapelsen. Det samme gjelder Bibelen: Slangen er i Edens Hage. Midgardsormen kveiler seg tre ganger rundt verden. Det er vanskelig å finne en religion som ikke har en slange i seg ett eller annet sted.

Så vi hadde denne opplevelsen. I hvert fall syntes deler av denne opplevelsen å være utenfor tiden. Det var en følelse av at hele Tiden skjedde på en gang. Lineær tid viste seg å være en ren konstruksjon fra det bevisste sinn, at Tiden faktisk er mye mer som folk som Stephen Hawking synes å beskrive den, hvor Rom-Tid er nesten som en stor rugby-ball, og du har det Store Smellet i den ene enden og det Store Knaset i den andre, men alle øyeblikkene eksisterer samtidig, i dette enorme hullet akkurat i øyeblikket. Det er bare bevisstheten vår som beveger seg gjennom det, fra A til B til C til D. I virkeligheten er hele alfabetet der helt fra starten av. Så det var denne følelsen av å stå utenfor Tida. Fra det perspektivet var det mulig å si at all Tid faktisk skjedde på en gang.

Det var andre åpenbaringer. Det var mye som syntes å henge sammen med denne romerske slangeguden Glykon. Nå, de eneste referansene det er til ham i litteraturen, som er svært nedrakkende, er i verkene til filosofen Lucien. Lucien

Vår mann

i det hele tatt. For min del synes jeg det er perfekt. Hvis jeg skal ha en gud, foretrekker jeg at det er en fullstendig bløff og en hanskemarionett fordi jeg er ikke tilbøyelig til å begynne å tro at en hanskemarionett skapte universet eller noe sånt farlig noe. For meg er ideen om guden lik selve guden. Det har ingen

f o r k l a -
rer at hele
Glykon-
kulten var
noe stort
lureri, og at
Glykon var
en hanske-
marionett.
Og jeg
har ingen
grunn til å
mistro dette

riktig lur bløff på gang som involverte en marionett og en boaslange. Men uansett, det var en representasjon av guden. Det var ikke guden. Guden er ideen om guden. Dét er hva jeg tror det var som besøkte meg og vennen min ved denne første anledningen, og som jeg har hatt kontakt med ved senere anledninger.

Nå, denne guden Glykon var ment å være, i tiden da han ble introdusert, det var meningen han skulle være den andre inkarnasjonen av guden Asklepios – dette er legkunstens gud, som tradisjonelt blir fremstilt som en gammel mann med en slange kveilet rundt staven sin. (Dette er opprinnelsen til caduceus-symbolet som du ser på ambulanser og sykehus [i Norge særlig på apoteker. O.a.]. Det er derfor slangen blir assosiert med helbredelse, på grunn av Asklepios.) Forestill deg overraskelsen, da jeg noen år etter at jeg hadde hatt denne opplevelsen leste Philip K. Dicks samlede brev. Dette er hva han skrev tidlig på 70-tallet, like før han hadde VALIS-opplevelsen og ble fullstendig gal. Han snakker

på en veldig enkel måte om hendelser som de inntreffer. Han snakker om hvordan han får all denne informasjonen som synes å lyne inn i hjernen hans. Og han snakker om hvordan en del av dette synes å ha å gjøre med det hellige romerske imperium. En del av det synes å være andre eller tredje århundres Rom. En del av det synes også å ha å gjøre med opplevelsen av at all tid skjer på en gang, og at, i hans ord, "Imperiet falt aldri." At all tid faktisk er en fast-form-greie som skjer alt på en gang. Og det er denne særlig grøssende lille saken som jeg leste i et av brevene hans hvor han sier, "Jeg har funnet navnet på entiteten som kontakter meg. Den heter Asklepios." Jeg trodde dette var litt, ikke sant, litt bekymringsverdig! [latter] Det hørtes ut som han hadde hatt en veldig lik opplevelse, og den syntes å være relatert til den samme entiteten.

Vel, jeg vet ikke hva jeg får ut av det. Det virker som om du kunne si...jeg mener, magikere ville si at det var en "slangestrøm", om du vil, en energi, som folk kunne koble seg opp til. Og de kunne forstå denne energien som flere forskjellige former –som Asklepios, eller Glykon eller Kundalini eller hva som helst

–men det er essensielt en slags snodd energi som vi assosierer med slangen og en egen slags bevissthet.

Jeg hadde også en opplevelse med en demonisk skapning som fortalte meg at dens navn var Asmoday. Hvilket er et annet navn for Asmodeus. Og da jeg faktisk fikk lov til å se hvordan skapningen så ut, eller hva den var villig til å vise meg, det var dette sprinkelverket...

Hvis du forestiller deg en edderkopp, og så forestill deg mange bilder av denne edderkoppen, som på en måte er lenket sammen – det er som om denne tingen beveger seg gjennom en annen slags tid. Du kjenner Marcel Duchamps *Naken Kvinne Går Ned En Trapp*, hvor du kan se alle de forskjellige stadiene av bevegelsen samtidig? Så forestill deg at du har denne edderkoppen, den bevegde seg rundt, men den kom fra bakgrunnen til forgrunnen. Hva du får er på en måte mange edderkopper, om du vil, som viser de forskjellige stadiene av bevegelsen. Forestill deg nå alle disse arrangert i et slags skimrende sprinkelverk som vrent

forts. side 25

Mattedemon. Husker du ham fra skoletimene?

betydning hvilken form den tar. Dette er for meg et av problemene ved kristendommen. Kristendommen har noen fantastiske konsepter! Vakre konsepter. Imidlertid, kristendommen insisterer på en historisk Jesus. Hvis det noensinne ble påvist at Jesus ikke eksisterte, ville hele kristendommen falle sammen. Det er ingen grunn for at den skulle det, men den ville det, fordi de insisterer på at dette definitivt var sant, han ble definitivt født av en jomfru, han døde definitivt på et kors og så dro han definitivt rent fysisk opp til himmelen. Alt dette høres ut som tull for meg. Det høres rett og slett umulig ut. Det kan ikke skje. Imidlertid, du har denne vidunderlige historien. Historien har fullstendig integritet. Den er rik på symbolisme, den er rik på moralsk forståelse. Det er insisteringen på denne historiske bakgrunnen som er problemet.

Jeg for min del tror ikke at det noensinne var en levende slange som hadde et halvmenneskelig hode og langt hår og som snakket. Det ville vært galskap å tro det. Jeg tror at, ja visst, den falske profeten Alexander hadde en

Enda en gammel kjenning. Fra Promethea 16.

Åpen kanal

Reell ytringsfrihet og deltakende demokrati

Tenk deg at du har laget en film du har lyst til å dele med hele Norge. Internett er nærmest gratis og lett tilgjengelig, men også begrensende fordi et fåtall mennesker finner veien til siden din. Med det analoge bakkenettet har vi hatt begrensede muligheter for å vise film på TV, men når det digitale bakkenettet åpnes kommer fjernsyn i likhet med internett til å bli allemannseie, og du skal kunne sende egenproduserte filmer på riksdekkende fjernsyn.

Våren 2002 gikk Stortinget inn for å legge til rette for en åpen kanal i Norge. Stortingsmeldingen pekte på at de reklamefinansierte kringkasterne er avhengige av store seertall. «Dette fører til at smale programmer, minoritetstilbud, eksperimentelle forsøk og analytisk dybde blir marginalisert.» Derfor må mediepolitikken sikre «et mangfold av uavhengige nyhets- og aktualitetsmedier av høy kvalitet» og «ytringsmuligheter for smale og brede grupper i samfunnet», het det.

En åpen kanal skal ikke være noen konkurrent til kommersiell TV. De skal ikke finansieres gjennom inntekter fra egne sendinger. Om det er 1 eller 100.000 seere er ikke avgjørende for om en produksjon er vellykket.

Åpne kanaler gir økte ytringsmuligheter til mennesker og grupper som sjelden eller aldri når fram i media.

Åpne kanaler er for lengst innført i våre naboland og i land som England, Frankrike, Tyskland og USA. I Tyskland er åpen kanal lovfestet, og Offener Kanal Berlin blir støttet med ca. to prosent av lisensavgiften. I Danmark gis liknende bevilgninger over statsbudsjettet. I USA går 5% av kabelselskapenes overskudd til public access tv. Som president Clinton sa i 1997, er slike pålegg det minste samfunnet kan kreve av distributørene, «som har fått gratis adgang til offentlige bølgelengder som er verd milliarder av

dollar.

Stat og næringsliv har et godt grep om TV-offentligheten. Siden den mediale offentligheten nærmest er ensbetydende med offentligheten, er det dermed en urimelig maktskjevhet mellom offentlige myndigheter, kommersielle krefter og det sivile samfunnet. Vanlige mennesker har kun indirekte påvirkning på medienes dagsorden gjennom rating av seeroppslutning eller telebasert avstemming.

Norges åpen kanal skal tilrettelegges for allmennheten slik at alle skal kunne delta og sende egenproduserte filmer på riksdekkende fjernsyn. Det redaksjonelle ansvaret bør ligge hos deltakeren, i samsvar med ytringsfriheten og åpne kanaler i andre land.

Kringkastingsloven fastslår at enhver som sender på det digitale bakkenettet må ha konsesjon. Videre følger det av kringkastingsforskriften at den som har konsesjon må ha redaktøransvar. Her er det viktig å vite at kringkastingsloven ble laget i en tid da Norges åpen kanal ikke var påtenkt, og begrepet om en åpen kanal ukjent. Dette gir Kultur- og kirkedepartementet en viktig skjønnsfrihet ved tilretteleggingen av det relativt nye konseptet som Norges åpen kanal faller

inn under.

Det dreier seg ganske enkelt om noe som er vesensforskjellig fra det kringkastingsloven var tenkt å regulere. Det avgjørende er at departementet påser at Norges åpen kanal ikke tildeles en bestemt aktør slik konsesjonsvilkårene forutsetter. Grunnleggende for enhver åpen kanal er derimot at distributør stiller kanalen til disposisjon for alle. Dermed er sendeflaten utenfor styring fra én bestemt konsesjonær.

Alles disposisjon over sendeflaten blir å forstå som en allemannsrett til å ytre seg i etermediet, der det rettslige ansvaret følger av Grunnlovens § 100, et rettslig ansvar som i tråd med uskyldspresumpsjonen utelukker forhåndskontroll: Enhver statsborger nyter tillitt under eget ansvar så lenge tilliten beviselig ikke er misligholdt. Altså, forbudet mot forhåndssensur forutsetter at enhver deltaker i Norges åpen kanal får sende under eget redaktøransvar så lenge sendingene beviselig ikke bryter norsk lov.

Anita Nyholt
Foreningen Åpen kanal

Grunnlag for å stille Siv Jensen for riksrett ?

På bakgrunn av den siste tids medieoppslag har Gateavisa bedt undertegnede gi en rettslig vurdering av om det er grunnlag for å stille Siv Jensen for riksrett. Det fremgår i et oppslag i dagens VG at Frp bruker stortingsmidler til personlig trener for Siv Jensen. Pengene er hentet fra potten som ifølge Stortingets eget regelverk kun skal brukes til «stortingsrelevant arbeid». Det oppsiktsvekkende og hemmelige vedtaket er gjort av Frps stortingsgruppe - der Siv Jensen selv er leder.

Vedtaket, som er blitt tatt i lukket møte i stortingsgruppen, viser at Frp velger å bruke skattebetalernes penger til å betale naturalytelser til Siv Jensen. Frp. har også i all hemmelighet vedtatt å sko Siv Jensen med et skikkelig kjøretøy og lønn som en statsråd. Selv om Frp.s planer om å danne regjering foreløpig som kjent er på det teoretiske plan. - Vi gjorde et prinsipielt vedtak nå i vinter om at hun skal ha det samme som statsråder. Hun har ikke kjøpt bil ennå, men jeg tror hun var og så på før påske, sier sekretariatsleder i Frp, Geir Mo. Pengene som skal finansiere kjøp og drift av Sivs bil og ekstralønn, blir betalt fra stortingsgruppens budsjett. Disse midlene skal ifølge regelverket gå til «stortingsrelevant arbeid». For ordens skyld, leser, Siv Jensen er medlem av den samme stortingsgruppa. Bukken har her passet havresekken. Nepotisme. Meling av egen kake. Fy deg, Siv!

Ser en på de foreliggende opplysninger ser skyldspørsmålet umiddelbart innlysende ut. Men slik er nok ikke jussens verden, kjære leser. For det første må man ha en hjemmel for å dømme. Ingen dom uten lov, liksom. Har vi en hjemmel spør leseren seg kanskje. Vel vi har jo Lov om straff for handlinger som påtales ved riksrett. Nærmere bestemt § 10, ikke sant?:

”§ 10. Med bøter eller med hefte inntil 2 år straffes det medlem av Statsrådet som bevirker eller medvirker til at statens eiendommer eller øvrige midler ikke blir forsvarlig anvendt,

eller bestyrt, eller som på annen måte viser uforstand eller forsømmelighet i sin virksomhet.”

Vi må avslå å straffe Siv Jensen bakgrunn av denne paragrafen. Hvorfor? Jo, den gjelder bare for medlemmer av statsrådet. Men Siv Jensen har jo fått vedtatt lønn som en statsråd, hentet fra potten som ifølge Stortingets eget regelverk kun skal brukes til «stortingsrelevant arbeid» vil leseren kanskje hevde. Men slik er ikke jussens verden dere! Ordlyden kjære leser, les ordlyden. Står det stortingsrepresentant i ordlyden, lavpanne? Nei det står statsråd, og selv om Siv hver kveld kanskje drømmer søtt om å bli statsråd og endog har tatt ut lønna og frynsegodene på forhånd er hun for øyeblikket kun en stortingsrepresentant. Hører du Siv? Siv er også single. Hva hun drømmer om på dette planet vil vi ikke vite, altså. Kanskje om et harem bekostet av offentlige midler?

Det kan altså se ut som Siv & Co her kan puste lettet ut. Da jeg nå er på vei til Bjerke travbane er jeg nødt til å runde av denne artikkelen. Konklusjon: Dersom du har tenkt å putte ureint mel i påsan din kan det lønne seg å være valgt inn på Stortinget. Sørg for ikke å bli statsråd før du har sikret deg skikkelig kjøretøy og lønn som en statsråd, gjerne på skattebetalernes regning. Og ta gjerne med en søt liten personlig trener på kjøpet. Kanskje vennen til Arve Juritzen er ledig. Rett fra en time i solariet? Du er untouchable, nesten som en Silvio Berlusconi. Da det nå står en drosje og venter utenfor avslutter jeg med å ønske Siv Jensen lykke til med den nye bilen, med sin personlige trener og generelt med det vakre livet hun tydeligvis lever. På bekostning av oss som strever hver dag med å bygge opp dette landet. Gateavisas juridiske sekretariat sier derved takk for nå, men ikke fortvil barn, vi vil fortsette med å spre vårt lys i kommende utgaver av Gateavisa. Vi gir deg lov.

Advokat NN

Hedningsamfunnet mot sensur av South Park

Katolikker har klart å stanse repri-sene av South Park-episoden hvor en blødende jomfru Maria-statue er avbildet. En reprise av en episode som latterliggjør Scientologikirken har også blitt stanset. South Park er kjent for å sparke i alle retninger, både politisk og religiøst. Totalitære ideologier, religiøse så vel som sekulære, er de siste som bør skånes for humor. Hedningsamfunnet beklager at ytringsfriheten igjen blir kneblet av religiøse krefter, og stiller seg behjelpelig med å gjøre episodene tilgjengelig for alle. Vi vil derfor legge en link til disse to episodene, samt en som harsellerer med Jesus, ut på nettsiden www.hedning.no.

Hedensk hilsen
Harald Fagerhus
Leder i
Hedningsamfunnet

~~BLA BLA~~
muie

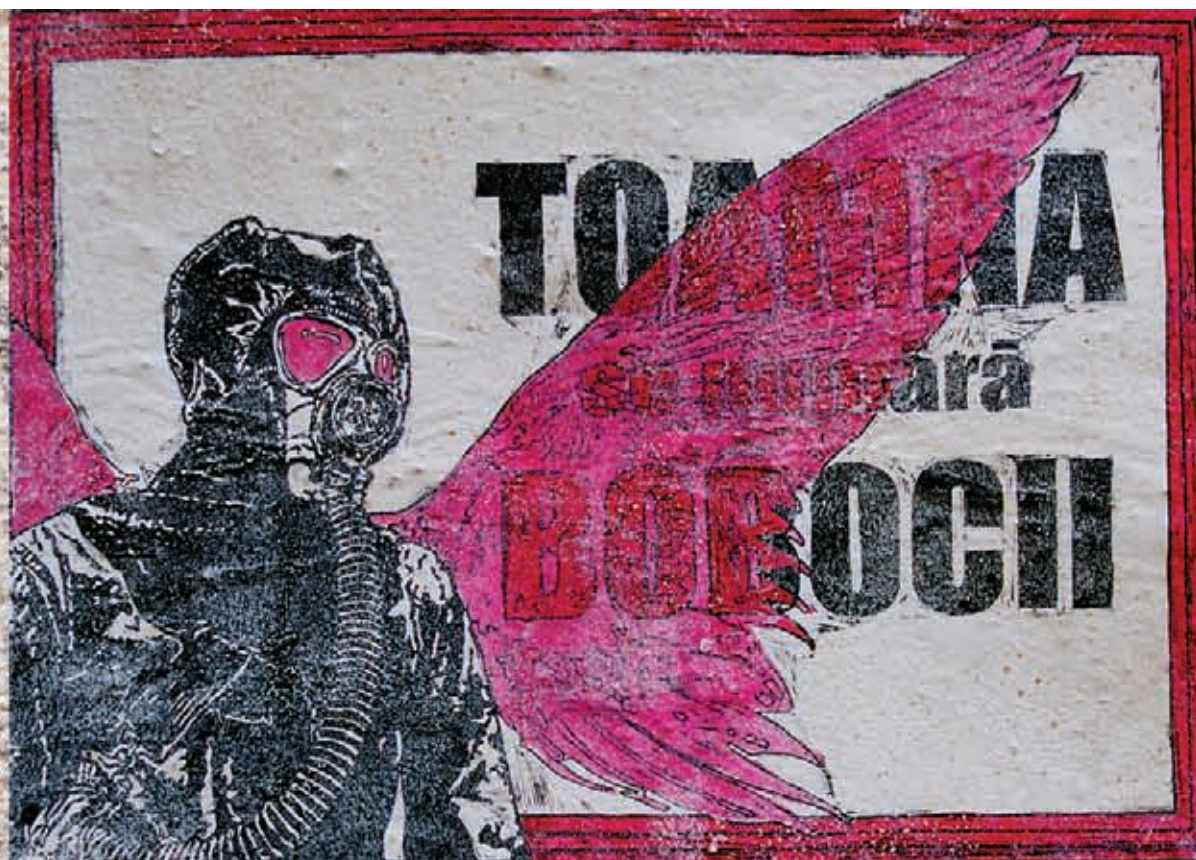
$K=ur^2$

Credo quia absurdum est

BOOKING

$$e=mc^2$$

WATE ROYS

HEROINPOLITIKK ++

Norske massemedia er i dag totalpreget av sensur når det gjelder relevante nyheter. Dette kommer sterkest til uttrykk i forhold til nyheter fra verdens narkosoner, Colombia og Afghanistan, som jo begge er "ivaretatt" av USA på forskjellige måter. Til tross for at USAs politikk har vært godt dokumentert, så har hverken USA eller verdens presse brydd seg særlig om all den informasjonen som foreligger. Gateavisa bringer herved noe gammelt nytt, i en klar "Hva var det vi sa"-formening, og for å informere nye lesere om gammel, reell og utholdende krig.

Alfred McCoy var den første som av-slørte hva Vietnamkrigen egentlig begynte å handle om i boka som ble utgitt i 1972; *The Politics of Heroin; CIA complicity in the global drug trade*. En usedvanlig detaljrik bok med en multiflora av kildehenvisninger og referanser som kan gi revisorer gåsehud og gudsfrykt.

Det er alminnelig kjent at USA gjennom CIA har vært engasjert i Afghanistan siden 1979, da Sovjet angrep og okkuperte Afghanistan. At ikke folk flest skjønner at et slikt imperium kan ha gjort noe med opiumsdyrkingen i dette området, er merkelig. Men det er faktisk på dette tidspunktet at opiumsdyrkingen for alvor startet, og den eneste pause som har inntruffet siden, var da Taliban fikk makten og reduserte avlingen i 2001 til fattige 15%. Da måtte USA tilfeldigvis okkupere hele landet. Og de samarbeidet selvfølgelig med opiumsdyrkerne; The Northern Alliance.

Alfred McCoy

Alfred W McCoy er forøvrig professor i sørøst-asiatiske

tisk historie på Wisconsin University, Madison. Utdannet på Colombia og Yale University. Han har tilbrakt de siste tyve årene med å skrive om sørøst-asiatisk historie og politikk.

Hvordan gikk det til at du skrev "The politics of Heroin; CIA Complicity in the global Drug Trade"?

I 1971 var jeg avgangsstudent i sørøst-asiatisk historie ved Yale University. En redaktør ved Harper & Row, Elisabeth Jakab, leste noen artikler i en bok jeg hadde redigert om Laos, som hadde noen generelle referanser til opiumshandelen i Laos.

Hun fant ut at dette ville være en god idé for en bok og spurte meg om å gjøre en bok om historien bak heroinepidemien som da plagde styrkene som var stasjonert i Sør-Vietnam. Vi fant senere ut at omlag en tredjedel av USAs kampstyrker var herionavhengige, og at dette var et tall som var konservativt regnet.

Jeg dro til Paris og intervjuet den pensjonerte generalen Maurice Belleux, tidligere sjef for den franske ekvivalen-

ten til CIA, en organisasjon kalt SDECE [Service de Documentation Extérieure et de Contre-Espionage]. I et overraskende intervju fortalte han meg at den franske etterretning hadde finansiert alle deres skjulte operasjoner ved å kontrollere narkotikahandelen i Indokina. [Frankrike beskyttet opiumstrafikken i Laos og Nord-Vietnam gjennom hele kolonikrigen mellom 1946 og fram til det franske tapet i 1954 i Dien Bien Phu]

De franske paratrooperenes kamp mot forskjellige lokale stammer sørget for å få samlet opiumet, og franske fly fløy så dette ned til Saigon, hvor den Sino-Vietnamesiske mafia, som var den franske etterretnings instrument for distribusjon av opiumet, befant seg. Mafiaens sentralbankkonti, som sto for fordelingen av profitten, var totalt kontrollert av den franske etterretning.

Maurice Belleux konkluderte intervjuet med å fortelle meg at det var hans informasjon CIA hadde overtatt fra de franske strukturene. Slik hadde den amerikanske etterretningstjenesten mer eller mindre kopiert alt dette fra franskmennene.

Deretter dro jeg til Sørøstasia for å følge opp denne tråden, og det var det som brakte meg inn i dette og som resulterte i boka. Det var bare å følge hans fortelling og de spor det ledet til, og å fortsette å etterforske på dem; og dermed begynte dekket over realitetene å forsvinne.

Hva var CIA's rolle i Herointrafikken i Sørøst asia?

Gjennom de 40 årene med kald krig, fra seint førtital til i dag [1991], har CIA opprettholdt en politikk som jeg kaller radikal pragmatisme. Deres misjon var å stoppe kommunisme, og i gjennomføringen av dette ville de alliere seg med hva som helst og gjøre hva som helst for å slåss mot kommunisme.

Siden 1920-tallet har League of Nations, førerløperen til United Nations, samt USA, forbudt opiums- og kokainprodukter for offentlig salg. Disse produktene hadde da blitt store og globale og hadde veldig substansielle produksjonssoner og store markeder med stor etterspørsel både i den første og tredje verden.

Asias historiske opiumsone strekker seg 5,000 miles fra Tyrkia til Laos, langs den sørlige grensen til (gamle) Sovjetunionen og den sørlige grensen av

Kina. Det bare skjedde at en av den kalde krigs nøkkelsoner for krigshandlinger lå ved siden av den asiatiske opiumssonen.

Gjennom mange år med kald krig startet CIA mange større og skjulte geriljaoperasjoner langs den sovjetisk-kinesiske grensen. CIA rekrutterte som sine allierte folk vi nå kaller narkobaroner, på grunn av deres operasjoner mot kommunist-Kina i nordlige Laos og gjennom hele 80-tallet, Afghan-operasjonen mot de sovjetiske styrkene i Afghanistan.

Sterke og innflytelsesrike politiske figurer kontrollerer samfunnene og økonomien i disse regionene, og deler av grunnlaget for Alfred McCoy var den første som av-slørte hva Vietnamkrigen egentlig begynte å handle om i boka som ble utgitt i 1972; *The Politics of Heroin; CIA complicity in the global drug trade*. En usedvanlig detaljrik bok med en multiflora av kildehenvisninger og referanser som kan gi revisorer gåsehud og gudsfrykt.

Det er alminnelig kjent at USA gjennom CIA har vært engasjert i Afghanistan siden 1979, da Sovjet angrep og okkuperte Afghanistan. At ikke folk flest skjønner at et slikt imperium kan ha gjort noe med opiumsdyrkingen i dette området, er merkelig. Men det er faktisk på dette tidspunktet at opiumsdyrkingen for alvor startet, og den eneste pause som har inntruffet siden, var da Taliban fikk makten og reduserte avlingen i 2001 til fattige 15%. Da måtte USA tilfeldigvis okkupere hele landet. Og de samarbeidet selvfølgelig med opiumsdyrkerne; The Northern Alliance.

Alfred W McCoy er forøvrig professor i sørøst-asiatisk historie på Wisconsin University, Madison. Utdannet på Colombia og Yale University. Han har tilbrakt de siste tyve årene med å skrive om sørøst-asiatisk historie og politikk.

Hvordan gikk det til at du skrev "The politics of Heroin; CIA Complicity in the global Drug Trade"?

I 1971 var jeg avgangsstudent i sørøst-asiatisk historie ved Yale University. En redaktør ved Harper & Row, Elisabeth Jakab, leste noen artikler i en bok jeg hadde redigert om Laos, som hadde noen generelle referanser til opiumshandelen i Asia.

Mike Levine snakker utifra egen erfaring. I 1971 var Mike Levine i Sørøst-Asia som

en DEA-agent som opererte i Thailand. På dette tidspunkt gjennomførte jeg research som resulterte i første opplag av boka mi. Mike Levine fortalte at han ville dra opp landsdelen til Chiangmai, som var heroinhovedstaden i Sørøst-Asia på dette tidspunktet; det ledende finansielle, industrielle senter og samlingspunkt for denne virksomheten. Han ville regelrett gjøre noen store beslag. Gjennom en serie av fordekte kutt i den amerikanske ambassaden i Bangkok, ble instruksjoner passert til hans leder i DEA, som fortalte at han ikke kunne dra dit for å gjøre beslag. Han ble så tatt av saken.

Han fortalte at det var ikke før han leste min bok noen år senere at han skjønnte logikken og politikken i hva som faktisk skjedde, og han skjønnte da hvorfor han ble tatt av saken. Alle narkobaronene i de opplandene som produserte opiumet og den påfølgende heroinen, var faktisk CIA-ansatte.

Dette er ikke noen enkelthendelse, så la oss gå tilbake til det grunnleggende. Hva er det institusjonelle forhold mellom DEA og CIA?

The Federal Bureau of Narcotics (FBN) ble grunnlagt i 1930 som et redskap for forbudet mot narkotika. Dette var det eneste byrå i USA som hadde en hemmelig etterretningsdel med agenter som arbeidet i det skjulte før andre verdenskrig. I perioden opp mot den følgende krigen, da OSS (Office of Strategic Services), som er førerløperen til CIA, ble etablert, ble også ledende personell overført fra FBN for å trene OSS-offiserer i hemmelige etterretningstjenester. Det nære institusjonelle forholdet mellom DEA (direkte fortsettelse av FBN) og CIA fortsetter opp til dags dato. Den lenge sittende sjef for FBN, en mann ved navn Harry Anslinger, som ledet dette byrået fra 1930 til han ble pensjonist i 1962, var en militant anti-kommunist som tilbrakte mye av sin tid i kontraetterretnings-operasjoner. Det er i det hele tatt et nært samarbeid mellom disse to organisasjonene.

Gjennom hele den kalde krigen var antikommunisme den høyest prioriterte geskjeft utenlands for USAs regjering, og når CIA startet en av sine operasjoner, var alle andre amerikanske regjeringsbyråer underlagt disse klassifiserte prosjektene. Det betød at når CIA bedrev en av sine skjulte kriger i narkosoner i Asia, så ville DEA også holde seg unna. For eksempel, gjennom 50-tallet hadde CIA en pågående allianse med kinesiske nasjonalister

i det nordlige Burma. Først dreide det seg om å organisere invasjon av Kina i 1950-51, senere om å organisere overvåkning langs grensen for en prosjektert kinesisk invasjon av Sørøst-Asia. DEA holdt seg fullstendig ute av Sørøst-Asia gjennom hele denne perioden, og samlet heller ingen informasjon om narkotika i etterkant av CIAs operasjoner.

La oss ta to eksempler til som kan bringe oss opp til dagens bilde. Først, Operasjonen i Afghanistan, fra 1979 til nå: CIAs aller største operasjon noens- steds i verden har vært støtten til den afghanske motstandsbevegelse som sloss mot den sovjetiske okkupasjonen. CIA arbeidet gjennom Pakistans militære etterretning og samarbeidet med afghanske geriljagrupper som sto Pakistans militære etterretning nær. I 1979 hadde Pakistan en liten lokal opiumsproduksjon og produserte ikke heroin i det hele tatt. Men, i 1981, ifølge USAs statsadvokat General William French Smith, så hadde Pakistan fremstått som verdens nye ledende land i tilførsel av heroin. Pakistan sto for 60% av USAs heroin og det tok en synlig del av det europeiske markedet. I selve Pakistan ble forholdene til og med enda mer katastrofale. I 1979 hadde ikke Pakistan noen heroinavhengige, i 1980 hadde antallet økt til 5.000, og i 1985, i følge den pakistanske regjeringens offisielle statistikker, hadde de 1.2 millioner heroinavhengige, altså den aller største gruppen avhengige noe sted på jorden. Hvem var produsentene? De var alle militære grupperinger tilknyttet pakistansk etterretning, allierte med CIA, eller afghanske motstandsgrupperinger tilknyttet CIA og pakistansk etterretning. I mai 1990, ti år etter at dette hadde begynt, fikk endelig Washington Post opp en forside som fortalte at det var innrømmet fra høyt amerikansk offisielt hold at Gulbuddin Hekmatyar (Leder av Hezbi-i islami gerilja-gruppe) og andre ledere av den afghanske motstandsbevegelsen er ledende heroinprodusenter. Og dette hadde vært kjent i årevis og blitt rapportert i den pakistanske presse. I 1980 sa en av det hvite hus sine rådgivere på narkotika politikk, Dr David Musto fra Yale universitet, opp på flekken etter å ha forlangt at vi ikke skulle alliere oss med de afghanske geriljagrupperingene som var involvert i heroinproduksjonen. Hans råd ble ignorert, og han gikk hen og skaffet seg publisitet om sin sak i New York Times.

Et annet eksempel; La oss ta kokain-epidemien. I 1981, da kokain begynte å oversvømme nordstatene i USA, ansatte DEA en agent som het Tomas Zepeda til å åpne et kontor i Honduras i juni samme år. I 1983 hadde Zepeda samlet god kunnskap som indikerte at det honduriske militæret mottok bestikklser for å slippe fly gjennom landet deres på vei til USA.

Zepeda ble etter dette dratt ut av Honduras og kontoret der ble stengt av DEA. De åpnet ikke noe nytt kontor før i 1987, ettersom Honduras var et frontlinjeland i kontras-krigen. Dersom Zepedas rapporter om engasjementet til Honduras militære hadde blitt reagert på, så ville DEA blitt tvunget til å reise sak mot de militære offiserer som samarbeidet med CIA for å beskytte kontras. Det var en konflikt mellom den kalde krigen og krigen mot narkotika. Utsatt for et valg, valgte USAs regjering å prioritere den

Gulbuddin

kalde krigen fremfor krigen mot narkotika og ofret dermed en nøkkelposisjon for DEA i Honduras.

Det samme skjedde i Afghanistan. Gjennom 80-tallet fra den tida hvor heroinhandelen startet, var det utplassert 17 DEA agenter i Pakistan. De gjorde eller deltok verken i noe større beslag eller noen arrestasjoner. På samme tid som andre politistyrker, spesielt skandinaviske, gjorde større beslag og også var med på å felle et større syndikat tilknyttet en tidligere pakistansk president, Zia ul-Haq.

Hva er bankenes rolle i heroinhandelen? Hvilke, om noen, er forbindelsene til The Bank of Credit og Commerce International (BCCI)-skandalen?

Det har skjedd tre ganger i løpet av de siste 15 årene at CIAs pengetransaksjoner er blitt synlige. Den første skjedde på seint 70-tall, da The Internal Revenue Service (IRS) etterforsket en bank i Nassau kalt The Castle Bank. Denne banken viste seg veldig interessant. Den var satt opp av en mann kalt Paul Helliwell, en senioransatt i CIA som hadde pensjonert seg fra tjeneste. Han satte opp denne banken, og den vokste seg til å bli et latinamerikansk nettverk av banker. Dette ble brukt av CIA til å hvitvaske penger. Det som ser ut til å bli klart ut fra etterforskningen av Castle Bank, var at CIA ikke ønsket å flytte penger for sine hemmelige aksjoner gjennom ordinære bankforbindelser, hvor de kunne bli oppdaget, enten av U.S. eller utenlands, og hvor de opplysningene kunne komme til nytte for motstandere av jobben deres. De foretrakk å samarbeide med nært allierte banker. Banker som var sikret, og som var litt løse i deres kontiprosedyrer. Da Castle Bank ble oppdaget, annonserte IRS en større etterforskning av bankens

hvitvaskingsaktiviteter. Plutselig avlyste IRS hele etterforskningen, og The Wall Street Journal ble fortalt av informerte kilder i IRS at CIA hadde blokkert etterforskningen. Øyeblikkelig etter at Castle Bank kollapset, så blomstret en liten australsk-basert handelsbank til et globalt nettverk av banker, som brukte de latinamerikanske og europeiske strukturene som tilhørte the Castle Bank. Denne australske banken, kalt Nugan-Hand, begynte seint på 70-tallet raskt å samle pensjonerte amerikanske etterretningsoffiserer til styret sitt, enten fra CIA eller fra forskjellige andre etterretningstjenester.

Det mest åpenbare eksempel, den tidligere direktør for CIA William Colby, (1973-76 under Nixon & Ford - ble oppsagt av Ford på grunn av en voksende følelse av at han samarbeidet for nært og fritt med kongressens etterforskning av CIAs lyssky bedrifter - oversetters notis), ble den legale rådgiver i Nugan-Hand Bank. Denne banken var grunnlagt av Frank Nugan, en usikker og inkompetent australsk advokat, og av Michael John Hand, en mann med gode eksamener som hadde dratt til Vietnam med The Green Berets. Han hadde tjenestegjort i Laos på sekstitallet som en CIA-operator på kontrakt, og sloss sammen med tre andre som skulle bli prominente i CIAs private handlinger, Thomas Cline, Theodore Shackley og Richard Secord, alle veldig store navn i Iran-contras skandalen.

Michael John Hand var den som samarbeidet med William Colby som legal rådgiver. En av deres større operasjoner, var å kjøpe en tidligere amerikansk marinebase på de karibiske øyer Turks og Caicos. Australske politietterforskere som studerte kontrakten, ført opp av William Colby for Michael John Hand, konkluderte med at den sannsynlige meningen med denne kontrakten var å etablere en endestasjon for kokainsmugling mellom Colombia og USA.

Vi vet at banken var pioneren bak smuglingen av heroin mellom Sørøst-Asia og Australia. På seint søttital hadde Australia veldig strenge lovverk for banker, og hver gang man mottok utenlandsk valuta, måtte man gjøre rede for dette. Nugan-Hand-banken hjalp australske organiserte kriminelle å få deres valuta over til Asia hvor de kunne kjøpe heroin og deretter skipe dette til Australia. Australske politietterforskere dokumenterte at Michael John Hand arbeidet meget tett med australske topper i ulovlig narkohandel for å finansiere de første skipslastene; de grunnleggende skipslastene med heroin til Australia fra Asia.

I 1980 veltet banken og kollapset, Frank Nugan gjorde selvmord, og det skjedde noe utrolig. Thomas Cline, tidligere CIA-sjef på en stasjon i Laos, meget kjent fra Iran-contras skandalen, fløy til Sidney, Australia, og fjernet John Michael Hand som deretter forsvant i USA og aldri har vært sett siden. Og nå kommer vi til BCCI (Bank of Credit og Commerce International). Selv om vi ikke er kommet til bunns i saken, knapt har begynt å stille spørsmålene, og langt mindre har fått svar. BCCI blomstret på åttitallet og begynte å virke som et nettverk lignende Castle Bank og Nugan-Hand-banken. Avisa Manchester Guardian publiserte en avsløring som fortalte at CIA opererte i Storbritannia gjennom BCCI, samt at CIA betalte den

afghanske gerilja med base i Pakistan, også gjennom BCCI.

Det er også et spørsmål som ingen har spurt om BCCI. Det er en pakistansk bank som blomstrer gjennom hele åttitallet, i den samme perioden som Pakistan blir verdens ledende heroinsenter. Vi vet at offiserer fra det pakistanske militæret som var involvert i narkotikahandelen hadde konti hos BCCI. Det er et treveisforhold som virkelig skriker ut og forlanger kongresshøringer. Forholdet mellom BCCI og CIA-operasjonene i Afghanistan og Pakistan: Hvor mye penger flyttet egentlig CIA mellom disse kontiene? Deretter, forholdet mellom pakistansk militære tilknyttet denne operasjonen og BCCI. Og deretter; forholdet mellom den blomstrende heroinhandelen og BCCI. Jeg tror vi sannsynligvis vil oppdage at CIA skapte sine fond til Pakistan gjennom BCCI, og derved beskyttet BCCI fra seriøs etterforskning andre steder i verden. At de pakistanske militære holdt deres profitt fra narkohandelen i banker, at de flyttet profitten fra det konsumerende landet til Pakistan gjennom BCCI. Fakta er at boomen i pakistansk narkohandel var finansiert av BCCI. Transittforholdet mellom den afghanske motstandsbevegelsen, CIA, og pakistansk narkohandel kan studeres gjennom BCCI, banken til begge operasjonene, motstanden og heroinen.

PD: Hva ville være alternativene til Krigen mot Narkotika?

AM: Gjennom de siste tyve år har vårt samfunn blitt stilt et valg i krigen mot narkotika. Den skarpt økende offensiv mot narkohandelen fra presidentene Nixon, Reagan og Bush mens media ga rom og tid til kun ett motargument. Og det argumentet, fremført av the Drug Policy Foundation, var at krigen mot narkotika ikke virket og at vi derfor heller skulle føre en legaliseringspolitikk. Altså snu hele forbudspolitikken på hodet, og i stedet legalisere handelen.

Og når vi ser på krigen mot narkotika - Virker den? Nei, ikke det hele tatt. For øyeblikket er narkokrigsbudsjettet på \$11 milliarder, ganske så stort. Av disse 11 er 86% øremerket til kampen mot kokaintrafikken mellom USA og Colombia og også kokaintrafikken innad i USA.

Samtidig som man slåss mot dette, har kokainbruken gått opp 15%. Alt indikerer at kokainavhengighet stiger samtidig som man slåss mot dette. Det hvite hus proklamerte seier i krigen samtidig som narkobaronen William Bennet også proklamerte seier for sin sak.

Hva disse proklamerer som seier er bare seier over tilfeldig bruk av narkotika. Dersom noen prøver et stoff og ikke liker det, er det helt greit, og det er faktisk ikke det som er problemet. Problemet er repetitiv bruk, og alt indikerer at det er den repetitive bruken som stiger. Dopkrigen virker ikke, og den fyller opp fengslene våre. Antall fengselsinsatte doblet under Reagan, og vi har nå over 400 insatte pr 100 000 i befolkningen, i motsetning til 35 pr 100 000 i Nederland. Vi har høyest prosentantall insatte i verden, og det stiger bare. Samtidig som vårt forbruk av heroin og kokain også stiger.

Årsaken er at vår innsats i dopkrigen er blitt konsentrert i å forsinke (interdict) tilførselen av narkotika til USA, og gjennom de siste tyve år har vi sloss mot dette på en bilateral basis.

USA ga i 1972 Tyrkia beskjed om å stanse opiumstrafikken, og på 80-tallet fikk Colombia beskjed om å fjerne koka-innraffineriene. Tidligere hadde USA også gitt Bolivia beskjed om å fjerne koka-indyrkning i landets vestre del. Dette er bilateral interdiksjon, hvor USA som en egenrådig makt forhandler med en annen egenrådig stat og bruker press mot denne for å få visse handlinger gjennomført.

Det finnes en stor misforståelse om heroin og kokain. Dette er ikke små, latterlige synder. Dette er komplekse globale forbruksvarer, som gjør bruk av store produksjonsarealer og har et enormt konsum. Det er forbruksvarer som på alle måter er sammenlignbare med kaffe og te. Når man da retter forbudet mot handelen av disse forbruksvarene, skjer det noe besynderlig, noe paradoksalt, noe nesten magisk. Det kapitalistiske genius og dets alkymi transformerer blyets tyngende seighet til gulletts stimulerende ånd. Hver gang vi undertrykker narko-produksjonen på bilateral basis, så stimulerer vi produksjon, og i siste instans stimulerer vi også konsum på grunn av sosialøkonomiens lov om tilbud og etterspørsel.

I 1972 fjernet president Richard Nixon den tyrkiske opiumsavlingen gjennom sin første dopkrig, som ble utgangspunktet for alle de senere krigerne mot narko. Denne tyrkiske krigen fjernet tyrkisk opiumsproduksjon totalt, og for en

stund forstyrret dette den franske forbindelsen med Tyrkia, som jo hadde forsynt de franske raffineriene i Marseille, som i sin tur forsynte New York. Det kunne se ut som en seier inntil man ser hva som skjedde. Tyrkia dyrket bare 7% av verdens opium. Langs den 5,000 miles lange stripa av fjell fra Tyrkia i vest til Laos i øst gror resten av opiums avlingene, de resterende 93 %. Tyrkia hadde da ingen avling, hvilket betydde at tilgangen på ulovlig heroin ble plutselig knapp. Så prisen steg, som den alltid vil gjøre når etterspørselen blir høyere enn tilbudet. Det betydde at bønder andre steder i opiumssonen, fra Iran, Afghanistan, økte sin produksjon ettersom de kunne få solgt mer til høyere pris. Så, aktiv forbudspolitikken senker tilførselen, som igjen øker prisen og stimulerer til produksjon andre steder i verden.

Hva ville være løsningen på problemet? Et sted mellom total undertrykking og legalisering må det være en alternativ strategi som jeg kaller regulering. Jeg synes ikke at vi skal lure oss selv til å gå for legalisering. Det er politisk upraktisk, det kommer aldri til å skje. Dersom vi legaliserer dopet, så kommer vi selvfølgelig ikke til å legalisere det for barn, dette er et land som nylig har høynet grensen for det sosialt aksepterbare dop, alkohol, fra 18 til 21. Du kunne gi meg et navn på en lovgiver som kunne finne på å stå frem med budskapet; "Jeg syns

crack er best for barn, stem på meg". Selvfølgelig kommer det ikke til å skje.

Will Colby

Og hvis man ved et mirakel oppnår legalisering, så kommer det uansett til å bli 21-årsgrense, og det ville bety at det store stygge dopet, crack, vil få 89% av sin kundegruppe ekskludert fra legalisering.

Jeg foretrekker regulering, for dersom heroin og kokain er forbruksvarer, så behandler man dem som det. Man forbyr ikke forbruksvarer, man regulerer dem. Innse også at det er ingen rask løsning på dette problemet, stoffet har vært her i 200 år som en større forbruksartikkel, og som en ulovlig handel har det eksistert her i 70 år (+15 ed), og det kommer sikkert til å være her i nye 70, eller kanskje 200 år. Når man innser dette, så avslutter man også det bilaterale press på enkeltstater, og overfører heller avsatte fond for dette til den multilaterale innsats FN bedriver. Denne innsatsen til FN senker produksjonen langsomt og smertefullt over mange tiår. Og videre må vi også søke en forbedring, ikke en løsning, på gåtene. Vi må også spørre oss om de komplekse årsakerne til at folk bruker dop. Det er disse stedene vi burde bruke penga.

V for Vagina

28. februar til 2. mars 2006 gikk Vaginamonologene av Eve Ensler på Parkteatret scene i Oslo - som en del av det større initiativet V-Day. V-Day er en internasjonal katalysator for kreative arrangementer for å øke bevisstheten omkring vold mot kvinner. Selve stykket er blitt en bevegelse i seg selv. Gateavisa spurte produsent for oppsetningen, Meghan Beaton, hvorvidt stykket er aktuelt i dagens Norge.

- Det virker som om mange mener at vi ikke trenger feminisme i Norge, siden vi har det så godt. Det tror jeg er en felle. Én av fire kvinner vil bli mishandlet i løpet av livet sitt, og voldtekter finner fortsatt sted. Hvis du ser på hvor mye ubetalt og lite verdsett arbeid kvinner gjør i hjemmet, så jobber de to timer mer enn menn daglig. Nordmenn betrakter tiden sin som dyrebare i større grad enn for eksempel amerikanere eller canadiere, så jeg synes vi bør tenke over alt det lite verdsatte arbeidet kvinner gjør.

Hva slags reaksjoner har du fått fra norske seere?

- Menn virker mer avslappede med tematikken. Kvinnene gir gode tilbakemeldinger etter at de har sett det. Jeg har stått flere ganger i utgangspartiet sammen

med regissøren etter stykket og lyttet til kommentarer. Én kvinne sa til venninnen sin at nå skulle hun gå hjem og ha sex med mannen sin.

Jeg fikk også reaksjoner da vi samlet inn hundre norske ord for vagina, og forøvrig endte opp med 140. Jeg samlet ord på jobb, og jobber med film hvor man skulle tro at folk var ganske åpne. Mennene viste seg å være ganske åpne

nesten, av forskjellige land som setter det opp. De satte det opp i Nigeria. I Pakistan for to år siden var det en gruppe som spilte stykket i en kjeller for kvinner de kjente, uten at det ble offentlig kjent.

Oppsetningen på Parkteatret

Denne versjonen skilte seg fra tidligere norske oppsetninger - samt den origi-

- Flere. Heiagjengen var for eksempel vår idé. Vi prøvde å finne ut hvordan vi skulle løse de tre kvinnene, som vi kalte de tre musene, og jeg tror det er første gangen jeg har sett det bli gjort slik.

Stykket var veldig morsomt ...

- Jeg hadde ikke lyst til at folk skulle sitte og bli nedtrykt i to timer. Det er viktig at folk skjønner at det skjer forferdelige ting med kvinner, men det er også viktig å huske at det er håp.

Det var helt fullt i salen på premieren. Fikk dere mye forhåndstale?

- Ja, til slutt. Men det var mange som ikke ville skrive om oppsetningen fordi den var blitt satt opp tidligere. Det synes jeg ikke holder mål. Man setter jo opp Ibsen og andre klassikere på nytt, så hvorfor ikke et mer moderne stykke? Dessuten hadde vi løst det helt annerledes enn tidligere, i tillegg til at det var med mange flere monologer.

Har dere tenkt å sette opp stykket igjen?

- Ja. Dette er tredje gang jeg jobber med det, og første gang i Norge. Jeg har lyst til å sette det opp i Bergen til neste år, og så kanskje i Trondheim.

Foto: Harald Medbøe

og positive, og skrev ord på baksiden av lapper og ark, men kvinnene ble åpenbart brydd av ordet "vagina".

Er stykket blitt satt opp i land hvor kvinner er mer offisielt undertrykt?

- Ja. Generelt er det blitt en bevegelse,

nale amerikanske - ved at monologene og mellomspillene ble fremført av forskjellige aktører, i motsetning til én. "Jo flere kvinner som er involvert, jo bedre," synes produsent Meghan Beaton.

Var noen av de visuelle løsningene deres ideer?

Reisebrev med tendens:

Evnukker og hijras i islam

En merkverdig dag anno 2000. Istanbul.

Hva gjør jeg her i Ottomans rike? Hensikten er å dra til fots til moskeen rundt daggry, for å kjenne etter om noe tiltaler meg overhodet i islamsk tro. Jeg føler at jeg er en potensiell inntektskilde for alle jeg kommer i møte med på gatene. (Har vi vært i samme by? setters anm.) Eller så blir jeg sett på som en hvit mann fra Vesten, "en gudløs kjøter", og villfaren uten frelse.

Ikke alle var slik. Den yngre generasjon viste en ivrig interesse for Vestens moter og verdier. Dette er veldig positivt (tja... red. anm.), men jeg la merke til en underliggende frykt, særlig blant kvinner og homofile. Frykt for hva? Myndighetene prøver iherdig å holde de yngre nede, og skjerm dem mot vestlig innflytelse. Særlig gjelder det kvinnefrigjøringsideer. Jeg fikk vite av studenter i byen at moralpolitiet skyter ned kvinner som kler seg usømmelig eller tilhører slike frigjøringsbevegelser.

Ved hovedmoskeen i den eldre delen av Istanbul så jeg et tyrkisk bad, og bestemte meg for å gå inn. Ved ankomsten til badehuset blei jeg mottatt av en hyggelig middelaldrende mann, som viste meg veien inn. Han pratet i ett sett. Det tyrkiske badet var overfylt med menn. Noen satt og diskuterte, mens andre fikk massasje. Han fortalte meg om den tyrkiske badehuskulturen. Ikke bare er det et badehus, men også en hjelp til de menn som trenger både åndelig veiledning og fysisk massasje. Jeg fikk tildelt et rom for å kle av meg, og ble senere vist inn til et baderom som vanligvis har en varm og sirkulær benk laget av marmor. Han gikk til den og helte over vann, og så på meg med et smil og spurte om jeg trengte massasje. Ikke verst, tenkte jeg, for jeg hadde fått noen slitne muskler etter lang reise gjennom Balkan. Legg deg ned, sa han, og begynte å massere meg. Etter en stund med massasje på ryggen, førte han hånden raskt, men smidig under hoften min og hvisket i øret mitt at jeg skulle ta det rolig. Som om det var helt vanlig med slik massasje her, men det var jo ikke det jeg ville. Det ble fort avskrevet når han skjønte min avvisning. Etterpå forklarte han meg at han er en, som det kalles i islam, evnuukk.

Hva er en evnuukk?

Det er delte oppfatninger om evnukker i muslimske land. En evnuukk er, oversatt fra arameisk til gresk fra Matteusevangeliet, en *eunouchos*. Eune (bed) og echein (å holde). Dette betyr "en som beskytter senga", eller direkte oversatt: "den som holder senga". Kan man misforstå dette? Evnukker fra eldre tid var ikke kastrerte menn uten kaste eller status i samfunnet. Det er ikke før i senere tid det er blitt slik vi her i Vesten har hørt om evnukker. Før hadde de en merkverdig og høyt respektert rolle i den muslimske verden, og da spesielt i Pakistan/India. For å belyse dette, vil

jeg legge frem kontradiksjoner om den muslimske verden.

Gjennom hele historien har det forekommet begjær etter samme kjønn, eller det å ha en passiv elsker på si. Vanligvis er det blitt feid under teppet eller gjemt i et skap. Det som oftest er blitt holdt fortiet, er relasjoner rundt den seksuelle akten, der en passiv partner var en impotent elsker for kvinner. Dette forekom vanligvis i et islamsk harem, men forekom også i den kristne verden. I noen punkter i "Hadithlovene" (sekundære hellige skrifter, fatwa), er det anerkjent å tilfredsstille seksuelt begjær hos andre menn. Her er det et underlig paradoks, for er ikke all tale om seksualitet et stort tabu i islam? Det er et tema som er uttalt med frykt. Men det ser også ut til at islams holdning til kjønnsorganer, som noe som ikke finnes, etter min mening bare er overfladisk.

Når man leser islams historie, ser det ut til at noe ikke henger sammen, gjeldende den religiøse holdning relatert til alt som har med seksualitet og hellige skrifter, og til sist virkeligheten rundt homofili, å gjøre. Her er ett eksempel, en historie som viser en annen side ved evnukker.

I Sardis, som er et kjent handels-senter, ble unge, attraktive gutter kastrert for å tilfredsstille begjæret til rike kunder. Denne handelen nådde gjennom hele Middelhavs-området. Guttene ble på latin kalt "ektomias", som betyr "en som er kastrert". Hvor man begynte å produsere evnukker som salgsvare for å tilfredsstille rikmannslyster, er vanskelig å si. Majoriteten av lærde mener det startet i Tyrkia, da Ottoman regjerte.

Muslimske ideer om sex er basert på beduin-arabisk kultur. Denne kulturen ble spredd av menn som stormet rundt i sitt hellige "Jihad", som vanligvis kan beskrives som ganske barbarisk og usivilisert i sammenligning med dagens samfunn. Unge gutter, særdeles hvis de var vakre, ble da tatt som gisler og salgsvare. Denne produksjonen av evnukker ble opprettholdt for å unngå bekymring for haremetts skattekammer og kvinners utroskap.

Evnukkens tjenester virket også som et skjold mot homoseksuelle lysster. Det ble gjort et inn-

grep mot lysten til de unge guttene. De er beskrevet som kvinnelige og lydige i senga om natta, og mannlige og krigerske på dagtid. Hvis en ble kastrert i puberteten, så hadde man fortsatt en mulighet for ereksjon. Dette var svært ønsket av kvinner, da guttene ikke kunne ejakulere, men kunne gi tilfredsstillelse mens ektemannen var borte. Noen evnukker oppnådde stor makt, som kunne bli gitt av statsministeren. Begrunnelsen for å gi evnukker en høy stilling var at siden de umulig kunne få barn, ble de heller ikke fristet til å bygge opp sine dynastier. Dette er fortsatt praktisert i India. Der debatteres det om evnukker bør klassifiseres som menn eller kvinner. Dersom de er definert som kvinner i mannskropp, er de immune for en del krav som følger det å være mann i et muslimsk samfunn.

Muslimske "hijras" i India og Pakistan

I Vesten assosieres ofte homoseksualitet med hinduisme og hindukultur. Dette fordi vi forbinder hinduisme med "toleranse og fred", mens islam relateres til terrorisme og fanatisme. Sannheten er at hijrasgruppen har mye dypere røtter i det muslimske indo-pakistanske enn i hinduismen. Deres gamle relasjoner til muslimske dynastier som styrte i India, er et yndet tema blant hijras.

"Hijras" er et begrep som kommer fra urdu og betyr "uten et sted". Det virker ikke som den vestlige kultur har en god forståelse av hijras, for de tror at det er kastrerte menn. I engelsk litteratur brukes ordet "evnuukk" for å beskrive dem, men det betyr "kastret".

Hijras er en merkverdig kultur. På min reise i Østen har jeg ofte truffet på dem, men mest i India. Det kan bli litt brytsomt på togreiser. De stormer ofte inn i farge-rike klær. De invaderer folks kupeer, presser penger ut av dem med besvergelses, og truer med å forbanne folk med sort magi. Med vulgær fremtoning legger de heller ikke skjul på sin begeistring for blonde, vestlige gutter. En usikker, blåøyd nordmann kan få det litt vanskelig med å komme seg ut av situasjonen, så det er viktig å sette

en tydelig grense. Men disse sukker-søte, halvskjeggete evnukkene er for det meste for seg selv. De utgjør derfor liten risiko for turister.

Ifølge historien var de hovedsakelig utbredt fra India til Spania, på grunn av utbredelsen av muslimsk imperialisme.

Tre hijras i muslimsk moske i Pakistan!

Eldre hijras dro til Mekka og spilte samme rolle som i evnukketradisjonen, de beskyttet graven til Profeten Muhammed og den hellige Moskeen i Mekka. Det er ganske vanlig at de møter opp i bryllup eller fødselsseremonier for å underholde med rituelle sanger. I Nord-India og Pakistan tror hinduer og muslimer at hijras er har tilgang på krefter for velsignelse eller forbannelse. Hinduer tror at krefter av feminine aspekter flyter fra det hellige på en sjamanistisk måte gjennom "evnukker". I Pakistan og Indias tradisjonelle muslimske familier kalles hijras kraft til å forbanne for "bad du'a". De tror at en subtil bønn ("du'a") gjort av en trofast hijra vil bli oppfylt, fordi hun er spesielt velsignet som en erstatning for at hun er nektet muligheten til å få barn og et normalt familieliv som kvinne.

Denne tanken kan spores tilbake til gamle ideer i jødisk-kristen-muslimsk tradisjon. Ifølge jødiske skrifter opplyste Gud Isaiah (56: 4-5) "For slik sa Gud: Til evnukker som vedholder min sabbat, som velger ting som fornøyer meg og holder fast ved min lov, vil Jeg gi, i mitt hus og innenfor mine vegger, et monument bedre enn sønner og døtre, jeg vil gi dem et evigvarig navn som ikke skal bli kuttet av". Dette er en av mange grunner til at evnukker kan bli sett i muslimske moskeer!

Eldre og mer erfarne hijras er forventet å være mer lojale tilhengere av islam, særlig i Pakistan og India. Det er vanlig at de sparer opp penger til å dra på pilgrimsferd til Mekka. De som drar på slike ferder blir behandlet med en spesiell respekt i samfunnet. Transseksuelle og homofile på det indiske subkontinentet har også en dyp indre kontakt med sufiordener og muslimske helgener. Noen muslimske misjonærer fra middelalderen i India ble sagt å være "spesielt gode mot hijras"

Konfliktene som i senere tid har oppstått mellom dem og islam, dukket opp i kolonitiden på begynnelsen av 1900-

tallet, da velstående muslimske ledere begynte å ta til seg britisk-vestlige ideer og moral. Dette utviklet seg til det som kan sies å være "det moderniserte islam". Wahhabi-Salafi-trenden i islam, opprinnelig en ekstremistgruppe, som i dag får masse oppmerksomhet av uopplyste

En ung Hijras fra Pakistan.

ungdommer, forbyr totalt all form for musikk og verdslig poesi. Evnukker fra Madinah var ofte i stor grad erotiske og underholdende sangere, sangere som brøt med muslimsk etikk.

Til tross for dens rike bakgrunn og aktive del i samfunnet, er det i dag mange muslimer som forbinder "evnukker" med homoseksualitet og reagerer veldig hardt på det, noen ganger med døden for begge. Det blir sett på som en stor synd, som en enveisbillett til Helvete.

Heldigvis har ikke majoriteten av muslimer akseptert dette. Transseksuelle muslimer har aldri hatt noen stor lobby i den muslimske verden, til tross for at evnukkenes historie tilsier noe annet. Selv lenge etter Profetens tid, aksepterte muslimer evnukker i hellige områder i Mekka og Madinah!

Koranen selv gir støtte til erotisk guttekjærlighet. Dette innebærer alt fra å beundre renheten og den spirituelle skjønnheten hos vakre ungdommer til voldelig og tvungen bruk av gutter. Før puberteten mangler gutter det som definerer det å være en mann. Når kjønnsdriftene kommer frem i puberteten, er den uskylden og skjønnheten som følger borte.

I dag er kjærlighetsrelasjoner til gutter fortsatt legalt i de fleste muslimske land, så lenge gutten er fylt lovlig alder. I perioden fra 800 til slutten av 1800-tallet, fantes det mye kjærlighetsrelasjoner til smågutter i poesien og i spiritualiteten i den muslimske kultur, fra Sør-Spania til Nord-India.

Hijras har lenge vært definert som de utstøtte, men i nyere etnografiske undersøkelser nedtegnet i boken "Neither man nor woman", skrevet av Serena Nanda, har hun funnet ut hvordan hijras definerer seg selv. "De beskriver seg som verken kvinne eller mann". Det er to veier å bli en hijra, det første er å bli født som en hermafrodit, den andre er å bli født i en mannlig kropp, men med feminin kjønnsidentitet. Ordet "ruh" brukes i muslimsk terminologi og betyr "sjelen". Hijra kommer av ordet "hich" som betyr "ingen steder". Fordi de definerer seg som over den dualistiske kjønnsdeling i dette livet, er det en sammenheng mellom "hijra" og "ruh", fordi sjelen hører ikke til noe sted. De er slik fordi Allah skapte dem

slik. I indiske og pakistanske miljøer er de synlig kledd som kvinner, og viser en spesiell oppførsel: Den idealiserte oppførselen, "kvinnelig", som de mener er et uttrykk for sjelen. Den kan sies å være relativt overdreven. Det er også tillatt å vise en type oppførsel som ellers er upassende for andre kvinner. De er høylytte og aggressive hvis man fornærmer dem. For å bli respektert, må du bli en del av hijra-samfunnet. Det vil si å bli etterfølger av en eldre og mer erfaren hijra som de andre ser på som sin mor eller guru. De mest respekterte hijras er hermafroditter, som det er veldig få av. I dag kan man se dem i større byer som Bombay, der det er blitt mer populært å bruke moderne metoder for å bli akseptert som en del av denne kulturen. Noen ganger kan man ta fullstendig feil på utseendet deres. Denne sosiale gruppen ble introdusert for India i det 12. århundre, da muslimene regjerte. De muslimske mogulene ansatte evnukker, hijras som var ikledde kvinne- og mannsklær, som tjenere og vakter i den private sfæren for kvinner. I mange situasjoner reiste disse seg til høye posisjoner ut i fra de muslimske prinsippene. De skapte et indre samfunn med sterk påvirkning på det ytre samfunn. Domstolene var høyt organisert, og kalles "Mukhannathum" og der har man sine egne skrifter, omhandlende den tredje kjønns karakter.

Hijras: Imellom stigmatisering og minner fra en gyllen fortid

I dagens post-koloniale verden har hij-

raenes status i det indiske samfunnet og Pakistan en usikker karakter som er avhengig av situasjon, geografi eller personlig karakter. Generelt sett kan en si at de er respektert på en spesiell måte. På min reise la jeg merke til at de er mer respektert i den nordlige delen av India enn i sør. Den høyeste respekt til dem finnes i eldre byer som er rike på muslimsk bakgrunn, spesielt i Lucknow som var besatt av den muslimske mogulen Nawab av Oudh. I den britiske raj-tiden innførte kolonistene et lovverk om å definere hijras som "sodomitter", og mennesker som er kriminelle. Dette var første gang hijras ble åpent diskriminert i indisk historie. Vestlig påvirkning nådde til velstående indere som mente det var moderne å kjempe imot hijra-kulturen. Indisk og Pakistansk underholdningsindustri og filmbransje viser usikkerhet i oppførsel til dem. I de siste årene er det kommet noen seriøse Bollywood-filmer med hijras, men de er ofte ansatt for å spille "komiske roller" i underholdningsproduksjoner, for å gi en grunn til en "god latter" for tilskuerne.

Ettersom anerkjennelsen i samfunnet ellers er tatt fra dem, har mange gått tilbake til prostitusjon. Muhammed løste dette problemet med å gi dem en plass i samfunnet, så de ikke trengte å tjene penger på prostitusjon og erotisk underholdning.

I virkeligheten ellers lever de tradisjonelle hijras ganske pietistisk, og de er sterkt forbundet med sitt sosiale nettverk, der de som en samlet enhet støtter hverandre. Hijras relaterer seg til "en gyllen fortid som beskyttere av det skjulte kammeret", og er veldig aktive i lokal politikk. Spesielt i India, men også i Pakistan. Et nytt slagord har kommet opp: "En løsning mot ubrukelige politikere, gi mandatet til evnukker." I hinduistisk folkløse er det en gammel legende som sier: "Ved tidenes slutt da en ny tidsalder kommer, vil hijras regjere med Guds velsignelse". Relatert til det lever de i den tro at slik vil det bli. Blant alle hijras i India er det en som er øverst regjerende, og det er Shabnan Mausi.

Avslutningsvis om evnukker/hijras i muslimske nasjoner, vil jeg bare si, etter å ha lest mange sjokkerende historier og doktriner, at den mengde av kilder jeg har kommet over gjør det umulig å skrive en kort og grundig artikkel, så dette er første kapittel. Jeg skulle gjerne gått mer inn på temaet seksualitet i islam og jihad. Det er en virkelighet fylt av tabuer for muslimer som allmennheten her i Vesten vet lite om, ettersom muslimske land har en sterk tendens til å tilsløre denne vir-

keligheten. For generelt ønsker muslimer å gjøre islam mer smakfullt. Muslimene vedkjenner ikke noen form for negativ omtale av islam. Å fortelle sannheten om visse forhold blant dem, er ofte like ille som å si at Muhammed er en løgnhals.

Angående homoseksualitet holder en del muslimer fast på at å være homoseksuell er verre enn å være en morder. Det er ingen plass for tilgivelse for homoseksuelle. Det er viktig å si at disse som her er nevnt stort sett tilhører ekstremistgruppene, som stadig angriper andre muslimer som oppfordrer til barmhjertighet og toleranse og lever etter de positive sidene ved Muhammeds lover. Man kan også se at det er gjort forsøk på å godkjenne det faktum at noen er født homofile. I 1988 kom en ny fatwa (lov) fra Al-Azhar universitetet om kirurgisk behandling av kjønnskifte; "Det er lov

Hijra underholder på en fødselsseremoni i Lahore, Pakistan

å utføre den type operasjon for å fjerne kjønnsdelene. Det er obligatorisk å gjøre slik på det grunnlaget at det relateres som en behandling" (Forfatterens oversettelse fra engelsk, Ayatullah Imam Khomeini, Tahrir al-Wasilah II, s. 624).

For å oppsummere det som tidligere er nevnt i denne artikkelen: Dersom man tar ordene brukt om "evnukker" og setter det i et annet lys, kan det gi et nytt perspektiv på forståelsen av dem. Ordene som er brukt tidligere er fra det rike arabiske språket; Hijra-"en uten et sted", "ruh"- sjelen og til slutt "bad d'uah"- å forbanne, og "d'uah"- velsigne. Min konklusjon er som følger: Fordi sjelen "ikke tilhører noe sted" så er det av en karakter uten dualisme, et androgynt vesen som kan både forbanne og velsigne. Denne tilværelsen vi enten tror eller vi vil leve i, på godt og ondt, kan vi gjøre som vi vil med. Vi er alle i samme båt, en sjel som "ikke tilhører noe sted" og som kan ferdes fritt etter eget ønske.

Jalal

RRROM SIGØYNERREISER

Tekst og foto: Harald Medbøe

Forord av Jahn Otto Johansen

Futurum Forlag kommer snart med to nye utrolige bokutgivelser. Klassikeren Advokat Hermansen (3. utgave), og Harald Medbøes smykkeskrin av sigøynerne fra sine reiser i Romania.

Advokat Hermansen
-Byoriginalen i ord og bilder
Fotobok av Harald Medbøe

Sulten? Blakk?

DEN ENSOMME RYTTER OG TONTO HAR TATT SEG EN TUR RUNDT PÅ GRATIS ETABLISSEMENTENE SOM FINNES RUNDT OMKRING I OSLO BY. EIN GJER MERKSAM PÅ AT DESSE TILBODA GJELD BRUKARE.

TRAPPA: Det første etablissementett Den ensomme rytter og Tonto besøker er "Trappa" på Alexander Kiellands Plass. Når Tonto har åpnet døra for Den ensomme rytter og etterpå lukket døra bak oss, ser vi rett på disken hvor maten ligger fordelt i forskjellige kurver. Etter en fem-seks skritt står vi foran før nevnte disk og skuer ut over de også foran nevnte kurver. Flettekurver; bare for å være helt nøyaktig. Disse allerde to ganger nevnte kurvene er fylt med ting som :4 typer brød(ferskt), skinkeost, kaviar og forskjellige sorter syltetøy. Ved siden av stod det en boks med leverpostei og pakker med skivet gul og brun ost. Og EGG. Hardkokte egg.

-Tenk deg, her kan man faktisk få seg et smørrebrød m/egg og kaviar. Uhhm! Herlig! sier Tonto og får sultne øyne.

Begge forsyner seg med brød pluss diverse pålegg varianter. Det står noen kopper på øverste hylla på disken, men vi ser verken varme drikker eller kald melk så disse, koppene, lar vi stå på sin forut nevnte plass. På øverste hylle på disken. Som før nevnt.

Vi runder hjørnet, Den ensomme rytter som seg hør og bør først og Tonto sprettede etter. Og hva skuer våres lyseblå? Kaffe. Te. Saft(gul/rød). Kald melk. Så; turen går tilbake til disken, fingrene finner en kopp på øverste hylle og bena deretter veien til containeren som inneholder melk.

Her er interiøret tydeligvis inspirert av franske bistroer. Langbord er det som gjelder her. Så får man vel sittet tett innpå hverandre og avtalt neste deal uten at noen av betjeningen merker det. Man får nemlig ikke deale eller bruke stoff her inne. Drikking av flasker hvor %-tegnet er på etiketten er også forbudt. Noe som irriterer Den ensomme rytter:

-Det skulle ha vært som i Christiania før

myndighetene laget sin egen revolusjon der, ved hjelp av et massivt politioppbud. -Jeg synes det er hyggelig å sitte og spise en plass hvor folk ikke setter skudda ved bordene. Det holder vel egentlig at det er som her at noen sover med trynet på mat-tallerkenen.

Maten og servicen var upåklagelig, og etterpå gikk både Den ensomme rytter og Tonto smilende ut for å ta seg en røyk. Det må også nevnes at det var utrolig fristende å gå bort til gutta som satt i trappa utforbi og fyrte seg en rev.

URTEGATA: Tonto baner vei for Den ensomme rytter gjennom de ville hordene, som står i kø utenfor Frelsesarmeens lokaler i Urtegata 40 for å få noe varm tynn, suppe og noe tørt brød. Det er vel akkurat det de fra middelklassen og oppover tror det er spisesteder som dette ser ut som. Det scenarioet som brer seg i Deres Hoder når De tenker på det som egentlig er en gammel karikatur over det å ha lite penger idag.

Men her går det tvert imot stille og rolig for seg både til hverdags og fest. Man blir møtt av en alltid smilende mann som sier hei og velkommen. Ferske aviser ligger på disken bak ham. Aftenposten, og Vårt Land. Høyrekonservativt så det holder, men som forventet. Når vi er blitt betjent ved disken, også her representert ved et smilende, muntert, menneskelig vesen fra Herrens Korps. Skivene under pålegget som vi begge har fått, viser seg å være ikke fullt like ferske som avisene ved inngangen. Mer som gårdsdagens. Men når en smører 2000 skiver dagen så koster det. Det smaker likevel godt, da man kan velge mellom hvitost, brunost og en eller annen skinke/servelat variant. Og pizza. Innbakt pizza med enten spinat og feta eller skinke og vanlig ost.

Vi setter oss på venstre side i lokalet, hvcor det er lov å røyke. Både Den ensomme rytter og Tonto setter pris på en røyk etter endt måltid.

SKIPPERGATA: Her betaler gledelig Den ensomme rytter og Tonto 10 kroner for å få seg et måltid mat. Nærmere besremt en varm middag. Det beste kjøkkenet i byn. Variert. Litt fisk. Litt kjøtt. Kanskje lapskaus. Ikke så mye mer å si.

BLÅ KORS: Den ensomme rytter kom-

mer inn døra på Blå Kors med slepende gange og et stort gjesp skjult bak hådbaken. Tonto har ikke innfunnet seg ennå. Dette kan Den ensomme rytter godt forstå. Klokka har nemlig såvidt beveget seg over åtte. På morran. Men etter en liten stund innfinner også Tonto seg. Også han

med ansiktet grimasert i et stort gjesp, og med meget søvndrukkne øyne.

Etter en liten hvil ved et av firemannsbordene, som dette lokalet er dominert av, er det tid for å sjekke ut maten. Den viser seg og ikke være så overveldende, men sikkert til å bli mett av. Det første som faller oss i øynene er pizzaen, som ligger der innbydende og fristende. Det viser seg også at den er kjempegod, så det blir fort nok en porsjon med dette. Ellers er det brødsriver og diverse pålegg samt kald melk, kaffe og te. Besøket her blir ikke så langt som på de andre plassene, da senga står hjemme og lengter etter oss. Den er nemlig ikke vant med å bli forlatt alene så tidlig på

morgenen.

Txt o fo2: Den ensomme rytter og Tonto

Intervju med Magnus på Møtestedet

Dette er mannen som Norsk pop og rock leksikon har klart og oppgi feil navn på. Mannen som jeg skal møte. Et ellers så komplett leksika har klart å skrive navnet til mannen bak bassgange-nei et av Norges historiens mestselgende band; DiDerre, feil. Ikke bare det; de har tilogmed byttet om på enkelte av bokstavene. I Nporl heter han Marius Larsen. Når jeg nevner dette for ham kikker han i bakken rister litt på huet og skjærer en grimase som ser ut som et skeivt smil. Fornavnet hans er Magnus, kjære forfattere. Magnus. Og Magnus Larsen er både hans edrue og fulle navn..

Han kommer slentre nedover fortauet i Markveien. Vinker litt på avstand. Jeg vinker igjen. Vi går sammen inn på 4 Brødre i som ligger i samme vei som intervjuobjektet kom slentrende nede-over for et halv minutt siden. Det er kaldt ute men velger å ta en kald øl. ML tar

en kaffe. Vel, vel. Den var ihvertfall svart. Trodde ordentlige rockegutter drakk øl selv om klokka bare er tolv på en søndag. Kanskje jobben, som han har hatt i cirka et år, har forandret ham. (Jrg sjekker her notatene og finner ut at jeg faktisk har glemt å spørre ham om dette).

Det er ikke egentlig Magnus som person eller musiker vi skal snakke om. Men hans arbeidsplass, Møtestedet som ligger i Skippergata i Oslo. Her kan man kjøpe middag for 10 kroner. Men det finnes noen kriterier. Eller ett, egentlig. Man må være rusavhengig for å bruke det, eller hjemløs. Stedet er drevet av Kirkens Bymisjon. Som også legger ut det mellomlegget som er mellom det du betaler og det det egentlig koster.

På spørsmål om hvordan det er å jobbe der sier han det det stort sett går helt greit. De som går der er flinke til å vise respekt for husets regler, selv om

han mener at våre nye landsmenn har skapt et litt tøffere miljø.

Det er sånn cirka ti ansatte pluss frivillige som skjøtter plassen. De er åtte stykker på jobb hver dag. Allikevel sier die Alter bassist at han har fritid nok til å drive med musikk. Av yke er han fiolinmaker. Men å lage en fiolin tar lang tid og man trenger penger.

-Men jeg liker å skape ting som skaper ting.

-Det er åpent alle ukedager +2 kvelder fortsetter han.

Stedet tilbyr også brukerne gratis telefon til og ringe advokater, instutisjoner o.l. En plass man på vinteren primært kommer for å varme seg. Få en varm middag eller vafler.

Vaflene er veldig populære. Folk kjøper drøssevis. Det har jeg selv sett.

-Man forblir ikke upåvirket av det en ser og det som skjer rundt seg når man er på

jobb der. Man blir lett sliten av det. Men det er variert. Altid noe nytt som skjer. Brukerne kan også få praktisk hjelp.

Når man tenker på brukergruppen er det lite bråk her og få problemer med dealing. Magnus sier også at det er et tydelig behov for plassen bl.a. annet fordi alle tyngre narkomane kommer til Oslo. Lettere tilgjengelighet, billigere dop etc. Hver dag er det 180 til 190 personer innom. Han sier at de to frivillige som jobber på kjøkkenet pr. vakt gjør en kjempejobb og lager veldig god mat.

Vi jobbet begge to på StHanshaugen parkservering en sommer. Såvi forsetter å sakke om litt andre ting, før Magnus forlater åstedet.

Jeg drikker opp ølen og tusler ut i vårkulden.

**Atle Waage
Foto: Leif C. Olsen.**

Oppskrifter fra en fattig jævels kjøkken

Retter for under 10 kroner per person

Freakere flest har et dyrt kosthold som ikke står i forhold til økonomien - bestående av mye frossenpizzaer og kokte pølser. I bunn og grunn er det vel heller ikke vassen søppelmat man ønsker å ufordre helsa med? Gateavisa - freakernes organ i nøden - har derfor bestemt seg for å vise veien til en sunnere livsstil. For en langt billigere penge kan du nemlig preparere et distingvert herremåltid - og samtidig kvitte deg med den frynsete følelsen det etter hvert gir å leve på junk. Det hele med ingredienser du finner i enhver gjennomsnittlig matvarekjede. Følg med videre. Oppskriftene under er til fri benyttelse. De tar imidlertid forbehold om at du har visse ingredienser, så som mel. I lengden skal du se at dette er riktig så adlende. Gateavisa sier bare: Finn frem vispene!

Tunfiskkaker med chillisaus, servert med gulrotsalat og ris

Denne retten har en total kostnad på ca kr 18,50

- 200g boks tunfisk
- 85 g brødrasp
- 50g ost(revet)
- 1 egg(lett pisket)
-
- 1 boks kuttete tomater
- 1 løk
- 2 fedd hvitløk
- chillipulver
-
- 2 gulerøtter
- 3ssAppelsinsaft
- 2ss olje
-
- Ris

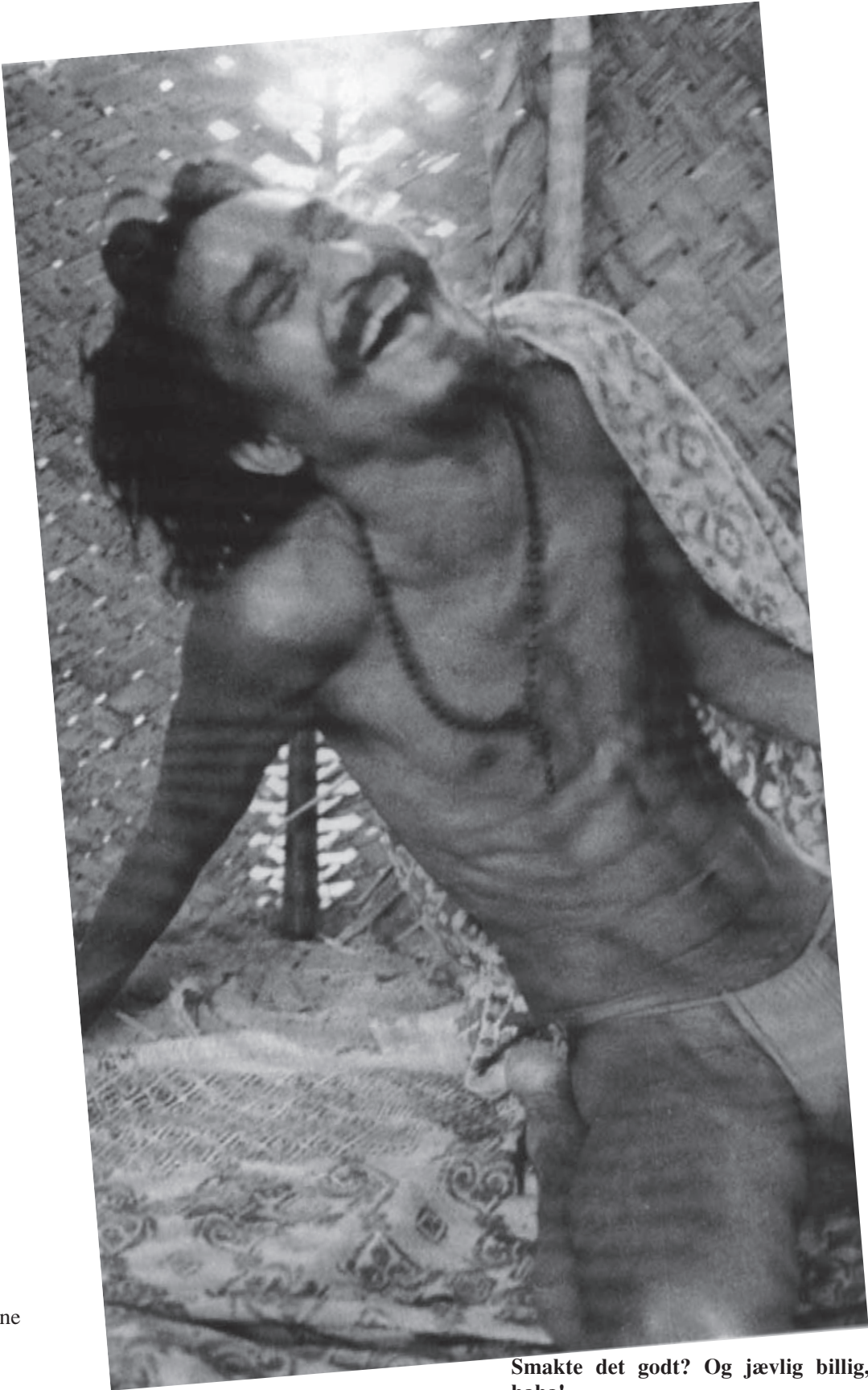
Bland sammen tunfisk, brødrasp, ost, egg. Smak til med litt salt og pepper og bland godt sammen. Lag 12 boller i bordtennisballstørrelser. Avkjøl dem i 30min før du skal steke dem.

Surr løk og hvitløk på svak varme til de er myke. Hell over tomater, bland i chilli etter smak og salt og pepper La det småkoke i tretti minutter

Kok ris etter oppskrift på pakka

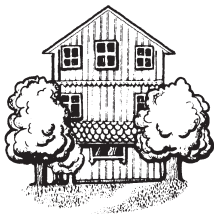
Riv gulerøttene Ha på appelsinjuice, olje, en klype salt, pepper og en klype sukker

Stek fiskebollene på mediums sterk varme i 8-10 minutter til de er gyldne

Smakte det godt? Og jævlig billig, haha!

Fra Spisestedets kokebøker

Dette er retter som er hentet fra Spisestedet i Hjelmsgate 3. Der kan du få vegan-mat seks dager i uka. Vi bruker ikke hvetemel i vår vanlige matlaging. Hva i all verden skal vi med det? Det finnes etter hvert veldig gode alternativer til varer fra dyre-riket. Har du mulighet til det, så er selvsagt økologisk dyrkede grønnsaker å foretrekke. Smaken ligger i en annen klasse, og skal vi ta vare på kloden vår, er det kanskje best å ikke fylle opp med kjemikalier. Alle oppskrifter er for 4 personer.

Denne gang:

Makadamiaboller servert med paprika- og soppkompott, samt grønn salat og potetstappe

150g Makadamianøtter
3dl Havregryn
2ss Maismel
2ss Olje
1,5dl Vann

200g Gulrøtter, kuttet i terninger 1x1cm
8 Sjalottløk, hele
2 Paprika(kuttet i mindre biter 1x1cm)
200g Sjampinjong(oppskjært)
4 fedd Hvitløk, hele
2dl Vann
3ss Sweet Chillisaus(evt ketchup)

1kg poteter
2ss Olje
2dl Soyafløte

4ss Olje
1ss Balsamicoeddik
Blandes inn i grønne salater etter eget ønske
Litt sukker og salt strøs over like før servering.

Dressing må blandes med salaten så seint som mulig før servering

Rist først nøttene forsiktig i en panne uten olje. Nøttene knuses i en mattilbreder eller putt dem i et kjøkkenhåndkle og bruk hammer. Bland inn havregryn, mel, olje, salt og pepper. Bland godt og lag 8 boller. Trykk dem litt flate og Sett dem helst i kjøleskapet i en time før steking. Stek dem på middels varme til de begynner å bli brune

Brun først grønnsakene hver for seg med salt og litt sukker. Ha dem så i en kjele med vann, chillisaus, salt og pepper og la småputte i 30 minutter

Skrell og del potetene i fire
Kok dem myke uten salt
Mos dem og bland inn
Olje, fløte, salt og pepper

Ps: Det er mulig å bytte ut Makadamianøttene med andre typer nøtter

BOKCØFEEN JAAP
VAN HUYSMANNS MINDE
★frihetlig litteratur★

jaap.frihetlig.org

Spisestedet vegetarcaf 

Man-ons: 14-21
Tor & fre: 14-20
Lørdag: 14-19

**Hjelmsgate 3
0355 OSLO**

Magi i vinden forts. fra side 14

seg selv mens jeg snakket til det. Og jeg snakket til partneren min, og sa, "denne tingen viser oss at den har en ekstra dimensjon som jeg ikke har, og den prøver å si meg at den er god i matematikk." Den er forfengelig. Det er noe fjerde-dimensjonalt over dette. Dette er alt sammen noe jeg sa mens jeg hadde opplevelsen, som var ganske ekstrem.

Uansett. I løpet av de neste par ukene begynte jeg å studere Asmodeus og fant ut at faktisk, jepp, han er matematikkens gud. Også er det en ting til som han visstnok tradisjonelt er i stand til å tilby, og det kalles "Asmodeusflukten." dette er når demonen plukker deg opp, bærer deg gjennom lufta, inn i himmelen, og du kan titte ned og får se alle husene som om takene hadde blitt fjernet, så du kan se hva som foregår inni dem. Du vet, det der er ikke noen beskrivelse av å bli båret gjennom lufta. Det er ikke det å bli løftet til et høyere fysisk plan – nei, vi snakker om hvordan tingene ville sett ut om du ble løftet til et høyere matematisk plan. Hvis du faktisk befant deg i den fjerde dimensjon, eller mer presis, hvis din oppfatningsevne var i den fjerde dimensjon, og så ned på den tredje dimensjon, da kunne du se steder som om hustakene hadde blitt fjernet, du kunne se rundt hustakene. På samme måte som hvis du forestiller deg en art av fullstendig todi-

mensjonale vesener som bor på et papirark, hvis du tegner en firkant og så putter et av disse todimensjonale vesenene inni den, er de fullstendig innelukket, fordi alle retninger i deres to dimensjoner er lukket for dem. Du kunne så som en

tredimensjonal skapning strekke deg ned og plukke opp denne todimensjonale prikken fordi du har en dimensjon som han ikke har. Så, hvis du er et firedimensjonalt vesen som ser ned på den tredje dimensjon, ville du være i stand til å se rundt veggene på et forseglet rom. Dette var interessant, fordi det på et vis bekreftet det fjerdedimensjonale aspektet ved

Asmodeus.

Jeg lagde et bilde, så godt som jeg kunne, av hva jeg hadde sett, omtrent en måned etter at jeg hadde denne opplevelsen og viste det til Dave Gibbons, som er en veldig jordnær, praktisk mann.

Han ringte meg et par uker senere og sa at han akkurat hadde fått tak i ei bok som het Four-Space, som er ei bok om den fjerde dimensjon i matematikken. Dette er ikke en mystisk eller okkult bok, dette er hard matte. Veldig hard matte, utover min kapasitet, det er sikkert og visst. Men på slutten av boka blir fyren som har satt den sammen litt leken og lar seg selv bli litt spekulativ og han sier noe slikt som " lreit, hvis det er noe sånt som fire-dimensjonalt liv, hvordan ville dette virke for oss? Vel, min beste gjetning er at det ville opptre liksom mange bilder av seg selv i forskjellige størrelser arrangert i et slags skimrende sprinkelverk." Dave sa at han kjente håret reise seg i nakken, fordi han hadde sett Asmodeus-bildet, som viser ganske så akkurat det.

Et annet gr ssende øyeblikk.

Ja. Noe av det første som slo meg når jeg begynte å tenke på mulige romlige aspekter ved noen av disse erfaringene var, Er det ikke merkelig hvor mange mytologiske vesener som har så mange hoder og armer? Hva om de ikke har det? Hva om underverdenens hundegud, Kerberos, hva om han bare har ett hode, men han rister det frem og tilbake gjennom en annen slags romlighet? Eller Kali?

Hva om de bare har to armer, og de bare danser rundt i et slags Marchel Duchamps *Naken Kvinne Går Ned En Trapp*-type romlighet, hvor alle øyeblikkene eksisterer på en gang? Vet ikke. Jeg tror vi kommer til å høre mye mer av dette ettersom dette århundret begynner å utvikle seg. Jeg tror vi kommer til å begynne å se på urgammel kunnskap i sin egen kontekst, heller enn å tre vårt eget heller arrogante sen-vestlige, 19.-20- århundres synspunkt over den. Jeremy Narby, forfatter av boka *The Cosmic Serpent*, har foreslått den merkelige muligheten av at DNA kan være levende, og bevisst, og vi kan kanskje være i stand til å kommunisere med det i visse ekstreme tilstander og det med oss. Så slangeguden kan være en projeksjon av bevisstheten til DNA'et. Dette er ganske interessant.

Avsluttes i neste nr.

Gunnar Hjelde: Stil og interiør. Vår stilhistorie fra oldtid til nåtid. Novus forlag, 2004.

Mer enn bare sola for alle

Gunnar Hjelde er ikke som kunsthistorikere flest. Han er en mild ørn blant småbitende pudler i sin yrkesgruppe. Og der hans arbeidskamerater som reagel bjeffer mot hverandre om filleting, spenner Gunnar sine vinger og stiger, ja nettopp som ørnen, i et kjempesvev og forteller klart og sympatisk etterpå hva han har sett. Han leter i oldtida og lander i nåtid.

vi trenger å vite om hvordan og hvorfor hytter og slott, hus og hjem, ting og tang, mote og kropp ser ut som de gjør gjennom skiftende tider, er beskrevet boka hans. Den inneholder 320 heftige sider og drøye 600 bilder, mange med motiver av det råeste som finnes.

Hva er det med Gunnar Hjelde som gjør

Frognerdamer med støtfangeren. Når han er ferdig med sitt tokt, roer Gunnar seg ned blant sine ting hjemme i Gabelsgate. Der slår han en klassisk tone på klaveret, før han nipper til en kasse årgangsvin fra sitt andre fedreland, som er Frankrike. Til sist kaster han seg over kunsthistorien med 3*20 i stil. Og nettopp fordi Gunnar rekker å se og gjøre så mye forskjellig, er han mannen for å skrive en variert og levende historie om alt det menneskene har fixa for ikke å stå på bar bakke uten tak over hodet og bare ha sola å glede seg over.

Hvordan ser obeliskene fra Nilens bredder ut? Eller Akropolis på Athens storhetstid? Eller innsiden av en romersk overklassekåk for to tusen år siden? Gunnar Hjelde gir deg svarene. Men tingene trenger ikke være digre og gamle for å komme med i fortellingen. En vond stol å sitte på, tegnet her på berget midt i den spartanske Gerhardsen-epoken, den virker like viktig som de overdådige

slottene fra barokkens tid, da herskapet bolla seg på innsiden og resten så vidt holdt ut på utsiden. Gunnar Hjelde minner oss om at kvinneidealet har forandret seg med årene. Sjekk 1700-tallets kjærlighetsgudinne mot dagens: Et svulmet skrog i melkehvitt med venusberg frontet av drueklase og bedårende engler krabbe rundt en evig ammende barm, det er blitt til et syltynt nek med tomt hode og full handlekurv. Men om Gunnar ser skarpt, forblir han likevel godlynt og koddler aldri med sine objekter.

Gunnar Hjelde runder av sin bokbragd med bilder og omtale av vår egne dagers streite ting for hvermann - og noen postmoderne påfunn som skal sette en ekstra spiss på tilværelsen. Hva med å dumpe ned i en lenestol av stein, formet som en åpen hånd. Det er nok bedre å koke norsk spikersupe i en rødemaljert jerngryte med lekkert teak håndtak, signert en finsk formgiver. Og skulle noen finne på å tenke på deg med en blomst, kan du slå opp hos Gunnar og finne en vase som passer for en enslig, syltynn en. Det virkelig store er nok likevel å sette seg på sin italienske Vespa-scooter modell 1970 og dure hjem til borettslaget på Lambertseter, som har fartstid fra tidlig i 1950-årene. Der er fasaden nymalt og gul, gressplen grønn og leiligheten inne romslig og varm og tørr, ikke trang og kald og fuktig som i de gamle gråbeingårdene. Gunnar Hjelde viser vei og har sitt motto i behold: Ha det bra.

Marius Hauge

Babels tårn, som vi kjenner fra gammeltestamentlig tid. Der ved den sagnomsuste byen Babylon, like sør for dagens Bagdad, tok byggherren det helt ut for mange tusen år siden og ville reise et tårn som strakte seg opp i skyene og enda lenger. Sånn går ikke bra, som vi vet. Overdrevne byggverk for kakser eller guder løper som et mareritt gjennom hele historien. Som regel ender de i grus eller forsvinner helt. I boka til Gunnar Hjelde er det plenty med bilder av det som er igjen og som får folk til å måpe, når de får se.

I det ellers fisefine faget kunst- og stilhistorie, er det godt å se en forfatterstype som skjønner seg på alle ting. I de to bildene Gunnar Hjelde her har valgt, står det som er for ille side om side med det som er enda verre: En familie i nød på et elendig takkammer, en selskapsdame i sitt overlessete hjem uten noen verdens å foreta seg. Bildene er hentet fra Paris for 150 år siden, men kunne like gjerne vært sakset fra Christiania på den tida.

Han flyr over 5000 år - fra Egypt og Midtøsten, gjennom Europa på kryss og tvers, til lengst nord, der vi er. Og trygt nede bretter han ut historien om menneskeskapte tingt rundt omkring og får sine lesere til å ta helt av på egenhånd. Alt

ham til en så god formidler? Jo, det er fordi han har det som trengs. Gunnar har jakke og bil, et skarpt øye og et grepa tak. Iført svart lærjakke ser vi ham bak rattet i sin mini varebil, mens han kaster et våkent blick på bylivet og snitter gamle

Bidra til GAs tegneseriespesial!

Send bidragene dine på epost (gateavisa@gateavisa.no), eller til Gateavisa, Hjelmsgate 3, 0355 Oslo. Belag deg på sort/hvitt og tabloidformat.

SLENG DEG PÅ! DETTE LATER TIL Å BLI VELDIG BRA!

Deadline: 1. juli

Eugenikk og fordeling

Det demografiske faktum at de fattige får flere barn burde være svært urovekkende. Hvis de fattige er tapere i et spill av like muligheter og ikke sosiale produkter av sin tid så fører dette til at de dumme går mot en demografisk seier. Det blir stadig flere av dem. Ikke bare at det blir flere fattige, men de får også langt flere barn og det er flere årsaker til det. Dette vil jeg si er det største paradokset i høyre-radikal ideologi. Sosialdarwinistisk så kanskje det likevel er konsistent. Det er kanskje et fortrinn å være dum i vårt postmoderne samfunn.

Neanderthalerne sies å ha hatt større hjerner enn oss. De smarte holder seg for seg selv, de trenger ikke å samarbeide med hverandre. De har per definisjon kapasitet til å forstå verden i en større grad. Hvis de gjør det så får de en større ro i sinnet. En bedre organisert verdensanskuelse kan gjøre det lettere å tilegne seg ny informasjon samtidig som det er lettere å navigere i virkeligheten hvis den stemmer bedre med ens oppfatning. Alt dette gir trygghet. Trygge mennesker er sjelden farlige. Det er de som føler at de ikke har kontroll eller som ikke er trygge av andre grunner som er farlige. De redde kan bli presset til å alliere seg og gå til angrep for å komme i forkjøpet. Folkemordet på neanderthalerne er det tidligste eksemplet på dette som vi kjenner til i dag.

Hvalene er enda smartere. De gidder ikke å snakke en gang, de bare synger. De er også svært rolige dyr og de mangler naturlige fiender på grunn av sin størrelse. I kommersielt fiske er de mindre truet i dag enn tidligere. Det er kun japanere som lager pulver av kjønnsorganene deres og bruker som potensmiddel. Farmaseutisk industri ser ut til å kunne redde dem nå, med forbehold om at japanerne virkelig gir slipp på sine tradisjoner. De siste årene av økonomisk stagnasjon i Japan har i tillegg fått flere til å jobbe mindre og dermed også slite mindre med dårlige ereksjoner.

Et forsøk på å bote på denne utviklingen med fordudding var the Nobel Sperm Bank i USA. De rekrutterte donorer med resultater over gjennomsnitt i det akademiske liv og befruktet par hvor mannen var steril. Forsøket slo feil da

mennene følte seg underlegne sine barn og forlot dem. Moren hadde jo halvparten av genene med i avkommet, så de følte sterkere bånd, og barna vokste som regel opp med en alenemor. Dette førte til utstrakt homoseksualitet siden barna manglet faderlige forbilder under oppveksten, og guttungene følte en sterk lengsel etter maskulinitet. Jentungene ble lesbiske i stor utstrekning grunnet de sterke båndene til mor. Gründeren stengte banken.

En opptrapping av prøvesprengninger er også et viktig grep for den menneskelige utviklingen. Mer radioaktivitet skaper flere mutasjoner i de menneskelige genene. Irans atomvåpenambisjoner kan være et viktig bidrag til dette. Tenk hvilke uendelige muligheter for variasjon dette gir. En tysk undersøkelse konkluderte nylig med at en tredjedel mindre levedyktig sperma blir produsert av mobilbrukere som har for vane å oppbevare mobilen i nærheten av skrittet. Kontrollgruppen oppbevarte mobilen på andre steder og hadde uforandret produksjon. En annen fordel var at de resterende to tredjedelene i stor utstrekning hadde avvikende egenskaper. En større grad av mutanter sammen med avl av avkom med interessante egenskaper, er en enorm mulighet for menneskeheten mens vi venter på å knekke det menneskelige genomet. Særlig underholdningsbransjen ville fått et oppsving av i større grad særpregede individer. Den som føler at den biologiske klokka tikker for fort til at man rekker de nye storslåtte mulighetene som moderne organisasjon og teknologi kan by på, har likevel flere fullgode alternativer. Det foreligger riktignok et usikkerhetsmoment, men det gjør det hele enda mer spennende. Legg ferieturen til Bikini eller Tsjernobyl og la unnfangelsen foregå på lokasjon for å få en seremoniell vri på det hele.

Bortsett fra at showbusiness nok hadde støttet opp om slike opprop, så kan også dyrevernerne se for seg flere gunstige scenarier med eugenikk. Hva med å gi alle dyr stemmebånd? For å ikke fornærme tilhengere av industrielt jordbruk, så kan kyllingene få repetert slagord over høyta-leranlegget for å oppnå en legitimerende papegøyeffekt. Kutt av meg nebbet og tvangsfor meg maskinelt, sier kyllingen.

La meg få spise mine pulveriserte brødre, sier minken.

La revolusjon gå foran evolusjon i vår fantastiske verden av fremskritt. La kreativiteten få slippe til i genbanken. Det er også svært viktig å en gang for alle få sette en stopper for abort. Det setter kjepper i hjulene for utviklingen nå som genfeil kan diagnostiseres tidlig i svangerskapet. Gi de med avvik potenspiller og dobbelt barnebidrag. Bruk oljepengene til en god sak! Bruk av handsfree også utenom ved bilkjøring burde det

oppfordres til da telefonen kan oppbevares i lommen under samtale.

* Eugenikk: rasehygiene
* Tsjernobyl: Opplev Ukrainas vidstrakte sletter og få med deg det ypperste av Sovjets urørte arkitektur, autentisk og vakkert slitt av tidens tann.

Abu-Geir Mengele
President i Mefistotelesforbundet

Illustrasjon: Kristine Marie Frekk

Mystisk. Magisk. Eventyrlig. Annerledes. Skummelt. Gi plass til teateret!

For søkende sjeler som liker å nyte ettermiddagen på teater (med øl!), og er klare for noe annet enn Nationaltheaterets lille stykke Norge (eventuelt ikke har råd til billetten), er vår alles favorittbåt M/S Innvik et forfriskende alternativ. Den verdensvante gamle ferja ligger for kai i Bjørvika, vis a vis det nye operabygget. Du vet, litt bortenfor gamle Plata (R.I.P.). Her fremfører *Nordic Black Theatre* forestillinger ved jevne mellomrom, og dessuten er alskens gjester innom på plakaten; teatertrupper, enmannsshow,

musikkband og alt mulig, fra det store utland så vel som fra bakgårdsOslo. Gateavisas fortrolige smaksdommer var til stede ved to forestillinger i løpet av de siste månedene:

Prinsessa og gåtene av *Nordic Black Express*. Unge skuespillere med flerkulturell og/eller multietnisk e.l. bakgrunn deltar i prosjektet Nordic Black Express. Jeg rotet meg inn på denne barneforestillinga deres opptil flere ganger. Dans, sprett, tjo, hei, sang, fortryllelser og

intriger. Prinsessa er akkurat så vemmelig som en prinsesse bør være. Gratis inngang! (OK pris for øl.) Hold øynene åpne for denne gjengen!

Soloppgang til soloppgang av *Månesvømmerne*. Surrealistisk forstyrrende stikkende staurer i bevissthetens grenseland. Til tider hysterisk morsomt, til tider trist som faen, hele tida ansiktsvengende engasjerende. Minimalistisk og overdøvende. Og avslutninga med dama som sexualiseres/-r til høylydt

Roxanne over høyttalerne, er til å gråte av. Noe for dere kresne connoisseurer som ikke er fornøyde med noe slettene enn *Gateavisa*.

Teater = Dans = Poesi = Undring = Opprør = Multikulturelt karneval. Vi skulle gå hyppigere i teateret, så ble vi ikke så trange i maska og fule i nebbet. Til teateret, venner!

Bjarne B

Nordisk Negerteater

Trivsel og dyrehold i norske fengsler

<Et sjéle-stév>

"Skjønheten bór,
i det sínnet,
den éier.
Øyet som sér,
gir den "gléden,"
dú får.
Égne "verdier,"
ditt "velbehags
véier,"
áll "sannhet" dú
greier,
med ált,
dú fórmår."

Da jeg begynte å vanke i Slottsparken i sin tid, var ikke det fordi jeg på noen måte følte meg "kriminell", men jeg søkte dit fordi jeg fant forbund med en del av de menneskene som vanket der. Lovgivningen, derimot, så på oss og møtte oss som trusler og faremomenter for samfunnet. Men jeg har vel aldri følt meg så "kriminell", som da jeg første gangen innså hvor jeg var, som 17-åring, i en fengselscelle i "Møllergata 19".

Foto: Harald Medbøe

<Deltager-stév>

"Det synes,
for nóen,
forunderlig lett,
å frata sin neste,
en sóleklar rett.
Til vérdighet,
sánnhet,
óg intégrité.
Selvfølgelighet,
for de fleste.
Som ikke,
hár ópplévd,
det "méste".
Som áldri hár státt dér,
mens "skámrødmén" bránt,
og sétt på,
at "lívet"
forsvánt."

Kakerlakker er glade i fett. De lever nærmest av det. I den gamle fengselsblokka, som lå bak, men tilhørte, Møllergata 19, som det i dag bare er forgården igjen av, majestetisk tronende over Youngstorget, krydde det av dem. De holdt til, stort sett, i det gamle friskluftsanlegget, inne i mur og vegg, hvor fettlagene blandet med diverse støv og lo var tommetykke.

Det hender man tenker tilbake. Kanskje særlig i høytider, når man muligens synes litt synd på seg selv, og det kan hjelpe å minnes tider da man hadde det verre. Ei jul på Møllergata 19, som da var byens hovedpolitistasjon (krimmen holdt til på "Victoria terrasse"), var ikke noe å trakte etter. Den bygningen, som man faktisk kom inn i, via en liten bro, som selvfølgelig ble kalt "sukkenes bro", etter den i Venedig fra Doge-palasset, hadde visstnok ikke mottatt noen form for forandring, enn si forbedring, på 250 år, bortsett fra å legge inn strøm, telefon og en liten vareheis mellom etasjene. Hver celle var for eksempel utstyrt med en dør hvor det hang en trering på innsiden. Denne var til å legge oppå kanten av den bøtta, med litt tjære-vann i bunnen, som sto inne i vegg. Den ble hentet og tømt én gang i døgnet via en tilsvarende luke/dør ut mot gangen. (Det er kanskje særlig deprimerende å vite da, at lignende forhold enkelte steder også i dag tilbys våre innsatte i norske fengsler!)

Ellers inneholdt cella et lite hengeskap, som igjen inneholdt et krus, en flat tallerken og en bolle, kniv og gaffel (og en teskje hvis du var heldig) samt to små like "begre/flate skåler". En til sukker og en til den lille firkanten med margarin som du fikk daglig. Ellers var det en spring, med kaldt vann, (varmtvann fikk du tilbud om, to ganger i døgnet) og det hentet du sjøl, med følge, ute på gangen, i ei plastbøtte, som også tilhørte cella, i tillegg til ett vaskevannsfat. Oppe på skapet, stod det en todelt blikk-kopp, med ett halvt stykke "Sunlight" såpe, og litt vaskepulver. Ellers var det en slags "skolepult" til stol og bord, og senga. Som hadde beslag, og kunne løftes opp, og låses fast til vegg (ved refs og lignende). Du hadde strengt tatt ikke lov til å ligge på senga om dagen. Det kunne blant annet føre til utrivelige trusler om

"låsing av senga", som det het. Fra taket hang det en udekket, naken lyspære, som ble tent kl. 0600 om morran, og slukket kl. 2200. Konsekvent. Og det var fælt, for en ung fyr, å ligge og høre på nattevaktens skritt, og de klikkene som stadig høres nærmere, til det også ble mørkt i din celle. Og dermed automatisk "fritt frem" for alle kakerlakkene. Det knaste hvis du måtte gå på gulvet om natta i mørket. Det var ikke det, at de gjorde oss noe, i hvert fall i levende live, annet enn å ta litt av fettlaget på neglene våre. Men jeg misunte ikke dem med "insektfobier" som satt i det fengslet.

"Luftinga", foregikk i såkalte "stråler". Avdelte, smale, lange plankerom, bygget i vifteform, med bro over, som vakta kunne inispisere fra. Så var det å gå fram og tilbake, sine tilmålte minutter, før man ble fulgt opp på cella igjen. Fellesskap var en helt ukjent ting. Men altså, jeg husker den julaften, da en nabofange og jeg fikk sitte litt på cella hos hverandre en stund. Men det var et unntak, og det var jo julaften, som jeg husker vakta poengterte. "Jeg syns synd på dere jeg, gutter, at dere har stelt dere sånn," husker jeg at han sa. (Jeg hørte også for noen år siden en gammel vokter si, at han savnet den "gode, gamle tiden" under en samtale. "Da gutta 'bare' drakk," som han sa.)

Nå har jeg lyst til å si; at jeg forteller ikke om dette for å si at det var så uendelig mye verre før. Det er nemlig slik, at det letter egentlig ingenting, om du får dekket veggene på cella di med "bladgull", og du

får aldri så ekte "persiske tepper" på gulvet, og utallige kanaler på tv-en, det gjør det egentlig bare verre, for du er ikke

ten var ok). Selve maten var stort sett god, den, og relativt rikelig, og laget ved eget storkjøkken, som lå i Aakerbergveien det og, men som er stengt av Helserådet i dag.

"Sentralen" på "Nr. 19", var i første etasje, og hadde fast gulv. Oppover ellers, besto fengselet av "balkongveier" hvor man gikk langs veggene. Og så var det spent netting mellom hver annen etasje, så man ikke kunne hoppe ned og ta livet av seg. På veggene ved "Sentralen" hang det diverse "antikverte" redskaper. ("Si ikke det," som en vokter sa engang) Jeg husker blant annet en lang stang, med en omvendt stor "U" ytterst. Den var til å klemme rabiate fanger mot vegg med, og var lang så flere voktere kunne få plass til å holde samtidig. Der satt jeg en gang sammen, med en vokter, og ventet på å komme til besøk, da en velvoksen kakerlakk, midt på ettermiddagen, kom fram under benken vi satt på, og strente fram over betongen mot andre vegg. "Se, der går'e en kakerlakk," husker jeg at jeg sa til min "vaktmann". "Ja, se den du," var svaret, men han gadd ikke å trække på den. Ville vel ikke måtte tørke vekk etterpå, tenker jeg. Det var, husker jeg, ikke mulig å få min mor til å tro på "kakerlakkene" jeg fortalte om. Hun ble bare ekstra omsorgsfull i stemmen og lurte heller på om jeg fikk nok å spise, og om jeg sov godt! Stakkars moder'n. En gang etter besøk, da jeg sa til en vokter: "Ikke sant at vi har kakerlakker her, vakta?", bare lo han til min mor, og spurte meg om jeg spøkte. Men, da jeg kom ut til slutt, hadde jeg med meg en yrende full liten "Norost-boks" fra oppholdet, full av "kakerlakker", som jeg hadde "dyrket" frem, med noen sukkerkorn og litt margarin, fra et par drektige små "mødre". Jeg satte boksen på salongbordet, og spurte mor om om vi skulle ta av lokket, men da trodde hun meg gitt, og hun tok etter meg for støtte, da hun faktisk holdt på å besvime. Min stakkars gamle mor. Ja, ja, hun er borte nå.

Ja, dere, dét var tider. Men ha et fortsatt godt år i 2006, og ikke glem, at å "bli satt inn" alltid er et valg.

Av Per Finstad

Men de må være modne!

Høsten 1905 brakte Christian Marius Emil Matthiessen, bedre kjent som Banan-Matthiessen, de første bananene til Norge via England. Importen av bananer ble først frigitt i 1919, og siden frukten var totalt ukjent for det norske folk måtte det både kursing og markedsføring til for å endre nordmenns holdninger til den eksotiske frukten.

Uvitenheten ble starten på en omfattende informasjonskampanje. Det første slagordet var "Men de må være modne", og annonsene informerte om å "Ta skallet helt av..".

Bananens fremragende egenskaper for idrettsfolk, for mor og barn, som medisin for fordøyelse og mave, for humøret, og

som sovemedisin ble fremhevet, men de gode egenskapene til tross, bananen ble ikke tillatt solgt på torvene sammen med de tradisjonelle norske grønnsakene. I starten ble derfor bananen distribuert til det norske folk fra kjerrer, men etter kort tid ble det etablert egne bananutsalgs i Oslo, Kristiansand, Stavanger, Bergen og Trondheim.

holdninger til bananen. I dag er den landets mest solgte frukt... Det er lov å håpe!

Da importen av bananer ble frigitt i 1919 varierte markedsføringen fra bananopptog på Karl Johans gate, til fly som slapp flygeblader med vitnesbyrd fra leger, profesorer og andre fagpersoner.

Assosiasjoner til den årlige marihuanamarsjen, sa du? En gang i tiden ble det holdt opptog i Karl Johans gate for å endre nordmenns

Av Bohema

NORMAL

Norsk organisasjon for reformering av marihuanalovgivningingen

- ☐ Ja! Jeg vil bli medlem av NORMAL og motta *På høy tid* 250/125,-*
- ☐ Ja! Jeg vil bli støttemedlem (men ikke motta *På høy tid*) 100,-
- ☐ Ja! Jeg vil spre saklig informasjon. Send meg flyere/vervelister.

Diskret forsendelse. Alle opplysninger behandles konfidensielt.

* Halv pris for studenter og folk som soner cannabisrelaterte dommer.

Du kan også melde deg inn på internett: www.normal.no

Alternativt kan du sette inn riktig beløp på konto: 0535 38 57497.

Navn:

Adresse:

Postnummer/sted: Tlf:

Fødselsår: E-post:

Sendes til: **Normal, Hjelmsgate 3, 0355 OSLO.**

V for Vendetta A for Anarki

Den aktuelle filmen V for Vendetta er basert på en tegneserie som ble skapt på midten av 80-tallet av Alan Moore og David Lloyd. Serien handler om en mann som bekjemper den korrupte staten han bor i, mens han sprer et anarkistisk budskap til massene. Denne kjernen i historien har blitt fordreid nesten til det ugjenkjennelige i filmversjonen, og Alan Moore har krevd å få navnet sitt fjernet fra filmplakatene og ikke brukt i markedsføringen av filmen. En gruppe anarkister i USA har laget en egen nettside for å vise fram det opprinnelige anarkistiske budskapet i V for Vendetta, og for å spre kunnskap om anarkistisk teori og historie.

www.aforanarchy.com

Sjekk intervjuet med Alan Moore på side 11.

(Filmen er faktisk et anarkistisk mesterverk, den også, om ikke den eksplisitte teorien kommer frem på samme måte som i serien. Tegneserien er et møst for alle anarkoide opprørere og sensitive sjeler! Setters anm.)

BLIR DET ATOMKRIG?

Gærningene i det hvite hus er mer sinnsforvirrede enn noensinne. Til hele verdens måpende angst sitter de nå og planlegger atomangrep mot Iran. De er villige til å starte atomkrig! Hvorfor? Angivelig fordi Iran planlegger å skaffe seg atomvåpen, hvilket vil være skummelt for hele menneskeheten. (Iranske myndigheter er jo ikke, i motsetning til USA, *skikket* til å forvalte atomvåpnenes grusomme makt). Hvor mye storpolitisk ironi skal vi måtte tåle?

Alle som følger noenlunde med vet for øvrig at Iran er langt unna å kunne utvikle atomvåpen av noe som helst slag. Våpeninspektører, generaler og alt som kan røre seg av eksperter taler Buskedømmet midt imot, men blir latterliggjort på kammeret av krigsherren Donald Rumsfeld og offentlig i haukenes propagandaorganer (Wall Street Journal, FoxNews, Media Research Center osv.). I 15 år har den amerikanske regjeringa kommet med våset om at Iran er like ved å utvikle atomvåpen. Hele tida er det gutta i det hvitvaskede hus som har sittet og klødd i fingrene ved den røde knappen. Hvordan er det mulig at våre hjemlige politikere fremdeles kjører etter frasene om en "pragmatisk utenrikspolitikk"? Hvordan går det an å ikke innse hvor atomtrusselen ligger? Om atomrakettene treffer Iran, skal vi fremdeles sitte med kaffekoppene og si at "jaja, noen må jo ta på seg ansvaret det er å være verdenspoliti"? Om atomrakettene treffer Iran... Tanken er fullstendig absurd for oss som har gått på norsk skole, men vi *vet* at det kan skje!!!

Kanskje er krigsropene fra det hvite hus bare skryt og leketrusler. Gode storpolitiske analyser kan tyde på det. (En krig mot Iran vil svi i pungen både for Russland og Kina, og dette kan bli for mye grøt i kjeften selv for Bush-gjengen...). Like fullt hører vi at krigen planlegges (jf. "The Iran Plans" av Seymour M. Hersh i *The New Yorker* 17. april 2006). Muligheten av å starte en atomkrig overveies! Det alene er til å bli radioaktiv i skallen av.

Hva er rasjonelt å gjøre i en slik situasjon? Å sitte med kaffekoppene og håpe på det beste? Eller å stoppe opp, gå ut i gatene, avsette regjeringa og begynne forfra med offentlige talspersoner som kan si krigsbaronene i Washington imot. Hvorfor gjør vi ikke dette?

B. Bulldozer

Gateavisa foreslår fleinsopp

